SNICKET

***

Talihsiz Serüvenler Dizisi

*****

1

*****

KÖTÜ GÜNLER BAŞLARKEN

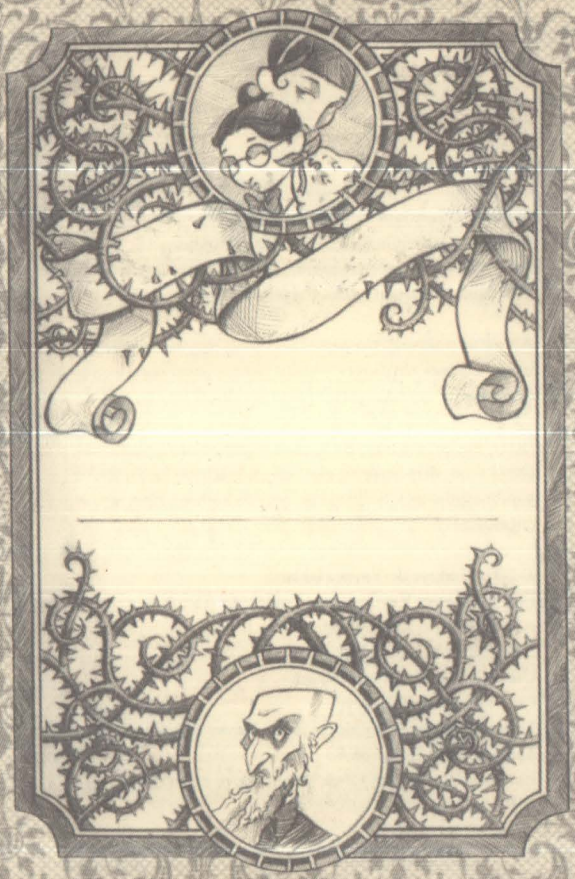
***

7. BASKI

KÖTÜ GÜNLER BAŞLARKEN

Hazır Mısın?

*

Kötü günler başlarken
Orijinal adı: The Bad Beginning
Metinler: Copyright © 1999 by Lemony Snicket
Çizimler: Copyright © 1999 by Brett Helquist
Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers, Inc.

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsover without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews.

Bütün hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazılı izin olmaksızın, dergilerde ve eleştirel makalelerde kısa alıntılar yapılması dışında, herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

© 2002 Türkiye'de Yayın Hakları:
Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Akçalı Ajans aracılığıyla alınmıştır.
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Nizami Özçelik
Üretim Müdürü: Zeynep Yağız
Çeviri: Nurettin Elhüseyni
Yayına Hazırlayanlar: Nevin Avan, Havva Alp
Telefon: (0 212) 505 68 92
Basıldığı Yer: Doğan Ofset Yayıncılık ve Matbaacılık A.Ş.
7. Baskı: İstanbul, 2004.
ISBN: 975-323-582-8

*

* TALİHSİZ SERÜVENLER DİZİSİ *

Birinci KİTAP

KÖTÜ GÜNLER BAŞLARKEN

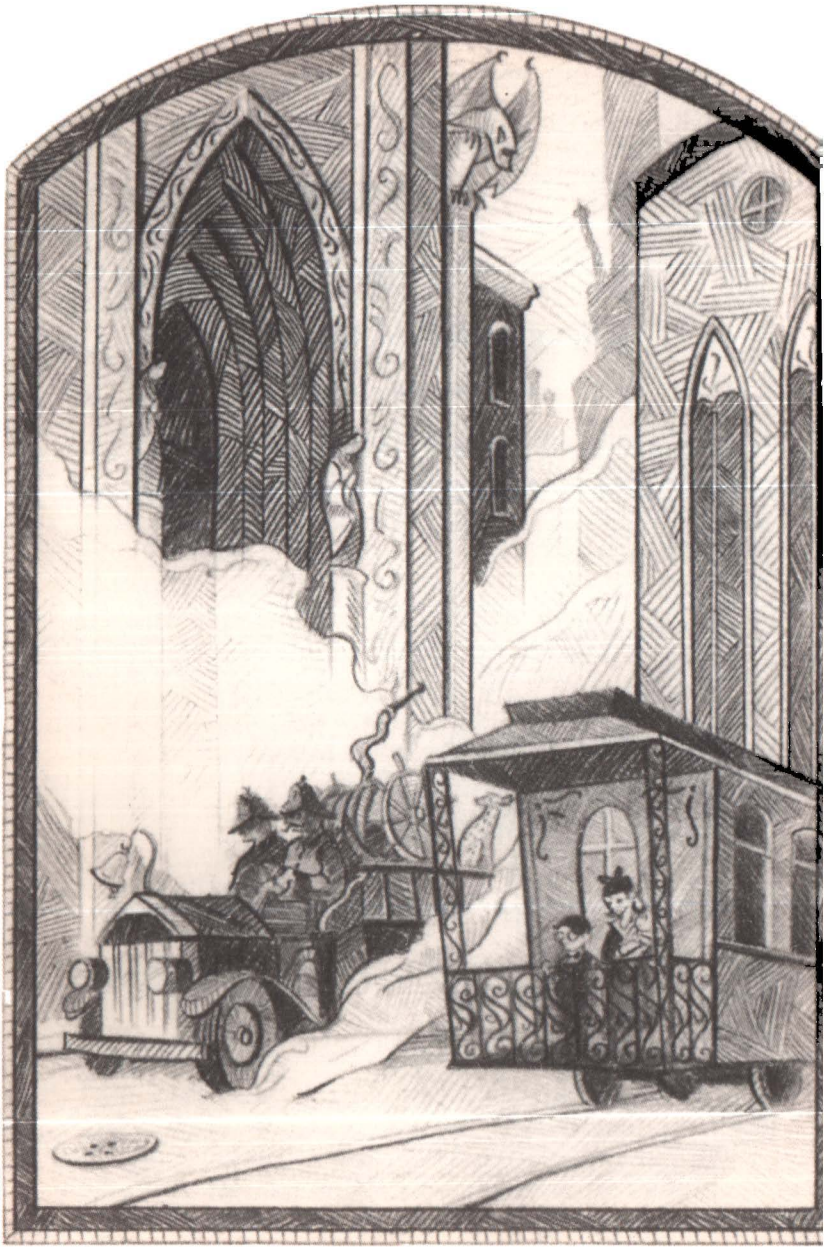
LEMONY SNICKET

Resimleyen Brett Helquist

Çeviren Nurettin Elhüseyni

DOĞAN EGMONT YAYINCILIK

Sevgili, tatlıların tatlısı ve
aramızda olmayan
Beatrice'e...

BÖLÜM
Bir

Mutlu sonla biten öykülere meraklı biriyseniz, başka bir kitap okumanız daha iyi olur. Bu kitapta mutlu son olmadığı gibi, mutlu başlangıç da yok ve arada çok az mutlu şey var. Size öykülerini anlatacağım üç Baudelaire afacanının başından pek fazla mutlu şeyler geçmiyor. Violet, Klaus ve Sunny Baudelaire kardeşler zeki, cana yakın ve becerikli çocuklardı, sevimli yüz hatları vardı. Gelin görün ki, son derece şanssızlardı ve yaşadıkları şeylerin çoğu talihsizlik, mutsuzluk ve çaresizlikle doluydu. Size bunu söylediğim için üzgünüm, ama ne yapayım, öykünün gidişi öyle.

Onların talihsizliği Enginler Kumsalı'nda, sıradan bir günde başladı. Baudelaire ailesinin üç çocuğu, pislikten geçilmeyen ve herkesin koşturup durduğu bir şehrin göbeğindeki koca bir konakta anne ve babalarıyla birlikte yaşıyorlardı. Anne babaları ara sıra tek başlarına sarsak bir tramvaya binerek deniz kıyısına gitmelerine izin veriyordu — buradaki 'sarsak' kelimesinin 'dengesiz', 'neredeyse devrilecek gibi' anlamına geldiğini biliyorsunuz herhalde. Sanki tatile çıkmış gibi bütün günü orada geçiriyorlardı, tabii akşam yemeğinde evde olmak koşuluyla. O sabah gökyüzü kül renginde ve bulutluydu, ama bu durum Baudelaire afacanlarının hiç umurunda değildi. Sıcak ve güneşli günlerde kumsal turistlerle dolduğu için, insanın örtüsünü serecek güzel bir yer bulması olanaksızdı. Oysa kapalı ve bulutlu havalarda kumsal Baudelaire kardeşlere kalıyor, böylece diledikleri her şeyi yapıyorlardı.

Kardeşlerin en büyüğü Violet Baudelaire suda taş sektirmekten hoşlanırdı. On dört yaşında-

ki çocukların çoğu gibi o da sağ elini kullanan biriydi; sol eline göre bu eliyle taşları karanlık sularda daha ileriye fırlatabiliyordu. Taş sektirirken bir yandan da ufka bakıyor ve yapmak istediği bir icadı düşünüyordu. Onu yakından tanıyan herkes yoğun düşüncelere daldığını anlayabilirdi; çünkü gözlerini kapamaması için uzun saçlarını toplayıp bir kurdeleyle bağlamıştı. Violet buluşçulukta ve tuhaf aygıtlar yapmakta gerçekten hünerliydi. Beyni çoğu zaman makara, kaldıraç ve dişli görüntüleriyle dolu olurdu ve saç gibi eften püften bir şey yüzünden dikkatinin dağılmasını hiç istemezdi. O sabah okyanus sularına doğru sektirilen bir taşı geri getirebilecek bir aygıtı nasıl kurabileceğini geçiriyordu kafasından.

Ortanca ve tek erkek çocuk Klaus Baudelaire, dalgaların bıraktığı su birikintilerindeki deniz yaratıklarını incelemekten hoşlanırdı. On iki yaşın biraz üzerindeydi ve gözlükleri ona zeki bir çocuk havası veriyordu. *Aslında* zekiydi de. Konakta ailenin çok büyük bir kütüphanesi vardı.

Bu oda hemen her konuda binlerce kitapla doluydu. Gerçi kitapların hepsini okumuş değildi, ama okuduğu birçok kitap vardı ve bunlardan epey bilgi kapmıştı. Kayman denen timsah ve gerçek timsah arasındaki farkı biliyordu. Jül Sezar'ı kimin öldürdüğünü biliyordu. Ve o sırada kumsalda incelemekte olduğu ufacık, sümüğümsü hayvanlar hakkında bir hayli şey biliyordu.

En küçük çocuk Sunny Baudelaire ise eline geçirdiği her şeyi ısırmaktan hoşlanırdı. Henüz bir bebekti ve yaşına göre de çok ufaktı. Boyu bir çizmeyi ancak geçiyordu. Ne var ki, boydaki eksikliğini çok iri ve keskin dört dişiyle kapatıyordu. Hani, çocukların daha çok anlaşılmaz çığlıklar koparark konuştuğu çağdaydı. Dağarcığında bulunan 'anne', 'mama' ve 'diş' gibi birkaç gerçek kelimeyi kullandığı durumlar dışında, çoğu kimse ne söylediğini anlamakta güçlük çekerdi. Örneğin, o sabah hiç durmaksızın "Ceee!" deyip duruyordu, ki bununla, "Sisin içinden çıkıp gelen şu esrarengiz karaltıya bakın!" demek istiyordu herhalde.

Pek boşuna değildi bu. Kumsalın puslu kıyı şeridi boyunca uzanan mesafeden Baudelaire kardeşlere doğru uzun adımlarla yürüyen uzunca bir karaltı seçilebiliyordu. Sunny'nin gözlerini karaltıya dikerek avaz avaz bağırmasından biraz sonra, incelediği dikenli yengeçten başını kaldıran Klaus da aynı şeyi gördü. Hemen Violet'in yanına gidip kolunu dürterek, onu mucitlik düşüncelerinden çekip çıkardı.

"Şuna bak," dedi Klaus ve karaltıyı işaret etti. Karaltı gittikçe yaklaşıyordu ve çocuklar artık birkaç ayrıntıyı görebiliyorlardı. Uzun ve kare biçimli kafası dışında, aşağı yukarı yetişkin bir insan boyundaydı.

"Sence ne olabilir?" diye sordu Violet.

"Bilemiyorum," dedi Klaus kısık gözlerle karaltıya bakarak, "ama tam da bize doğru geliyor gibi."

"Kumsalda yalnız biz varız," dedi Violet biraz tedirgince. "Üzerine doğru yürüyebileceği başka bir kimse yok." Sol elinde tuttuğu ve suda sektirerek olabildiğince uzağa atmaya hazırlan-

dığı ince ve düzgün taşı şöyle bir kavradı. Bir anda taşı karaltıya fırlatmak geçti içinden, çünkü şeklin ürkütücü bir görüntüsü vardı.

Sanki kardeşinin düşüncelerini okuyormuşçasına, "Bu kadar korkutucu görünmesi sadece her tarafı saran şu sis yüzünden," dedi Klaus.

Doğruydu bu. Karaltının yanlarına gelmesiyle birlikte, hiç de ürkütücü biri olmadığını, hatta tanıdık biri olduğunu gören çocukların içi rahatladı. Aile dostlarından Bay Poe'ydu bu kişi. Akşam yemeği için misafirliğe geldiğinde, çok görmüşlerdi onu. Anne ve babalarının çok sevdikleri renkli bir yönü vardı Violet, Klaus ile Sunny'nin. Eve misafir çağırdıkları zaman çocuklarını uzaklaştırmak yerine, büyüklerle birlikte masaya oturmalarına ve sohbete katılmalarına izin verirlerdi. Onlardan istenen tek şey masanın temizlenmesine yardımcı olmalarıydı. Çocuklar Bay Poe'yu çok iyi hatırlıyorlardı. Her zaman soğuk algınlığı çeken biriydi ve ikide bir özür dileyip masadan kalkar ve öksürük nöbeti geçene kadar yan odada kalırdı.

Bay Poe koyu siste kafasının uzun ve kare biçimli görünmesine yol açan silindir şapkasını çıkardı, bir an öylece durdu ve ağzına tuttuğu beyaz bir mendile gürültüyle öksürdü. Violet ve Klaus elini sıkmak ve merhaba demek için ona doğru adım attılar.

"Nasılsınız?" dedi Violet.

"Nasılsınız?" dedi Klaus.

"Nosi si!" dedi Sunny.

"İyiyim, sağ olun," dedi Bay Poe, ama yüzünden üzüntü akıyordu. Birkaç saniye kimseden hiç ses çıkmadı. Şehirde çalıştığı bankada bulunması gereken bir saatte Bay Poe'nun kumsalda ne işi olabilirdi acaba? Üstelik kumsala uygun bir kıyafet de yoktu üstünde.

Sonunda Violet, "Güzel bir gün," diyerek sessizliği bozdu. Sunny kızgın bir kuşun ötüşüne benzer bir ses çıkardı. Klaus onu yerden kaldırıp kucağına aldı.

"Evet, güzel bir gün," dedi Bay Poe dalgın bir şekilde gözlerini boş kumsala dikerek. "Ne yazık ki, çocuklar, size vereceğim çok kötü bir

haber var."

Baudelaire kardeşler ona baktı. Violet huzursuz bir tavırla sol elindeki taşı yokladı ve ona taşı atmamış olmasına sevindi.

"Anne ve babanız," dedi Bay Poe, "korkunç bir yangında vefat etti."

Çocuklar hiçbir şey söylemedi.

"Bütün evi yok eden bir yangında vefat ettiler," dedi Bay Poe. "Size bunu bildirdiğim için çok, ama çok üzgünüm; canlarım."

Violet gözlerini Bay Poe'dan ayırdı ve okyanus sularına dikti. Bay Poe daha önce Baudelaire ailesinin çocuklarına 'canlarım' dememişti hiç. Violet onun ne söylediğini anlamasına anlıyordu; ama herhalde şaka yapıyor, bana ve kardeşlerime korkunç bir şaka yapıyor olmalı diye düşünüyordu.

"Yani, 'vefat' sözüyle," dedi Bay Poe, "can verdiler demek istedim."

"O kelimenin ne demek olduğunu *biliyoruz,*" dedi Klaus terslercesine. Evet, 'vefat'ın ne anlama geldiğini biliyordu, ama Bay Poe'nun söyle-

diklerini tam olarak anlamakta hala güçlük çekiyordu. Bay Poe'nun ağzından bir şekilde yanlış kelimeler dökülmüş gibi geliyordu ona.

"İtfaiye geldi tabii ki," dedi Bay Poe, "ama çok geç kalmışlardı. Yangın bütün evi yalayıp yuttu. Tamamen yanıp kül oldu ev."

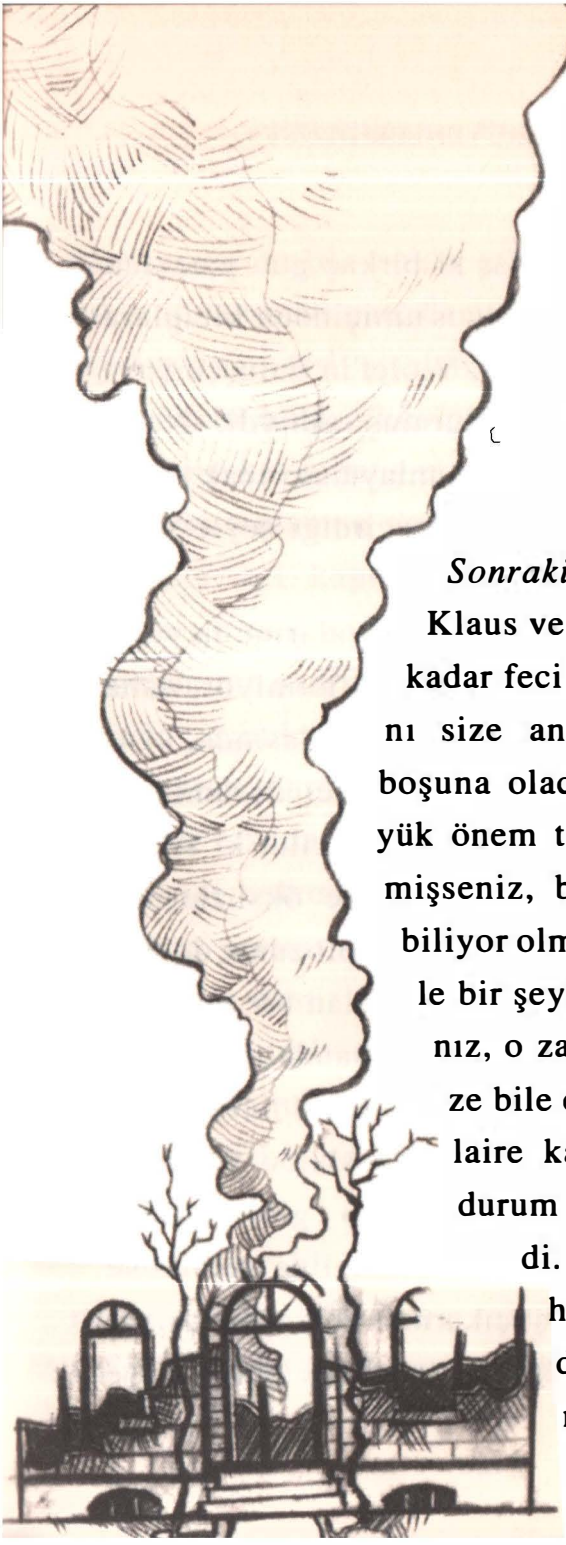
Klaus kütüphanedeki bütün kitapların alevlerle tutuşup yanmasını canlandırdı gözünde. Asla hepsini okuyamayacaktı artık.

Bay Poe mendiline birkaç kez öksürdükten sonra sözlerine devam etti. "Sizi alıp evime götürmek için gönderildim buraya. Bir çözüm yolu bulana kadar orada kalacaksınız. Ben anne babanızın malvarlığı için atanan vasiyet görevlisiyim. Yani, onların olağanüstü servetini idare edecek ve siz çocukların nereye gideceğini düşünecek kişi benim. Violet on sekiz yaşına vardığı zaman bu servet sizin olacak, ama siz büyüyene kadar servetin sorumluluğunu banka üstlenecek."

Vasiyet görevlisi olduğunu söyleyen Bay Poe daha çok idam görevlisi izlenimini bıraktı

Violet üzerinde. Dosdoğru kumsala yürüyüp yanlarına gelmiş ve hayatlarını geri dönülmez biçimde değiştirmişti.

"Benimle gelin," dedi Bay Poe ve elini uzattı. Violet onun elini tutmak için, hala elinde duran taşı bırakıverdi. Klaus onun elini tuttu. Sunny de Klaus'un öbür eline yapıştı ve bu düzen içinde Baudelaire ailesinin çocukları, daha doğrusu artık öksüzleri kumsaldan ve önceki hayatlarından başka bir yerlere doğru yola çıkmış oldular.

BÖLÜM İki

Sonraki günlerde Violet, Klaus ve hatta Sunny'nin ne kadar feci duygular yaşadığını size anlatmaya çalışmam boşuna olacak. Sizin için büyük önem taşıyan birini yitirmişseniz, bu duyguları zaten biliyor olmalısınız. Eğer böyle bir şeyi hiç yaşamamışsanız, o zaman hayal etmenize bile olanak yok. Baudelaire kardeşler açısından, durum elbette çok feciydi. Çünkü aynı anda hem annelerini hem de babalarını yitirmişlerdi.

Öylesine perişan oldular ki birkaç gün yataktan bile pek çıkamadılar. Klaus'un içinden kitaplara bakmak pek geçmiyordu. Violet'in buluşçu beynindeki dişliler sanki durmuş gibiydi. Neler olup bittiğini doğru dürüst anlayamayacak kadar ufak olan Sunny bile eline geçirdiği şeyleri daha az coşkuyla ısırıyordu.

Bu arada evlerini ve bütün eşyalarını da yitirmiş olmaları durumu hiç de hafifletmiyor, daha da zorlaştırıyordu. İnsanın kendi odasında, kendi yatağında olmasının iç karartıcı durumlarda bir parça rahatlatıcı olduğunu eminim ki siz de biliyorsunuzdur. Ama Baudelaire öksüzlerinin yatakları yanarak bir kömür molozuna dönüşmüştü. Bay Poe yangından kurtulan bir şey olup olmadığına bakmak için onları Baudelaire konağının kalıntılarına götürmüştü. Gördükleri manzara korkunçtu: Violet'in mikroskobu yangının sıcaklığında kaynaşıp bir top gibi olmuş, Klaus'un o güzelim kalemi kül haline gelmiş ve Sunny'nin bütün diş çıkarma halkaları eriyip gitmişti. Çok sevdikleri koca konaktan geriye

kalan izler sağda solda görülebiliyordu: Kuyruklu piyanonun parçaları, annelerinin içine şurup koyduğu zarif şişelerden biri ve oturup kitap okumaktan hoşlandığı pencere kenarı koltuğunun yanıp kavrulmuş minderi.

Evleri tamamen yok olduğu için, Baudelaire kardeşler acı kaybın yaralarını Poe ailesinin evinde sarmak zorundaydı. Hiç de buna uygun olmayan bir evdi burası. Baudelaire ailesinin işlerinin peşinden koşmakla çok meşgul olan Bay Poe seyrek olarak evde bulunuyordu. Eve geldiğinde de o kadar çok öksürüyordu ki konuşmaya pek fırsat bulamıyordu. Bayan Poe acayip, palyaçolara yaraşır ve kaşındırıcı kumaştan elbiseler almıştı öksüzlere. Ailenin iki çocuğu Edgar ve Albert gürültücü ve iğrenç oğlanlardı. Üstelik Baudelaire kardeşler solmuş çiçek gibi kokan ufacık bir odayı onlarla paylaşmak zorundaydılar.

Böylesine bir ortam içindeydi çocuklar. Bununla birlikte haşlanmış tavuk, haşlanmış patates ve kaynamaktan beyaza dönmüş çalı fasulye-

sinden oluşan bir akşam yemeğinde, Bayan Poe'nun ertesi sabah evden ayrılacaklarını açıklaması onlarda karışık duygular uyandırdı.

"Güzel," dedi Albert, dişlerinin arasına sıkışmış bir patates parçasını diliyle çıkarmaya çalışırken. "Artık odamız bize kalacak. Odayı paylaşmaktan bıkmıştım. Violet ve Klaus hep üzüntülü pozlarla dolanıp duruyorlar, hiç gülüp oynadıkları yok."

"Ve de bebek ısırıyor," dedi Edgar, sıyırdığı bir tavuk kemiğini sanki saygın bir bankacının oğlu değil de, hayvanat bahçesindeki bir hayvanmış gibi yere atarak.

"Nereye gideceğiz?" diye sordu Violet tedirgin bir tavırla.

Bay Poe konuşmak için ağzını açtı, ama kısa bir öksürük nöbetine tutuldu. "Uzak bir akrabanızın size bakması için gerekli düzenlemeleri yaptım," dedi sonunda. "Şehrin öteki yakasında oturan biri. Adı Kont Olaf."

Violet, Klaus ve Sunny ne düşüneceklerini bilemeden birbirlerine baktılar. Bir yandan, ar-

tık Poe ailesiyle birlikte yaşamak istemiyorlardı. Öte yandan, Kont Olaf adını hiç duymamışlardı ve nasıl biri olduğunu bilmiyorlardı.

"Anne ve babanızın vasiyeti," dedi Bay Poe, "olabildiğince rahat şekilde yetiştirilmenizi öngörüyor. Bu şehirde tanıdığınız ortama alışmış olmalısınız ve Kont Olaf şehir sınırları içindeki tek akrabanız."

Klaus kayış gibi bir fasulye parçasını yutarken, bir dakika kadar bu konuyu kafasında tarttı. "Ama anne babamız bize Kont Olaf'tan hiç söz etmediler. Tam olarak bizimle nasıl bir akrabalığı var?"

Bay Poe iç geçirdi ve bir çatalı dişleyen, ama konuşulanlara da kulak kabartan Sunny'ye doğru baktı. "Dördüncü kuşaktan üçüncü kuzeniniz ya da üçüncü kuşaktan dördüncü kuzeniniz oluyor. Aile ağacındaki en yakın akrabanız değil, ama coğrafi olarak öyle. İşte bu yüzden..."

"Madem şehirde oturuyor," dedi Violet, "ailemiz niçin onu hiç eve çağırmadı?"

"Herhalde çok meşgul olduğundan," dedi Bay Poe. "Mesleği aktörlük ve çoğu zaman çeşitli tiyatro topluluklarıyla dünyayı dolaşıyor."

"Bir kont olduğunu sanmıştım," dedi Klaus.

"Hem bir kont hem de bir aktör," dedi Bay Poe. "Sakın, yemeği kısa kesmek istediğimi sanmayın, ama siz çocuklar daha eşyanızı toplayacaksınız ve benim de biraz daha çalışmak için bankaya dönmem gerek. Yeni yasal vasiniz gibi, ben de çok meşgulüm şu sıralar."

Baudelaire kardeşlerin Bay Poe'ya soracak daha çok soruları vardı, ama o masadan hemen kalkmış ve hafifçe elini sallayarak odadan çıkmıştı. Çocuklar mendiline öksürüşünü duydular ve ardından ön kapının gıcırtıyla kapanmasından evin dışına çıktığını anladılar.

"Pekala," dedi Bayan Poe, "siz üçünüz bir an önce toplanmaya başlasanız iyi olur. Edgar, Albert, masayı temizlememe yardım edin lütfen."

Baudelaire öksüzleri yatak odasına gittiler ve somurtkan bir şekilde birkaç parça eşyalarını topladılar. Klaus ev sahibesinin ona satın almış

olduğu çirkin gömleğe tiksintiyle baktı, daha sonra gömleği katlayıp küçük bir valize koydu. Violet bir süredir kaldıkları daracık ve pis kokulu odaya göz gezdirdi. Ve Sunny ciddi bir iş yapıyormuşçasına oda içinde emekleyerek Edgar ve Albert'ın ayakkabılarının birer tekini buldu. İkisini de ısırarak, ayakkabılarda unutulmamasını sağlayacak küçük diş izleri bıraktı. Baudelaire kardeşler ara sıra birbirlerine bakıyor, ama gelecekleri böylesine belirsizken birbirlerine ne diyeceklerini bilemiyorlardı. Yatağa girdiklerinde bütün gece kıvranıp durdular. Kaygı dolu düşünceleri ile Edgar ve Albert'in gürültülü horlamaları arasında gözlerine pek uyku girmedi. Sonunda Bay Poe kapıyı çaldı ve başını odaya doğru uzattı.

"Kalkıp gözlerinizi ovun bakalım, Baudelaire kardeşler," dedi. "Kont Olaf'a gitme vakti geldi."

Violet gözlerini kalabalık odada dolaştırdı ve burayı sevmemesine karşın, ayrılacağı için çok tedirgin oldu. "Hemen şimdi gitmemiz gerekiyor mu?" diye sordu.

Bay Poe konuşmak için ağzını açtı, ama sözlerine ancak birkaç kez öksürdükten sonra başlayabildi. "Evet, öyle. Bankaya giderken sizi bırakacağım. Bu nedenle olabildiğince erken çıkmalıyız. Haydi, yataktan çıkıp güzelce giyinin," dedi alelacele. Bu 'alelacele' neyin nesi mi dediniz? Baudelaire kardeşlerin bir an önce evden çıkmasını sağlamak için 'çabucak' anlamına geliyor.

Baudelaire kardeşler evden ayrıldı. Bay Poe'nun otomobili şehrin parke taşlı caddelerinde langır lungur giderek, Kont Olaf'ın oturduğu semte doğru yol aldı. Esintisiz Gezi Yolu boyunca ilerleyen atlı arabaların ve motosikletlerin yanından geçtiler. Küçük çocukların oynadığı bir havuza ara sıra su püskürten ince oymalı bir anıt olan Oynak Çeşme'nin yanından geçtiler. Bir zamanlar Kraliyet Bahçeleri'nin yer aldığı bir çöp yığınının yanından geçtiler. Çok geçmeden Bay Poe, arabasını soluk renkli tuğlalardan yapılmış evlerin sıralandığı dar bir sokağın içine sürdü ve yolun yarısına geldiğinde durdu.

"İşte geldik," dedi Bay Poe, neşeyle dolu olduğu kuşku götürmeyecek bir sesle. "Burası yeni eviniz."

Baudelaire kardeşler dışarıya baktılar ve çevredeki en güzel evi gördüler. Tuğlalar ovularak tertemiz hale getirilmişti. Açık ve geniş pencerelerden özenle bakılmış her cinsten çiçek saksıları görülebiliyordu. Kapı aralığında elini parlak pirinç kapı tokmağı üstünde tutan, şık giyimli ve yaşlıca bir kadın duruyordu. Çocuklara doğru bakarak gülümseyen kadının diğer elinde bir çiçek saksısı vardı.

"Merhaba sizlere!" diye seslendi yaşlı kadın. "Kont Olaf'ın evlat edindiği çocuklar olmalısınız siz."

Violet arabanın kapısını açtı ve kadınla tokalaşmak için dışarıya çıktı. Sıkıca kavrayan elin sıcaklığını duydu ve uzun bir süreden beri ilk kez kendisinin ve kardeşlerinin hayatının bundan sonra daha iyiye gideceği duygusuna kapıldı. "Evet," dedi. "O çocuklar biziz. Ben Violet Baudelaire, bunlar da kardeşlerim Klaus ve

Sunny. Ve bu bey de anne babamızın ölümünden sonra bizimle ilgilenen Bay Poe."

"Evet, kazayı duymuştum," dedi kadın, herkes ona merhaba derken. "Adım Adalet Strauss."

"Pek alışılmamış bir isim," diye yorumda bulundu Klaus.

"Gerçek ismim değil, bana takılan isim bu," diye açıkladı kadın. "Yüksek Mahkeme'de görevli bir yargıcım ben."

"Ne kadar hoş," dedi Violet. "Ve Kont Olaf'la evlisiniz, öyle mi?"

"Yok canım! Siz de," dedi Adalet Strauss. "Aslına bakılırsa onu pek tanıyor da değilim. Sadece kapı komşum."

Çocuklar gözlerini Adalet Strauss'un bakımlı evinden, yandaki yıkık dökük eve çevirdiler. Tuğlaları kalın kir ve is lekeleri kaplamıştı. Sadece iki küçük penceresi vardı. Güzel bir gün olmasına karşın, pencereler kapalıydı ve perdeler çekilmişti. Pencerelerin yukarısında hafif sola yatık, upuzun ve kirli bir kule yükseliyordu. Ön kapı onarıma muhtaçtı ve ortasına bir göz

şekli oyulmuştu. Bütün bina çarpık bir diş gibi yana doğru eğilimliydi.

"Eeiy!" dedi Sunny ve herkes ne demek istediğini anladı. "Ne korkunç bir yer! Burada yaşamaya hiç niyetim yok!" demek istiyordu.

Violet, Adalet Strauss'a dönerek, "Ne yapalım, sizi tanıdığımıza sevindik yine de," dedi.

"Aynen canım," dedi Adalet Strauss. Elindeki çiçek saksısını işaret ederek, "Belki bir gün yanıma gelir ve bahçe işlerime yardım edersiniz, ha?" diye ekledi.

"Çok hoş olur bu," dedi Violet çok üzgün bir sesle. Bahçe işlerinde Adalet Strauss'a yardım etmek elbette hoş olurdu. Ama Kont Olaf'ın evi yerine onun evinde oturmanın çok daha hoş olacağını düşünmekten de alıkoyamadı kendini Violet. Ön kapısına bir göz şekli oymaya kalkan bir adam kim bilir nasıl biriydi?

Bay Poe'nun şapkasına hafifçe dokunarak selam verdiği Adalet Strauss çocuklara gülümsedi ve sevimli evine girerek gözden kayboldu. Bay Poe birkaç adım ilerledi ve parmak boğumlarını

oyulmuş gözün ortasına vurarak Kont Olaf'ın kapısını çaldı. Kısa bir sessizlik oldu, ardından kapı gıcırtıyla açıldı ve çocuklar ilk kez Kont Olaf'ı gördüler.

"Merhaba, merhaba, merhaba," dedi Kont Olaf ıslık sesine benzer bir fısıltıyla. Çok uzun ve çok zayıf bir adamdı. Üstünde birçok lekeyle kaplı gri bir takım elbise vardı. Suratı tıraşsızdı ve çoğu insanda gördüğümüz iki kaş yerine sadece tek bir uzun kaşı vardı. Gözleri çok, ama çok parlaktı. Bu da ona hem açgözlü hem de öfkeli bir ifade veriyordu. "Merhaba, çocuklarım. Lütfen, yeni evinize adım atın ve içeriye çamur girmemesi için ayaklarınızı güzelce bir silin."

Arkalarında Bay Poe olmak üzere eve adım atan Baudelaire öksüzleri, az önce Kont Olaf'ın söylemiş olduğu şeyin ne kadar gülünç olduğunun farkına vardılar. İçinde bulundukları oda, o zamana kadar gördüklerinin en pasaklısıydı ve dışarıdan gelecek bir parça çamura bulanması pek fazla farklılık yaratmayacaktı. Tavandan sarkan çıplak bir ampulün loş ışığı altında bile, üç

çocuk odadaki her şeyin pislik saçtığını görebiliyordu. Duvara çakılmış dolgulu aslan başından, küçük bir tahta masa üstünde duran çanaktaki yenmiş elma artıklarına kadar. Klaus etrafa göz atarken çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

"Göründüğü kadarıyla bu odanın biraz elden geçmesi gerekiyor," dedi Bay Poe, karanlığa gömülmüş ortalığı dikkatle gözlerken.

"Zavallı küçük evimin Baudelaire konağı kadar gösterişli olmadığının farkındayım," dedi Kont Olaf, "ama belki paranızın ufak bir kısmıyla çekidüzen vererek biraz daha güzel görünmesini sağlayabiliriz."

Bay Poe'nun gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı ve karanlık odada yankılanan öksürüklerden sonra konuşmaya başladı. "Baudelaire ailesinin serveti," dedi sert bir şekilde, "böyle işler için kullanılmayacak. Daha doğrusu hiç kullanılmayacak, ta ki Violet'in 18 yaşına varmasına kadar."

Kont Olaf gözlerindeki kin parıltısıyla kızgın bir köpek gibi Bay Poe'ya döndü. Violet bir ara

Bay Poe'nun suratına bir tokat indireceğini sandı. Ama Kont Olaf yutkundu ve çökük omuzlarını silkti — yutkunmayla birlikte cılız boynunun altındaki Adem elması denen çıkıntının kalkıp inişi çocukların gözünden kaçmadı.

"Peki, o zaman," dedi Kont Olaf. "Benim için hava hoş. Bay Poe, onları getirdiğiniz için çok teşekkür ederim. Çocuklar, şimdi size odanızı göstereyim."

"Hoşça kalın, Violet, Klauss ve Sunny," dedi Bay Poe, ön kapıdan dışarıya doğru gerisin geriye adım atarken. "Burada çok mutlu olacağınızı umarım. Ara sıra sizi görmeye geleceğim. Eğer soracak bir şeyiniz olursa, bankada bana her zaman ulaşabilirsiniz."

"Ama bankanın nerede olduğunu bile bilmiyoruz," dedi Klaus.

"Bende şehrin bir haritası var," dedi Kont Olaf. "Hoşça kalın, Bay Poe."

Kapıyı kapatmak için öne doğru eğildi. Baudelaire öksüzleri kapıldıkları umutsuzluğun altında fazlasıyla ezildikleri için, Bay Poe'ya

son bir kez bakmaya bile fırsat bulamadılar. Ne kadar pis kokarsa koksun, keşke Poe ailesinin evinde kalabilseydik, diye geçiriyorlardı içlerinden şimdi. Kapıya değil, daha çok yere bakan gözleri Kont Olaf'ın ayaklarına takıldı. Ayakkabılarının içine çorap falan giymemişti. Yırtık pırtık pantolon paçası ile siyah ayakkabı arasındaki solgun ten boşluğuna bakınca, Kont Olaf'ın ayak bileğinde ön kapıdakine benzer bir göz dövmesini görebiliyordu çocuklar. Acaba Kont Olaf'ın evinde üzerlerine dikilecek başka kaç göz daha vardı? Artık bütün ömürleri boyunca, ortalıkta bulunmadığı zamanlarda bile, Kont Olaf tarafından gözetlenme duygusu altında mı yaşayacaklardı yoksa?

BÖLÜM
Üç

Bilmem hiç dikkatinizi çekti mi, ama ilk izlenimler çoğu kez yanlış çıkar. Örneğin, ilk defa gördüğünüz bir tablo önce hiç hoşunuza gitmeyebilir, ama biraz daha uzun süre baktığınızda tabloyu çok keyif verici bulabilirsiniz. Küflü kaşarı ilk defa yediğinizde tadı size çok keskin gelebilir, ama yaşınız büyüdüğünde canınız bu kaşardan başka peyniri çekmeyebilir. Yeni doğduğunda Sunny'yi hiç sevmemişti Klaus; ama daha bir buçuk ayını doldurmadan onunla can

ciğer kuzu sarması olmuştu. İnsanın hemen her şeyle ilgili ilk kanısı zaman içinde değişebilir.

Keşke Baudelaire kardeşlerin Kont Olaf ve evi hakkındaki ilk izleniminin de aynı şekilde doğru olmadığını söyleyebilseydim size. Gelin görün ki, bu izlenim tamamen doğruydu. Kont Olaf korkunç bir kişiydi, evi de insanı bunaltan bir ahırdan farksızdı. Kont Olaf'ın yanına yerleşmelerini izleyen ilk birkaç haftada, zavallı öksüzler kendilerini yuvalarındaymış gibi hissetmeye çalıştılar, ama gerçekten hiç yararı olmadı bunun. Gerçi Kont Olaf'ın evi epeyce büyüktü, ama üç çocuk içinde tek yatak bulunan berbat bir odaya konmuştu. Violet ve Klaus sırayla bu yatakta uyuyorlardı. Her gece biri yatağa girerken, diğeri sert ahşap döşemenin üstüne kıvrılıp yatıyordu. Yatağın döşeği öylesine yamru yumruydu ki, hangisinin daha rahat uyuduğunu söylemek zordu. Violet en küçük kardeşine bir yatak hazırlamak için, odanın tek penceresinin yukarısındaki çubuğa asılı perdeleri söküp çıkarmış ve katlayarak ona yetecek bü-

yüklükte ufak bir minder haline getirmişti. Ne var ki, çatlaklarla dolu camı örten perdeler olmayınca, güneş her sabah pencereden içeriye doluyor ve çocuklar sızlanarak erkenden uyanıyordu. Odada dolap yerine büyük bir karton kutu vardı. Bir zamanlar buzdolabı taşımak için kullanılan bu kutuda şimdi üç çocuğun üst üste yığdığı giysileri yer alıyordu. Kont Olaf yumurcakları eğlendirecek oyuncaklar, kitaplar ve başka şeyler yerine küçük bir taş yığını getirmişti odaya. Boyası dökülmüş duvarların tek süsü büyük ve çirkin bir tabloydu. Tabloda Kont Olaf'ın ayak bileğinde ve evin her tarafında gördüklerine benzer bir göz resmi vardı.

Ama, eminim ki sizin bildiğiniz gibi, çocuklar da şunu biliyordu: Dünyada karşılaşılacak en berbat ortama bile katlanabilir insan, yeter ki içinde bulunan kişiler ilginç ve sevecen olsun. Kont Olaf ne ilginç ne de sevecen biriydi; mızmız, çabuk sinirlenen ve pis kokan bir adamdı. Kont Olaf için söylenebilecek tek iyi şey, çok sık ortalıkta olmamasıydı. Çocuklar uyandıktan

ve buzdolabı kutusundaki elbiselerini zar zor çıkarıp giydikten sonra, mutfağa geçiyor ve orada Kont Olaf'ın bıraktığı bir buyruklar listesi buluyorlardı. Çoğu zaman gece yarısına kadar ortaya çıkmayan Kont Olaf, günün büyük bölümünü evin dışında veya çocuklara yasak olan yüksek kulede geçiriyordu. Bıraktığı listede genellikle arka avlunun çitlerini yeniden boyama, pencereleri onarma gibi zor ev işleri yer alıyordu. Kont Olaf notun altına imza yerine bir göz resmi çiziyordu.

Bir sabah notta şunlar yazılıydı: "Tiyatro topluluğumda bulunan on oyuncu bu akşamki gösteriden önce yemek için eve gelecek. Saat yedide geldikleri zaman hepsine yetecek kadar yemek hazır olsun. Yiyecekleri alıp pişirin, sofrayı kurun, yemeği masaya koyun, daha sonra etrafı süpürüp temizleyin ve ayak altından çekilin." Her zamanki gibi göz resmini taşıyan kağıdın altında, dışarıdan alınacak şeyler için azıcık para vardı.

Violet ve Klaus her sabah Kont Olaf'ın ocak üstündeki büyük bir tencereye koyduğu bulanık

renkli ve topaklaşmış yulaf lapasından oluşan kahvaltılarını yaparken notu okudular. Ardından korkulu bir umutsuzluk içinde birbirlerine baktılar.

"Yemek pişirmeyi ikimiz de bilmiyoruz," dedi Klaus.

"Evet, doğru!" dedi Violet. "Pencere onarma ve baca temizleme gibi işlerin üstesinden geliyordum, çünkü ilgimi çeken şeylerdi bunlar. Ama tost yapmayı saymazsak, yemek pişirmekten hiç anlamam."

"Ve kimi zaman tostları yaktığını saymazsak," dedi Klaus ve karşılıklı gülüştüler. İkisinin de aklına anne babaları için özel bir kahvaltı hazırlamak üzere erken uyandıkları bir gün geldi. Violet tostları yine yakmış ve kokuyu alarak uyanan anne babaları ne olduğunu anlamak için hızla merdivenden aşağıya koşmuştu. Katran gibi kararmış tost parçalarına boynu bükük bir şekilde bakan Violet ve Klaus'un görüntüsü onları kahkahalara boğmuştu. Daha sonra bütün aile için gözleme pişirmişti anne ve babaları.

"Keşke hayatta olsalardı," dedi Violet. Anne babalarından söz ettiğini açıklamasına gerek yoktu. "Bu iğrenç yerde kalmamıza asla izin vermezlerdi."

"Eğer hayatta olsalardı," dedi Klaus, gittikçe kabaran üzüntüsüyle birlikte sesini yükselterek, "öncelikle Kont Olaf'ın yanında olmazdık. Burada bulunmaktan *nefret ediyorum,* Violet! Bu evden *nefret ediyorum!* Odamızdan *nefret ediyorum!* Bütün bu işleri yapmaktan *nefret ediyorum* ve Kont Olaf'tan *nefret ediyorum!*"

"Al benden de o kadar," dedi Violet. Klaus rahatlamış bir ifadeyle ablasına baktı. Bazen sadece, bir şeyden nefret ettiğinizi söylemek ve size katılan birini yanınızda görmek, içinde bulunduğunuz berbat bir durum karşısında kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlar. "Şu anda hayatımızla ilgili her şeyden nefret ediyorum," dedi Violet, "ama süngüyü dik tutmak zorundayız." Babalarının sıkça kullandığı bir deyimdi bu ve 'moralini bozmayarak neşeli kalmaya çalışmak' anlamına geliyordu.

"Haklısın," dedi Klaus. "Ama Kont Olaf sürekli dürtüp düşürürken, süngüyü dik tutmak çok zor."

"Cuk!" diye çığlık attı Sunny, yulaf lapası kaşığını masaya pat diye vurarak. İrkilerek ona dönen Violet ve Klaus, konuşmayı bir yana bıraktılar ve yeniden Kont Olaf'ın notuna baktılar.

"Belki bir yemek kitabı bulabilir ve oradan nasıl yemek pişirildiğini öğrenebiliriz," dedi Klaus. "Basit bir yemek hazırlamak pek zor olmasa gerek."

Hemen harekete geçen Violet ve Klaus'un Kont Olaf'ın mutfak dolaplarını açıp kapatması dakikalarca sürdü, ama ortada yemek kitabına benzer bir şey yoktu.

"Pek şaşırdığımı söyleyemem," dedi Violet. "Zaten bu evde kitaba hiç rastlamamıştık."

"Biliyorum," dedi Klaus umutsuzca. "Kitap okumayı çok özledim. Bir an önce dışarı çıkıp bir kütüphane aramalıyız."

"Ama bugün değil," dedi Violet. "Bugün on kişiye yemek pişirmek zorundayız."

Tam o anda ön kapı çalındı. Violet ve Klaus tedirgince bakıştılar.

"Hayret, Kont Olaf'ı ziyaret etmekten kim hoşlanır ki?" diyerek merakını yüksek sesle dile getirdi Violet.

"Belki de birileri bizi ziyaret etmek istiyordur," dedi Klaus, pek fazla umuda kapılmadan. Baudelaire çiftinin ölümünden bu yana, aile dostları geride kalan öksüzleri yüzüstü bırakmıştı. Yani, artık telefonla arayan, mektup yazan ve uğrayan hiç kimse olmadığı için çocuklar yapayalnız duruma düşmüştü. Sizler ve ben acı çeken tanıdıklara böyle bir şeyi asla yapmayız elbette. Ama hayatın üzücü gerçeklerinden biri de bu: Sevdiği birini yitirmiş olan bir kimse bazen hiçbir dostunu etrafında bulamaz, hem de tam onlara gerek duyduğu bir sırada.

Violet, Klaus ve Sunny yavaşça ön kapıya doğru yürüdüler ve bir göz biçiminde olan gözetleme deliğinden dışarıya baktılar. Karşıdan onlara bakan kişinin Adalet Strauss olduğunu görerek sevinçle kapıyı açtılar.

"Adalet Hanım!" diye bağırdı Violet. "Sizi görmek ne kadar güzel." Tam, "Buyurun içeriye," diye ekleyecekti ki, loş ve kirli odaya girmeyi pek de iç açıcı bulmayacağının farkına vardı.

"Daha erken uğramadığım için beni bağışlayın lütfen," dedi Adalet Strauss, çocuklar kapı aralığında sıkıntılı bir şekilde dururken. "Yeni yuvanıza alışıp alışmadığınızı görmek istiyordum, ama Yüksek Mahkeme'de baktığım çok zor bir dava vardı ve zamanımın büyük bölümünü alıyordu."

"Ne tür bir dava?" diye sordu Klaus. Okumaktan yoksun kaldığı için, yeni bilgiler edinme açlığı çekiyordu.

"Doğrusunu isterseniz, bunu konuşamam," dedi Adalet Strauss, "çünkü resmi bir iş. Ama şu kadarını söyleyeyim ki, zehirli bir bitkiyle ve başka birisine ait kredi kartının yasadışı kullanılmasıyla ilgili."

"Yiikaa!" diye çığlık attı Sunny. Görünüşe bakılırsa, "Ne kadar ilginç!" demek istiyordu,

ama söylenen şeyleri anlayabilmiş olmasına olanak yoktu pek tabii ki.

Adalet Strauss dönüp Sunny'ye bakarak kahkahayı bastı. "Yiikaa, elbette," dedi ve başını okşamak için uzandı. Sunny onun elini kapıp hafifçe ısırdı.

"Sizi sevdiği anlamına geliyor bu," diye açıkladı Violet. "Sizden hoşlanmazsa veya başını yıkamaya kalkarsanız, dişlerini çok, ama çok sert geçirir."

"Anlıyorum," dedi Adalet Strauss. "Her neyse, vaktiniz nasıl geçiyor, bakalım? Arzu ettiğiniz bir şey var mı?"

Çocuklar arzu ettikleri şeylerini hepsini düşünerek birbirlerine baktılar. Örneğin, başka bir yatak. Sunny için uygun bir bebek karyolası. Odalarındaki pencere için perdeler. Karton bir kutu yerine bir dolap. Ama hepsinden daha çok arzu ettikleri şey, pek tabii ki, her nasıl olursa olsun Kont Olaf'la bağlarını koparıp kurtulmaktı. En çok arzu ettikleri şey asıl evlerinde yeniden anne babalarıyla birlikte olmaktı, ama bu

olanaksızdı haliyle. Violet, Klaus ve Sunny kafalarından bu soruları geçirirken mutsuzca yere bakıyorlardı. Sonunda Klaus konuştu.

"Acaba bize ödünç verebileceğiniz bir yemek kitabı var mı?" dedi. "Kont Olaf bu akşam tiyatro topluluğu için yemek hazırlamamız emretti. Evde bir yemek kitabı bulamıyoruz."

"Olacak şey değil," dedi Adalet Strauss. "Çocuklardan bütün bir tiyatro topluluğu için akşam yemeği pişirmelerini istemek biraz fazla gibi."

"Kont Olaf bize birçok sorumluluk yüklüyor," dedi Violet. Aslında içinden, "Kont Olaf kötü bir adam," demek geçiyordu, ama yakışık almayacağını düşünerek tuttu kendini.

"O halde, yan kapıya geçip evime gelmeye ve hoşunuza gidecek bir kitap bulmaya ne dersiniz, ha?" dedi Adalet Strauss.

Öneriyi hemencecik kabul eden afacanlar, onun peşine takılıp kapıdan çıktılar ve bakımlı evinin yolunu tuttular. Kadın onları çiçek kokularıyla dolu şık bir koridordan geçirerek koca bir

odaya aldı. Odanın içini görünce zevkten neredeyse bayılacak gibi oldular. En başta da Klaus.

Oda bir kütüphaneydi. Genel bir kütüphane değil, özel bir kütüphane; yani Adalet Strauss'a ait büyük bir kitap koleksiyonu. Her duvarda yerden tavana kadar raflar, ayrıca odanın ortasında boy boy raflar vardı. Kitap bulunmayan tek yer odanın bir köşesiydi. Tepesinde lambalar asılı ahşap bir masa ile rahat görünüşlü büyük iskemlelerin yer aldığı bu köşe, kitap okumak için kusursuzdu. Kendi evlerindeki kütüphane kadar geniş olmamakla birlikte aynı sıcak havayı taşıyordu oda. Heyecandan Baudelaire kardeşlerin içi titredi.

"Şu işe bak!" dedi Violet. "Harika bir kütüphane bu!"

"Çok teşekkür ederim," diye karşılık verdi Adalet Strauss. "Yıllardan beri kitap topluyorum ve koleksiyonumla çok gurur duyuyorum. İstediğiniz zaman kitaplarımdan istediğinizi alıp rahatça okuyabilirsiniz, yeter ki bir zarar vermeyin onlara. Şimdi, yemek kitapları sağda-

ki şu duvarın orada. Ne dersiniz, bir bakalım mı kitaplara?"

"Evet," dedi Violet, "ve ardından, sizce bir sakıncası yoksa, makine mühendisliğiyle ilgili kitaplarınızdan birine göz atmak çok hoşuma gider. Bir şeyler icat etmek çok ilgimi çekiyor."

"Ben de kurtlarla ilgili kitaplara bakmak isterim," dedi Klaus. "Son zamanlarda Kuzey Amerika'daki yabanıl hayvanlar konusuna müthiş merak sardım."

"Pitik!" diye bir çığlık attı Sunny. "Benim için de bir resim kitabı almayı unutmayın, olur mu?" demek istiyordu herhalde.

Adalet Strauss gülümsedi. "Siz gençlerin kitaplara ilgi duyduğunu görmek bir zevk," dedi. "Ama sanırım önce güzel bir yemek tarifi kitabı bulsak daha iyi olur, öyle değil mi?"

Çocuklar bu öneriye katıldılar ve onun tavsiye ettiği birkaç yemek kitabını yarım saat kadar dikkatle gözden geçirdiler. Size doğrusunu söylemem gerekirse, üç öksüz afacan Kont Olaf'ın evinden çıkmış olmanın ve bu hoş kütüphanede

bulunmanın heyecanına öylesine kapılmışlardı ki, ilgileri biraz dağılmıştı ve yemek pişirmeye kafalarını tam verecek bir durumları yoktu. Sonunda Klaus lezzetli ve yapılması kolay görünen bir yemek buldu.

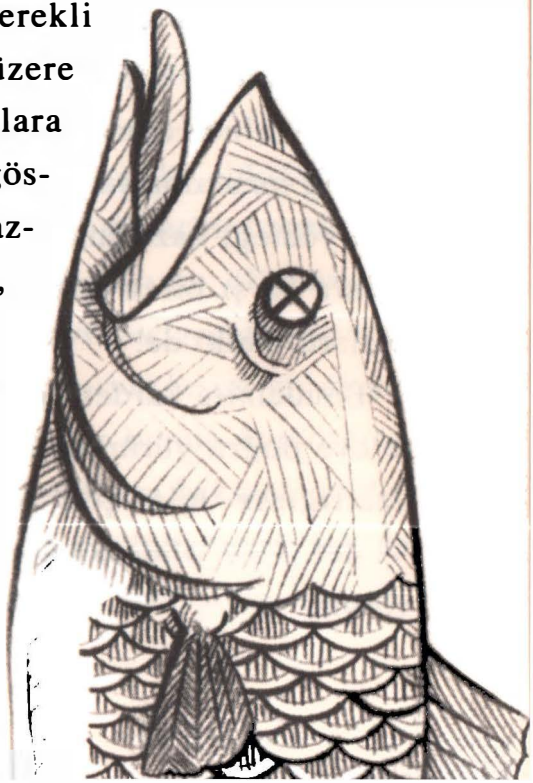
"Şunu bir dinleyin," dedi. "Yemeğin adı putaneska. Makarna için bir İtalyan sosu bu. Yapmamız gereken tek şey bir tencereye zeytin, gebreotu, ançüez, sarımsak, doğranmış maydanoz ile domates koyup kızgın yağda pişirmek ve yanına da spagetti hazırlamak."

"Kolay gibi geliyor," diyerek aynı görüşü paylaştı Violet ve üç kardeş bakıştı. Kim bilir, iyi kalpli Adalet Strauss ve onun sadece bir kapı ötedeki kütüphanesi sayesinde, Kont Olaf için İtalyan sosu yapmak kadar kolayca kurabilecekleri tatlı bir hayat duruyordu önlerinde belki de.

BÖLÜM

Dört

Baudelaire öksüzleri yemek kitabından putaneska tarifini bir karalama kağıdına geçirdiler. Adalet Strauss da gerekli malzemeleri almak üzere çarşıya giderken onlara eşlik etme inceliğini gösterdi. Kont Olaf çok fazla para bırakmamıştı, ama çocuklar gerek duydukları her şeyi satın almayı becerdiler. Birkaç çeşidin tadına bakıp en hoşlarına gideni seçerek,

bir sokak satıcısından zeytin satın aldılar. Bir makarna dükkanında ilginç şekilli bir şehriye seçtiler ve dükkanı işleten kadından on üç kişiye yetecek miktarda şehriye vermesini istediler — Kont Olaf'ın sözünü ettiği on kişiye kendilerini de katmışlardı. Ardından süpermarkette keskin tatlı soğanımsı bir bitki olan sarımsak, küçük bir tuzlu su balığı olan ançüez, küçük bir çalının çiçekli tomurcuğu olan ve ağızda harika bir tat bırakan gebreotu ve çoğu insanın sandığının tersine bir sebze değil, aslında bir meyve olan domates satın aldılar. Yemekte tatlı da sunmanın yerinde olacağını düşünerek, birkaç paket puding tozu almaya karar verdiler. Leziz bir akşam yemeği hazırlamaları halinde, Kont Olaf'ın onlara karşı biraz daha sevecen olacağını sanıyorlardı belki de.

Baudelaire kardeşler Adalet Strauss'la birlikte eve doğru yürürken, "Bugün bize yardım eli uzattığınız için çok teşekkür ederiz," dedi Violet. "Siz olmasaydınız ne yapardık, bilemiyorum."

"Göründüğü kadarıyla çok zeki çocuklarsınız," dedi Adalet Strauss. "Galiba bensiz de bir şeyler düşünürdünüz. Ama Kont Olaf'ın sizden yemek pişirmek gibi böylesine ağır bir iş istemesi hala tuhaf geliyor bana. Eveeet, işte geldik. Şimdi içeriye gidip alışverişte aldığım şeyleri yerleştirmeliyim. Çok yakında uğrayıp kütüphanemden okumak için kitap alacağınızı umarım."

"Yarın, ha?" diye çarçabuk atıldı Klaus. "Yarın gelebilir miyiz size?"

"Neden olmasın?" dedi Adalet Strauss gülümseyerek.

"Size ne kadar teşekkür borçlu olduğumuzu anlatamam," dedi Violet, kelimelerini özenle seçerek. Sevgi dolu anne babalarının ölümünden ve Kont Olaf'ın alçakça davranışlarından sonra, yetişkin insanlardan sevecen yaklaşım görmeye pek alışkın olmayan çocuklar bunun karşılığında bir şey yapmalarının beklenip beklenmediğine emin değillerdi. "Yarın kütüphanenizi tekrar kullanmadan önce, Klaus ve ben sizin için ev

işleri yapmaktan fazlasıyla mutlu olacağız. Sunny çalışacak kadar büyük değil, ama onun da size yardım etmesi için bir yol bulabileceğimize eminim."

Adalet Strauss çocuklara bakıp gülümsedi, ama gözleri hüzünle dolmuştu. Bir elini uzatıp Violet'in saçlarının üstüne koydu ve Violet bir süredir yaşamadığı bir rahatlık duydu. "Buna gerek yok," dedi Adalet Strauss. "Evimin kapısı her zaman size açık." Ardından dönüp kendi evine girdi. Bir an öylece arkasından bakakaldıktan sonra, Baudelaire öksüzleri de kendi evlerinin yolunu tuttular.

Violet, Klaus ve Sunny öğleden sonraki zamanlarının büyük bölümünü tarife göre putanesca sosunu pişirmekle geçirdiler. Violet sarımsakları yağda kavurdu ve ançüezleri yıkadıktan sonra küçük parçalara ayırdı. Klaus domatesleri soydu ve zeytinlerin çekirdeklerini çıkardı. Sunny bir tencereyi tahta kaşıkla döverek, kendi bestesi olan ve epeyce tekrara dayanan bir şarkı söyledi. Ve Kont Olaf'ın evine gelişle birlikte

her üçünü de sarmış olan umutsuzluk biraz dağılır gibi oldu. Pişen yemek kokusu genellikle insanı sakinleştirir. Sosun hafif ateşte kaynamasıyla birlikte mutfağı bir sıcaklık doldurdu. Üç öksüz anne babalarıyla ilgili anılardan söz etmeye, harika bir komşu olduğuna karar verdikleri ve kütüphanesinde bolca zaman geçirmeyi tasarladıkları Adalet Strauss hakkında konuşmaya başladılar. Sohbet ederken bir yandan da çikolatalı pudingi karıştırıyor ve tadına bakıyorlardı.

Tam pudingi soğutmak üzere buzdolabına koyarken, Violet, Klaus ve Sunny kapının ardına kadar açılmasıyla birlikte gümbürtülü bir ses duydular. Eve kimin geldiğini söylememe gerek yok sanırım.

"Öksüzler!" diye bağırdı Kont Olaf cızırtılı sesiyle. "Neredesiniz, öksüzler?"

"Mutfakta, Kont Olaf," diye seslendi Klaus. "Akşam yemeği hazırlığını tam bitirmek üzereyiz."

"Bitirmişsinizdir umarım," dedi Kont Olaf ve uzun adımlarla mutfağa yöneldi. Çakmak gibi

parlayan gözlerini Baudelaire kardeşlere dikti. "Topluluktaki arkadaşlarım hemen arkamdan geliyor ve kurt gibi acıkmış durumdalar. Hani, pirzola etler nerede?"

"Pirzola yapmadık, putaneska sosu yaptık," dedi Violet.

"Ne?" diye sordu Kont Olaf. "Yani pirzola yok mu?"

"Bize pirzola istediğinizi söylemediniz ki," dedi Klaus.

Kont Olaf bir çırpıda çocukların tepesine dikiliverdi, öyle ki olduğundan daha uzun görünür hale geldi. Gözlerindeki parıltı daha da arttı ve tek kaşı öfkeyle yukarıya kalktı. "Sizi evlat edinmeyi kabul etmekle," dedi, "artık babanız oldum ve bir baba olarak bana saygıda kusur edemezsiniz. Benim için ve konuklarım için sofraya pirzola koymanızı istiyorum sizden."

"Ama pirzola yok ki!" diye haykırdı Violet. "Putaneska sosu yaptık!"

"Yok! Yok! Yok!" bağırtısı geldi Sunny'den.

Kont birdenbire konuşan, yerdeki Sunny'ye

çevirdi bakışlarını. İnsanca olmayan bir kükreme sesi çıkararak, onu çarpık çurpuk tek eliyle tuttu ve tam göz göze gelecek şekilde havaya kaldırdı. Söylemeye gerek yok ki, Sunny çok ürktü ve anında ağlamaya başladı. Onu tutan eli ısırmaya yeltenemeyecek kadar korkmuştu.

"Onu derhal yere bırak, seni pis yaratık!" diye bağırdı Klaus. Kardeşini onun pençesinden kurtarmak için havaya sıçradı, ama yetişemeyeceği kadar yukarıdaydı kızcağız. Dişlerini gösteren korkunç bir sırıtmayla Klaus'a doğru bakan Kont Olaf, feryatlar koparan küçük kızı daha da yukarıya kaldırdı. Onu tam bırakıp yere çakacak gibiyken, yan odadan büyük bir kahkaha patlaması duyuldu.

"Olaf! Nerede şu Olaf!" sesleri geldi. Tiyatro topluluğunun üyeleri mutfağa doğru yürürken, Kont Olaf feryatla ağlayan Sunny'yi hala havada tutarak durdu. Çok geçmeden her şekil ve boyda, garip görünümlü insanlardan oluşan bir kalabalık odaya doluştu. Uzun bir siyah cüppe giymiş, çok uzun burunlu ve dazlak bir adam vardı.

Yüzlerinin her tarafını sarmış parlak beyaz pudrayla birer hayaleti andıran iki kadın vardı. Kadınların arkasında upuzun ve sıska kollarının ucunda el yerine birer kanca bulunan bir adam duruyordu. Ne erkeğe ne kadına benzeyen aşırı şişman bir kişi vardı. Ve bu kişinin arkasında da kapı aralığına dikilmiş bir grup insan daha vardı. Çocuklar onları göremiyordu, ama aynı ölçüde ürkütücü olduklarına şüphe yoktu.

"Hah, buradaymışsın, Olaf," dedi beyaz yüzlü kadınlardan biri. "Ne halt ediyorsun, öyle sen?"

"Şu öksüzlere terbiye veriyorum, işte," dedi Kont Olaf. "Akşam yemeğini hazırlamalarını istemiştim, onlar da kalkıp iğrenç bir sos yapmışlar."

"Çocuklar öyle boş bırakmaya gelmez," dedi kanca elli adam. "Büyüklerine boyun eğmeyi öğrenmeleri gerekir."

Uzun ve dazlak adam çocukları süzdü. Kont Olaf'a dönerek, "Bize bahsettiğin zengin çocuklar bunlar mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Kont Olaf. "O kadar berbat bir halleri var ki onlara dokunmayı içim kaldırmıyor pek." Bu sözlerle birlikte, feryatları kesilmeyen Sunny'yi aşağıya indirdi. Violet ve Klaus, kardeşlerini o kadar yüksekten bırakıp yere çakmadığı için derin bir oh çektiler.

"Bunda senin kabahatin yok," dedi kapı aralığındaki biri.

Kont Olaf sanki bir bebeği değil de, tiksindirici bir şeyi bırakmışçasına ellerini temizler gibi ovdu. "Bu kadar laf yeter," dedi. "Umduğumuzu bulamasak da, yemeğimizi yiyeceğiz artık. Haydi, herkes peşimden yemek odasına. Size biraz şarap ikram edeyim. Bu yumurcaklar soframızı kurana kadar belki iyice sarhoş olur ve yemekte pirzola olup olmamasını takmayız."

"Hurra!" diye bağırdı topluluktaki birkaç kişi ve hep birlikte Kont Olaf'ın peşinde mutfaktan çıkıp yemek odasına geçtiler. Çocuklara biraz olsun ilgi göstermedi hiçbiri. Sadece dazlak adam yanlarında durdu ve gözlerini Violet'e dikti.

"Güzel bir kızmışsın sen," dedi, yüzünü kaba saba ellerinin arasına alarak. "Senin yerinde olsam, Kont Olaf'ı kızdırmamaya çalışırım. Yoksa o güzel suratını dağıtıp çarşafa çevirir." Violet korkudan ürperdi ve dazlak adam tiz bir kıkırdamayla odadan çıktı.

Mutfakta tek başlarına kalan Baudelaire kardeşler sanki uzun mesafeli bir koşuyu daha yeni bitirmişçesine zorlukla nefes alıyorlardı. Sunny çığlıklar atarak ağlamaya devam ediyordu ve Klaus kendi gözlerinin de yaşlarla dolduğunu fark etti. Bir tek Violet ağlamıyordu, ama o da kanı donmuşçasına korkuyla titriyor, dehşet ve tiksintinin yol açtığı bir sarsıntı geçiriyordu. Bir süre hiçbiri konuşamadı.

"Korkunç, çok korkunç bu," dedi Klaus sonunda. "Violet, ne yapabiliriz?"

"Bilemiyorum," dedi Violet. "Korkuyorum!"

"Ben de," diye karşılık verdi Klaus.

"Hıçk!" dedi Sunny, ağlamayı keserken.

"Biraz yemek yiyelim, be!" diye bağırdı yemek odasından biri. Ardından tiyatro topluluğu

sert bir ritimle masaya vurmaya başladı. Bunun son derece kaba bir davranış olduğu hiç kuşku götürmez.

"Aman, önlerine putaneska koyalım," dedi Klaus, "yoksa Kont Olaf kim bilir başımıza ne getirecek."

Violet dazlak adamın surat dağıtmayla ilgili sözlerini hatırladı ve başını salladı. İkisinin de bakışları kaynayan sos tenceresine çevrildi. Yemeği yapmaya başladıkları zaman sıcacık duygular uyandıran bu tencere şimdi bir kan çanağı gibi görünüyordu onlara. Derken iki kardeş Sunny'yi mutfakta bırakarak yemek odasına yürüdü. Klaus ilginç şekilli makarnayla dolu bir yayık tabak, Violet de büyük bir servis kepçesiyle birlikte putaneska sosu tenceresini taşıyordu. Tiyatro oyuncuları arada bir kesik kahkahalar atarak konuşuyor, kadeh üstüne kadeh şarap içiyor ve tabaklara yemek doldurmak için masanın etrafında dönen öksüzlere hiç aldırış etmiyorlardı. Ağır kepçeyi taşımaktan sağ eli ağrımaya başlayan Violet, kepçeyi sol eline geçir-

meyi düşündü. Ama sol eliyle sosu dökebileceği ve Kont Olaf'ı bir kez daha öfkelendirebileceği korkusuyla bundan vazgeçti. Perişan bir halde Olaf'ın yemek tabağına baktı. Keşke çarşıdan zehir alıp sosun içine koysaydım, diye geçirdi içinden. Sonunda yemek dağıtma işini bitiren Klaus ve Violet, kaçarcasına tekrar mutfağa attılar kendilerini. Kont Olaf ile tiyatro topluluğunun vahşi ve kaba kahkahalarına kulak verdiler. Kendi porsiyonlarından iştahsızca lokmalar aldılar; yemek yiyemeyecek kadar berbattı durumları. Çok geçmeden Olaf'ın dostları bir kez daha sert bir ritimle masaya vurmaya başladılar. İki öksüz masayı temizlemek ve çikolatalı puding servisi yapmak üzere yemek odasının yolunu tuttu. Kont Olaf ve ahbaplarının bir hayli şarap içmiş olduğu besbelliydi; başlarını masaya yaslamış halde oturuyor ve daha az konuşuyorlardı. Sonunda ayağa kalktılar, çocuklara pek bakmadan topluca mutfaktan geçtiler ve evden ayrılmak üzere kapıya yöneldiler. Kont Olaf kirli tabaklarla dolu odaya çepeçevre göz attı.

"Daha bulaşıkları yıkamadığınıza göre," dedi çocuklara, "bu akşamki gösteriyi izlemeye gelmemenizi hoş görebilirim. Ama bulaşığı bitirince, dosdoğru yataklarınıza gidin."

Klaus kafasının ne kadar bozuk olduğunu gizlemeye çalıştığı için, hep yere bakarak gözlerini kaçırıyordu. Ama bu sözler karşısında sessiz kalamazdı. "Herhalde *yatağımız* demek istiyorsun!" diye bağırdı. "Altı üstü tek yatak verdin bize!"

Tiyatro oyuncuları bu öfke patlaması üzerine yarı yolda durdular ve ne olacağını anlamak için bakışlarını Klaus'tan Kont Olaf'a çevirdiler. Kont Olaf tek kaşını kaldırdı ve gözlerinde bir parıltı çaktı, ama sakince konuştu.

"Bir başka yatak istiyorsan," dedi, "yarın şehre inerek bir tane satın alabilirsin."

"Paramızın olmadığını gayet iyi biliyorsun," diye karşılık verdi Klaus.

"Paranız var elbette," dedi Kont Olaf, sesini yükseltmeye başlayarak. "Mirasçı olarak çok büyük bir servete kondunuz."

Klaus, Bay Poe'nun sözlerini hatırlayarak, "Violet 18 yaşına gelene kadar o paranın kullanılması söz konusu değil," dedi.

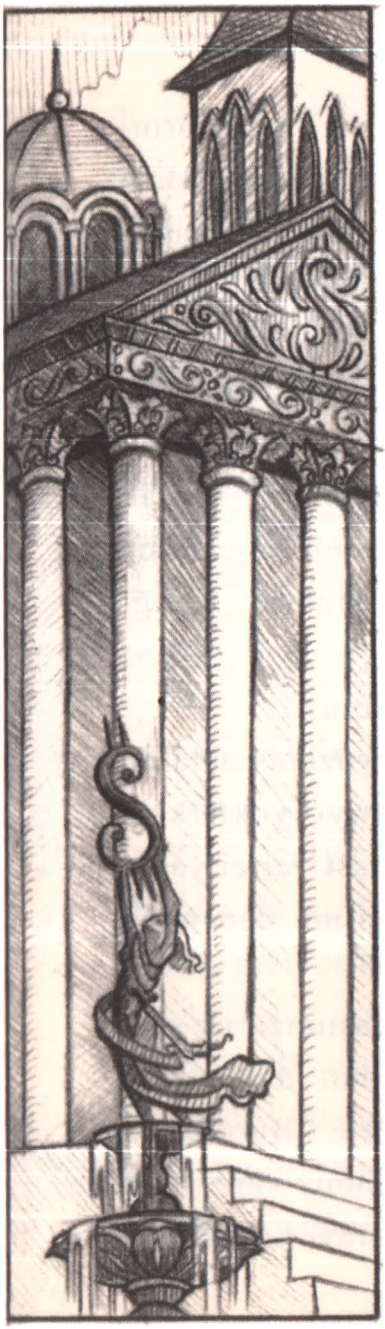
Kont Olaf'ın yüzü kıpkırmızı kesildi. Bir süre hiç konuşmadı. Ardından ani bir hareketle ileriye atılarak, Klaus'un yüzüne bir tokat indirdi. Klaus yere düştü ve Olaf'ın ayak bileğindeki göz dövmesiyle burun buruna geldi. Yüzünden fırlayıp çıkan gözlüğü kaydırak gibi bir köşeye gitti. Olaf'ın tokat attığı sol yanağında sanki bir ateş yanıyordu. Tiyatro topluluğundan kahkahalar yükseldi. Hatta birkaçı Kont Olaf'ı sanki alçakça değil, cesurca bir iş yapmış gibi alkışladı.

"Haydi gidelim, dostlar," dedi Kont Olaf çetesine. "Gösterimize geç kalacağız."

"Seni tanıdığım kadarıyla, Olaf," dedi kanca elli adam, "Baudelaire ailesinin parasını kapmak için ne yapar eder bir yol bulursun."

"Göreceğiz," dedi Kont Olaf, ama zaten kafasında bir fikir varmış gibi gözlerinde bir parıltı yandı. Kont Olaf ve kafadarlarının arkasından ön kapının kapanmasıyla birlikte bir gümbürtü

daha koptu. Baudelaire kardeşler artık mutfakta yalnızdı. Klaus'un yanına çömelen Violet, onu avutmak için sıkıca kolları arasına aldı. Sunny gözlüğe doğru emekledi ve gözlüğü kaptığı gibi ona getirdi. Klaus hıçkırmaya başladı. Bunun nedeni duyduğu acıdan çok, içine düştükleri korkunç durum karşısında duyduğu öfkeydi. Violet ve Sunny onunla birlikte ağladılar. Bu ağlaşma bulaşıkları yıkarken, yemek odasındaki mumları söndürürken, gece giysilerini giyerken ve uykuya dalmak için uzanırken de sürdü. Klaus yatakta, Violet yerde ve Sunny perdelerden yapılmış küçük minderdeydi. Pencereden giren ay ışığı içeride ışıldıyordu. Baudelaire öksüzlerinin yatak odasına dışarıdan bakan bir kişi, bütün gece sessizce ağladıklarını görebilirdi.

BÖLÜM
Beş

Eğer çok, ama çok şanslı biri değilseniz, hayatınızda sizi ağlatan olayları hiç kuşkusuz yaşamışsınızdır. O halde çok, ama çok şanslı biri değilseniz, şöyle uzun bir süre güzelce ağlamanın çoğu kez insana bir rahatlama duygusu verdiğini biliyor olmalısınız. Üstelik etrafınızdaki koşullar birazcık bile değişmemiş olsa da. Baudelaire öksüzleri de aynı şeyi yaşadılar. Bütün gece

ağladıktan sonra, ertesi sabah sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibi yataktan çıktılar. Hala korkunç bir durumda olduklarını biliyorlardı, ama bunu düzeltecek bir şeyler yapabileceklerini düşünüyorlardı.

Kont Olaf'ın o sabah bıraktığı not arka avluda yakacak odun kesmelerini emrediyordu. Violet ve Klaus daha küçük parçalara ayırmak üzere her kütüğe balta sallarken, bir yandan da olası eylem planlarını tartıştılar aralarında. Ağzına attığı küçük bir tahta parçasını çiğneyen Sunny bile derin düşüncelere dalmıştı.

"Şurası açık ki," dedi Klaus, yüzünde Olaf'ın tokadıyla oluşan çirkin morartıyı yoklarken, "burada artık kalamayız. Bu dehşet verici yerde yaşamaktansa, sokaklarda şansımı denemeyi tercih ederim."

"Ama sokaklarda kim bilir başımıza ne gibi talihsizlikler geleceğini düşündün mü?" diye tehlikeye dikkatini çekti Violet. "Burada en azından başımızı sokacak bir çatımız var."

"Anne babamızın bıraktığı parayı keşke şim-

di, senin büyümeni beklemeden kullanma olanağımız olsaydı," dedi Klaus. "O zaman bir şato satın alabilirdik. Kont Olaf ile çetesini uzak tutmak için dışarıda devriye gezen silahlı muhafızlarla çevrili olarak şatonun içinde yaşardık."

"Benim de icatlarım için kullanacağım büyük bir stüdyom olurdu," dedi Violet dalgın bakışlarla. Baltayı indirerek önündeki kütüğü düzgünce ikiye ayırdı. "Dişliler, makaralar ve tellerle dolu, gelişkin bir bilgisayar sistemi kurulu bir stüdyo."

"Benim de büyük bir kütüphanem olurdu," dedi Klaus, "Adalet Strauss'un kütüphanesi kadar rahat, ama ondan çok daha geniş."

"Gıcı!" diye bir çığlık attı Sunny. Herhalde "Benim de ısırılacak bir sürü şeyim olurdu," anlamına geliyordu bu.

"Ama bu arada," dedi Violet, "şimdiki açmazdan çıkmak için bir şeyler yapmalıyız."

"Belki Adalet Hanım bizi evlat edinebilir," dedi Klaus. "Kapısının bize her zaman açık olduğunu söylemişti."

"Ama onu ziyaret etmek ya da kütüphanesini kullanmak içindi bu söylediği," diyerek konuya açıklık getirdi Violet. "Benimle *birlikte* kalabilirsiniz demek istemedi."

"Ona durumumuzu açıklarsak, bizi evlat edinmeyi kabul edebilir belki," dedi Klaus umutla; ama Violet ona baktığında, bundan bir sonuç çıkmayacağını anladı. Evlat edinmek çok önemli bir karardır ve öyle insanın içinden geldi diye hemencecik olmaz. Sizi yetiştiren insanlardan farklı birilerince yetiştirilme dileğinin ara sıra sizin içinizden de geçtiğine, ama ta derinden gelen bir sesin size böyle bir olasılığın çok zayıf olduğunu söylediğine eminim.

"Sanırım gidip Bay Poe'yu görmemiz gerekir," dedi Violet. "Bizi buraya bıraktığı zaman, soracak bir sorumuz olduğunda, bankada ona ulaşabileceğimizi söylemişti."

"Aslında bir sorumuz yok," dedi Klaus. "Bir şikayetimiz var." Bay Poe'nun korkunç mesajı iletmek üzere Enginler Kumsalı'nda kendilerine doğru yürüyüşü geçti gözünün önünden. Gerçi

yangında onun kusuru yoktu elbette, ama Klaus daha kötü haberler almaktan korktuğu için onu görmek istemiyordu.

"İlişkiye geçebileceğimiz başka biri gelmiyor aklıma," dedi Violet. "Bay Poe bizim işlerimizi takip etmekten sorumlu. Kont Olaf'ın ne kadar kötü bir olduğunu bilirse, bizi derhal buradan alacağına eminim."

Bay Poe'nun arabasıyla gelişini ve onları başka bir yere götürmek üzere arabasına bindirişini gözünde canlandıran Klaus'u bir umut dalgası sardı. Gidecekleri yer buradan daha kötü olamazdı. "Tamam," dedi. "Bütün odunları kestikten sonra, bankaya gidelim."

Planın verdiği canlılıkla iki öksüz şaşırtıcı bir hızla balta sallamaya girişerek işi kısa sürede bitirdiler. Artık bankaya gidebilirlerdi. Kont Olaf'ın evde şehrin bir haritası olduğu yolundaki sözlerini hatırlayarak her tarafı aradılar. Ama haritadan hiçbir iz yoktu. Bunun üzerine girmelerinin yasaklandığı kulede olduğuna karar verdiler. Böylece ellerinde kılavuz gibi bir şey ol-

madan, Bay Poe'yu bulma umuduyla şehrin bankalar semtine doğru yola koyuldular.

Üç çocuk yürüyerek kasaplar çarşısını, çiçekçiler çarşısını ve heykel atölyelerini geçtikten sonra bankalar semtine vardılar. Susuzluklarını gidermek için Bankacı Zaferi Çeşmesi'nde durarak biraz su içtiler. Bu semt hepsi de bankalara ait koca mermer binaların iki taraflı sıralandığı birkaç geniş caddeden oluşuyordu. Baudelaire kardeşler önce Güven Bankası'na, daha sonra Sözünün Eri Tasarruf ve Kredi Bankası'na ve ardından Emrinize Hazır Finansal Hizmetler Bankası'na girerek, Bay Poe'yu sordular. En son girdikleri bankanın bir danışma görevlisi bildiği kadarıyla Bay Poe'nun daha ilerideki Kazıkçı Para Yönetimi Bankası'nda çalıştığını söyledi. Bina kare biçimli ve oldukça sade görünüşlüydü. Ama içeriye girdiklerinde, koskoca ve yankılı salonun dört bir tarafında koşturan insanların yarattığı curcunadan ürktüler. Sonunda üniformalı bir güvenlik görevlisine Bay Poe'yla görüşmek istediklerini söyleyerek, doğru yerde

olup olmadıklarını sordular. Adam onları birçok dosya dolabının bulunduğu geniş ve penceresiz bir ofise götürdü.

"Vay, kimler gelmiş, merhaba!" dedi Bay Poe şaşkın bir ses tonuyla. Önemli ve bunaltıcı görünen basılı kağıtlarla kaplı bir masanın başında oturuyordu. Karısının ve iki canavar oğlunun çerçeveli küçük bir fotoğrafının etrafında, yanıp sönen ışıklı üç telefon vardı. "Lütfen içeri girin."

"Teşekkürler," dedi Klaus, onun elini sıkarak. Afacanlar geniş ve rahat üç koltuğa gömüldü.

Bay Poe konuşmak için ağzını açtı, ama söze başlamadan tutan öksürüğünü önce bir mendille bastırması gerekti. "Bugün çok meşgulüm," dedi sonunda. "Bu yüzden çene çalmak için pek fazla zamanım yok. Bir daha buraya gelmeyi tasarladığınızda beni daha önce telefonla arayın ki, biraz zaman ayırıp sizi yemeğe götüreyim."

"Bu çok hoş olur," dedi Violet, "ve uğramadan önce sizinle ilişkiye geçmediğimiz için kusura bakmayın, ama acil bir durum söz konusu."

"Kont Olaf bir deli!" diyerek doğrudan konu-

ya girdi Klaus. "Onunla kalamayız."

"Klaus'un suratına tokat attı. Morartıyı görüyorsunuz, değil mi?" diye ekledi Violet. Ama tam bunları söylediği sırada, telefonlardan biri gürültülü ve sevimsiz bir bağırtıyla çaldı.

"Affedersiniz," dedi Bay Poe ve telefonu kaldırdı. "Ben Poe," diye konuştu alıcıya doğru. "Ne? Evet. Evet. Evet. Evet. Hayır. Evet. Teşekkürler." Telefonu yerine bıraktı ve sanki orada olduklarını unutmuşçasına Baudelaire kardeşlere baktı.

"Kusura bakmayın," dedi Bay Poe, "neyi konuşuyorduk? Ha, evet, Kont Olaf. Ona ilişkin iyi bir ilk izlenim edinmemenize üzüldüm."

"Bize yalnızca bir yatak verdi," dedi Klaus.

"Bize birçok zor ev işi yaptırıyor."

"Çok fazla şarap içiyor."

"Affedersiniz," dedi Bay Poe, bir başka telefonun çalmasıyla. "Ben Poe," diye seslendi. "Yedi. Yedi. Yedi. Altı buçuk. Yedi. Bir şey değil!" Telefonu yerine bıraktı, önündeki kağıtlardan birine çarçabuk bir şeyler yazdı ve ardından

çocuklara baktı. "Kusura bakmayın," dedi, "Kont Olaf hakkında ne diyordunuz? Size ev işleri yaptırması pek kötü gibi gelmiyor."

"Bizi 'öksüzler' diye çağırıyor."

"Korkunç arkadaşları var."

"Sürekli paramızı sorup duruyor."

"Böööö!" Bunu söyleyen tabii ki Sunny'iydi.

Bay Poe bu kadarı yeter anlamında ellerini kaldırarak sözlerini kesti. "Çocuklar, çocuklar," dedi. "Yeni yuvanıza alışmak için biraz zaman geçmesini beklemelisiniz. Daha birkaç gündür oradasınız."

"Kont Olaf'ın kötü bir adam olduğunu anlamaya yetecek kadar kaldık," dedi Klaus.

Bay Poe, "Ah, ah," diye iç çekti ve her üç çocuğa ayrı ayrı baktı. Sevecen bir bakışı vardı, ama söyledikleri şeylere gerçekten inanmış gibi görünmüyordu. "Latince in *loco parentis* terimini hiç duymuşluğunuz var mı?" diye sordu.

Violet ve Sunny dönüp Klaus'a baktı. İçlerinde en çok kitap okuyan kişi olarak, sözlükteki kelimeleri ve yabancı deyişleri bilmeye en yat-

kın olan oydu. "Trenlerle ilgili bir şey mi?" diye sordu Klaus. Belki de Bay Poe onları trenle başka bir akrabaya götürecekti.

Bay Poe yanlış dercesine başını salladı. "*In loco parentis* 'anne baba yerinde' anlamına geliyor," dedi. "Bu bir hukuki terim ve Kont Olaf için geçerli. Artık onun gözetimi altında olduğunuza göre, uygun gördüğü her yöntemi kullanarak sizi yetiştirebilir. Anne babanız size hiç ev işi yaptırmadıysa, onları şarap içerken hiç görmediyseniz, onların dostları size Kont Olaf'ın dostlarından daha sevimli geliyorsa, elimden bir şey gelmez. Madem şimdi Kont Olaf anne babanız yerinde, bu tür şeylere alışmak zorundasınız. Anladınız mı?"

"Ama kardeşimi *tokatladı!*" dedi Violet. "Yüzüne bakın!"

Violet konuşurken, Bay Poe elini cebine uzatarak mendilini çıkardı ve ağzını kapatarak defalarca öksürdü. O kadar gürültülü öksürüyordu ki, Violet sözlerini duyup duymadığını tam kestiremiyordu.

"Kont Olaf her ne yapmışsa," dedi Bay Poe, bir yandan da göz ucuyla önündeki kağıtlardan birine bakıp bir rakamı halka içine alarak, "*in loco parentis* hareket etmiştir ve bu konuda benim yapabileceğim bir şey yok. Bana ve bankaya düşen görev paranızı iyi korumak; ama Kont Olaf'ın çocuk yetiştirme teknikleri onun bileceği bir şey. Şimdi, size ivedilikle gidiş yolunu göstermek hoşuma gitmiyor, ama yapacak çok işim var."

Çocuklar şaşkına dönmüş halde öylece oturup kaldılar. Bay Poe toparlandı ve boğazını temizledi. "Az önce söylediğim 'ivedilikle' kelimesinin anlamı..."

"... anlamı şu ki, bize yardım etmek için hiçbir şey yapmayacaksınız," diyerek cümlesini tamamladı Violet. Telefonlardan biri çalmaya başlarken, ayağa kalkıp odayı terk etti. Hemen peşinden de Sunny'yi kucağına alan Klaus. Uzun adımlarla dimdik yürüyerek bankanın dışına çıktılar ve ne yapacaklarını bilemez halde cadde kenarına oturdular.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Klaus üzgün bir sesle.

Violet gökyüzünü süzdü. Onları oradan alıp götürecek bir şey icat etme dileği geçti içinden. "Biraz geç oldu," dedi. "Haydi, eve dönelim artık. Yarın başka bir şey düşünürüz. Bu arada Adalet Hanım'a da uğrayabiliriz."

"Ama bize yardımcı olamayacağını söylemiştin," dedi Klaus.

"Yardım için değil," diye karşılık verdi Violet, "kitaplar için."

İnsanın "gerçek anlamda" ve "mecazi anlamda" deyişlerinin arasındaki farkı daha küçük yaştayken öğrenmesi çok yararlıdır. Bir şey gerçek anlamda yaşandığı zaman aynen yaşanır; bir şey mecazi anlamda yaşandığı zaman ise insana yaşanmış gibi bir *duygu* verir. Örneğin, gerçek anlamda kullanılan "sevinçten uçmak" deyimi insanın çok mutlu olduğu için havaya sıçramasını anlatır. Ama mecazi anlamda kullandığınızda, bu deyim insanın *sanki* havaya sıçramışçasına mutluluk duymasını anlatır.

Yürüyerek Kont Olaf'ın semtine dönen Baudelaire öksüzleri önce Adalet Strauss'un evine uğradılar. Yaşlı kadın onları evine buyur ederek kütüphaneden istedikleri kitapları almalarına izin verdi. Violet makine icatlarıyla ilgili birkaç kitap, Klaus kurtlarla ilgili birkaç kitap, Sunny de içinde çok sayıda diş resmi bulunan bir kitap seçti. Daha sonra eve gidip odalarına çıktılar, odadaki tek yatağa birlikte sığıştılar, istekli ve mutlu bir şekilde kitaplarını okumaya koyuldular.

O anda Kont Olaf'tan ve içinde bulundukları çaresiz durumdan mecazi anlamda kurtulmuşlardı. Gerçek anlamda bir kurtuluş değildi bu; çünkü hala onun evindeydiler ve onun *in loco parentis* kötülüklerine hala uğrayabilirlerdi. Ama gözde okuma konularına dalıp gittiklerinden, sanki kurtulmuşçasına çıkmazdan çok uzaklaşmış olma duygusu içindeydiler. Onların durumu açısından mecazi anlamda kurtuluş elbette yeterli değildi. Ama yorucu ve umutsuz bir günün sonunda bu kadarı da iyiydi. Violet, Klaus ve Sunny'nin akılları ellerinde bulunan

kitaplardaydı ve düşüncelerinin gerisinde mecazi anlamdaki bu kurtuluşun bir gün mutlaka gerçek anlamda kurtuluşa dönüşeceği umudunu taşıyorlardı.

BÖLÜM Altı

Ertesi sabah uykulu gözlerle sendeleyerek yatak odasından mutfağa geçen çocuklar masaya bırakılmış bir not yerine, karşılarında Kont Olaf'ın kendisini buldular.

"Günaydın, öksüzler," dedi adam. "Bakın, yulaf lapanızı kendi elimle kaselerinize doldurup masaya koydum."

Çocuklar mutfak masasındaki iskemlelerine geçtiler ve tedirgin bir şekilde yulaf lapası kaselerini süzdüler. Kont Olaf'ı tanısaydınız ve birdenbire size sofra kurduğunu görseydiniz, yemeğin içinde zehir ya da öğütülmüş cam gibi korkunç bir şey olduğu korkusuna siz de kapılmaz mıydınız? Gelgelelim; Violet, Klaus ve

Sunny porsiyonlarının üstüne taze ağaç çilekleri serpiştirilmiş olduğunu gördüler. Baudelaire öksüzleri son derece düşkün oldukları ağaç çileklerini anne babalarının ölümünden beri hiç yememişlerdi.

"Teşekkürler," dedi Klaus, ağaç çileklerinden birini eline alıp dikkatle inceleyerek. Kim bilir, lezzetli görünen zehirli çileklerdi belki bunlar. Klaus'un çileklere kuşkuyla baktığını gören Kont Olaf gülümsedi ve Sunny'nin kasesinden bir çileği sertçe çekip aldı. Afacanların her birine ayrı ayrı bakarak, çileği ağzına hop diye atıp yedi.

"Ağaç çilekleri lezzetli olur, değil mi?" diye sordu. "Sizin yaşınızdayken en çok bu çilekleri severdim."

Violet gözünde çocuk haliyle Kont Olaf'ı canlandırmaya çalıştı, ama bir türlü başaramadı. Parıltılı gözleri, kemikli elleri ve karanlık gülümsemesi ancak yetişkin insanlarda görülebilecek özellikler gibiydi. Onda uyandırdığı korkuya karşın, Violet kaşığını sağ eline aldı ve yulaf

lapasını yemeye başladı. Kont Olaf birazını yediğine göre herhalde zehirli değildi ve üstelik karnı çok açtı. Klaus da yemeye başladı. Sunny de aynı şeyi yaptı, tabii yulaf lapasını ve ağaç çileklerini yüzüne gözüne bulaştırarak.

"Dün Bay Poe bana telefon açtı," dedi Kont Olaf. "Onu görmeye gittiğinizi söyledi."

Çocuklar bakıştı. Bay Poe'nun bu ziyareti aralarında bir sır olarak tutacağını ve boşboğazlık, yani gevezelik edip Kont Olaf'a açmayacağını ummuşlardı.

"Bay Poe'nun bana anlattığına göre," dedi Kont Olaf, "bütün kibarlığımla size sunduğum hayata uyum sağlamakta biraz güçlük çekiyor gibiymişsiniz. Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

Çocuklar Kont Olaf'a baktı. Yüzünde bunu duyduğuna *sanki* gerçekten üzülmüş gibi son derece ciddi bir ifade vardı, ama gözleri fıkra anlatan bir kişide görülene benzer bir ışıltıyla parlıyordu.

"Öyle mi?" dedi Violet. "Bay Poe'nun sizi rahatsız etmesine üzüldüm."

"Ama ben memnun oldum," diye karşılık verdi Kont Olaf, "çünkü artık babanız olduğuma göre, üçünüzün de kendinizi evinizde gibi hissetmenizi isterim."

Kendi babalarını hatırlayan ve şimdi masada karşılarında oturmuş zavallı baba taslağına hüzünlü bir bakış atan çocukların içi hafiften ürperdi.

"Son zamanlarda," diye devam etti Kont Olaf, "tiyatro topluluğumun gösterilerinden dolayı sinirlerim çok bozuk ve galiba size karşı bir parça mesafeli davrandım."

Aslına bakılırsa "mesafeli" ifadesi yerinde kullanıldığı zaman harika oturan, ama Kont Olaf'ın çocuklara davranışına hiç de uymayan bir kelimedir. "Başkalarıyla yakınlık kurmaya yanaşmamak" anlamına gelir ve bir parti sırasında bir köşeye çekilip kimseyle konuşmayan bir kişiyi tanımlayabilir. Üç çocuğa uyumak için tek yatak veren, onlara zorla korkunç ağır işler yaptıran ve yüzlerine tokatlar indiren birini tanımlamaya ise hiç uygun düşmez. Böyle insanlar için

kullanılabilecek birçok kelime vardır, ama "mesafeli" bunlardan biri değildir. Klaus "mesafeli" kelimesinin anlamını biliyordu ve Olaf tarafından yanlış kullanılmasına neredeyse yüksek sesle gülecekti. Ama yüzünde hala bir morartı olduğu için sesini çıkarmadı.

"Dolayısıyla yuva sıcaklığını biraz daha fazla duymanız için, sonraki oyunuma katılmanızı sağlamak istiyorum. Benim yaptığım işin içinde yer alırsanız, öyle kaçıp Bay Poe'ya şikayet etmek gibi şeylere yeltenmezsiniz belki."

"Nasıl katılabiliriz?" diye sordu Violet. Aklından Kont Olaf için zaten yaptıkları ağır işler geçiyordu ve daha fazlasını yapmak gelmiyordu içinden.

"Size anlatayım," dedi Kont Olaf, gözleri iyice parlayarak, "büyük oyun yazarı Al Funcoot tarafından yazılmış *Göz Kamaştırıcı Evlilik* adlı bir oyun var. Bu cuma akşamı tek bir gösteri yapacağız. Benim canlandırdığım çok cesur ve zeki bir adamın başından geçen olayları anlatıyor. Oyunun son sahnesinde adam sevdiği

kadınla şenlik yapan bir insan kalabalığı önünde evleniyor. *Sen* Klaus ve *sen* Sunny, şenlik yapan kalabalıktaki insanlardan ikisini oynayacaksınız."

"Ama boyumuz çoğu yetişkinden daha kısa," dedi Klaus. "Seyircilere garip gelmeyecek mi bu?"

"Düğünde bulunan iki cüceyi oynayacaksınız," dedi Olaf sabırlı bir şekilde.

"Peki, ben ne yapacağım?" diye sordu Violet. "Elim aletlere çok yatkındır, bu nedenle belki dekorun kurulmasına yardımcı olabilirim."

"Dekoru kurmak mı? Hiç olur mu öyle şey?" dedi Kont Olaf. "Senin gibi güzel bir kız sahne arkasında çalışmamalı."

"Ama *hoşuma* gider bu," dedi Violet.

Kont Olaf'ın tek kaşı hafifçe yukarıya kalktı ve bu öfke belirtisi Budelaire öksüzleri için tanıdık bir şeydi. Ama Kont Olaf'ın sakinliğini korumak için kendini zorlamasıyla birlikte, kaş tekrar aşağıya indi. "Senin için sahnede düşündüğüm önemli bir rol var," dedi. "Benim evlene-

ceğim genç kızı oynayacaksın."

Violet sanki o anda gribe yakalanmış gibi midesindeki yulaf lapasının ve çileklerin alt üst olduğunu hissetti. Kont Olaf'ın *in loco parentis* hareket etmesi ve kendisini babaları olarak ilan etmesi zaten yeterince kötüydü. Bir oyun uğruna bile olsa bu adamı kocası olarak düşünmek çok daha berbattı.

"Bu *çok* önemli bir rol," diye devam etti Kont Olaf, ağzının kıvrılmasıyla yüzünde beliren inandırıcılıktan uzak bir gülümsemeyle, "her ne kadar sahnede söyleyeceğin tek şey 'Kabul ediyorum,' olsa da. Adalet Strauss sana beni kocalığa kabul edip etmediğini sorduğunda bu sözü söyleyeceksin."

"Adalet Strauss mu?" diye sordu Violet. "Onun bu oyunla ne ilgisi var?"

"Yargıç rolünü oynamayı kabul etti," dedi Kont Olaf. Hemen arkasında mutfak duvarına çizilmiş bir göz Baudelaire kardeşleri yukarıdan dikkatle izliyordu. "Adalet Strauss'tan oyuna katılmasını rica ettim. Babalığa olduğu kadar,

komşuluğa da yaraşacak bir davranış göstermek istedim çünkü."

"Kont Olaf," dedi Violet ve ardından kendini tuttu. Gelin rolünü oynamamak için onu kandıracak bir yol bulmak istiyordu, ama onu kızdırmaktan da çekiniyordu. *"Baba,"* diye başladı konuşmaya, "profesyonelce oynamama yetecek ölçüde yetenekli olduğuma emin değilim. Sizin saygın adınızı ve Al Funcoot'un şöhretini lekelemeye gönlüm elvermez. Ayrıca önümüzdeki birkaç hafta boyunca icatlarımla meşgul olacağım." Yemek konusundaki davranışını hatırlayarak, "Ha, bu arada pirzola pişirmeyi de öğrenmeye çalışacağım," diye çarçabuk ekleyiverdi.

Kont Olaf örümceği andıran ellerinden birini uzattı ve Violet'in yanağının üzerinde yavaşça gezdirerek, gözlerinin içine derinden baktı. "Beni dinle," dedi, "bu tiyatro gösterisine *ka-tı-la-cak-sın.* Bunu gönüllü yapmanı tercih ederim. Aksi halde, sanırım Bay Poe'nun size açıkladığı gibi, katılmanı emretmeye hakkım var ve *buna uymak zorundasın.*" Olaf'ın sivri ve pis

tırnakları yanağını hafifçe tırmalayınca Violet korkudan titredi. Sonunda Olaf onu bıraktı, ayağa kalktı ve tek kelime söylemeden kapıyı vurup çıktı. Odayı büyük bir sessizlik kaplamıştı. Baudelaire kardeşler, girmelerinin yasak olduğu kuleye çıkan Olaf'ın merdivenleri ağır adımlarla tırmanışını dinlediler.

"Şey," dedi Klaus kararsız bir tavırla, "bana kalırsa oyunda yer almamızın bir sakıncası yok. Buna çok önem verdiği anlaşılıyor ve onu hep böyle iyi görmek bizim de işimize gelir."

"Ama bir şeylerin peşinde olmalı," dedi Violet.

"Yoksa o çileklerin zehirli olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Klaus kaygıyla.

"Hayır," dedi Violet. "Olaf bize kalan mirasın peşinde. Bizi öldürmekle eline bir şey geçmez."

"Peki ama, bizlere saçma sapan oyununda rol vermekle eline ne geçecek?"

"Bilemiyorum," diye itiraf etti Violet umutsuzca. Ayağa kalktı ve yulaf lapası kaselerini yıkamaya başladı.

"Keşke miras hukukuna ilişkin biraz daha

bilgimiz olsaydı," dedi Klaus. "Bahse girerim ki Kont Olaf paramızı elde etmek için bir plan kurmuş olmalı. Ama nasıl bir plan, orasını bilmiyorum."

Yanına gelerek bulaşıkları kurulayan Klaus'a, "Sanırım, Bay Poe'ya bunu sorabiliriz," dedi Violet kuşkuyla. "Latince hukuk terimlerinin hepsini biliyor."

"Ama Bay Poe büyük olasılıkla Olaf'a telefon açacak ve böylece Olaf onunla ilişkiye geçtiğimizi öğrenecek," diye dikkatini çekti Klaus. "Belki Adalet Hanım'la konuşmaya çalışabiliriz. Bir yargıç olduğuna göre, hukukla ilgili her şeyi biliyordur herhalde."

"Ama o da Olaf'ın komşusu," diye karşılık verdi Violet, "ve Olaf'a ondan akıl istediğimizi anlatabilir."

Klaus yoğun düşüncelere daldığında çoğu kez yaptığı gibi gözlüğünü çıkardı. "Olaf'ın haberi olmadan, yasada neler yazıldığını nasıl öğrenebiliriz?"

"Pitik!" diye bağırdı Sunny birdenbire. Belki

de "Yüzümü yıkayacak biri yok mu, ya?" gibi bir şey söylemek istiyordu, ama Violet ile Klaus'un bakışmasına yol açtı. Pitik, yani Sunny'nin diliyle kitap. İkisinin de aklından aynı düşünce geçti: Adalet Strauss'un evinde miras hukukuyla ilgili bir kitap kesinlikle olmalıydı.

"Kont Olaf bizden bir iş yapmamızı istemediğine göre," dedi Violet, "Adalet Hanım'ı ve kütüphanesini ziyaret etmek için serbestiz sanırım."

Klaus gülümsedi. "Elbette öyle," dedi. "Ve anlayacağın, bugün kurtlar üzerine bir kitap seçmeye hiç niyetim yok."

"Benim de makine mühendisliği üzerine bir kitap," dedi Violet. "Her nedense miras hukuku okumayı çekiyor canım."

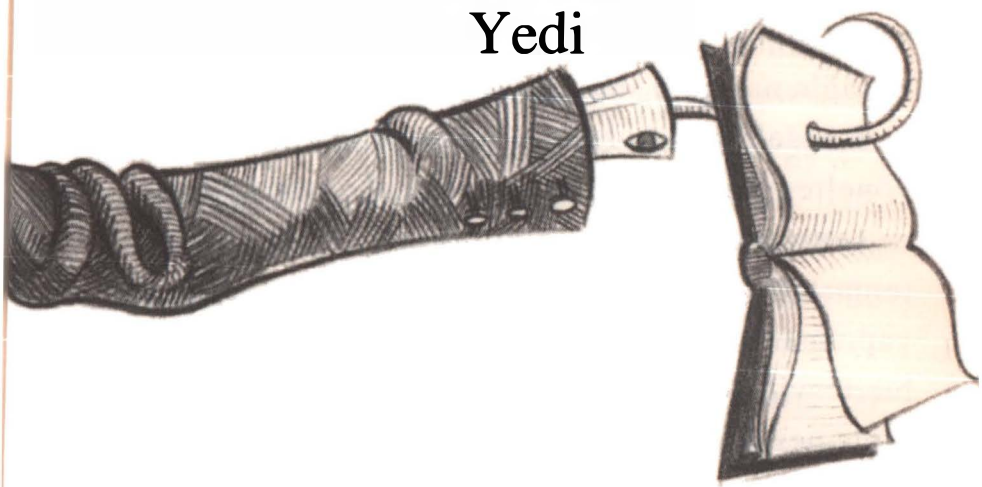
"Haydi gidelim," dedi Klaus. "Adalet Hanım bizi çok yakında yine beklediğini söylemişti. *Mesafeli* olmak bize yakışmaz, değil mi?"

Kont Olaf'ın komikçe kullanmış olduğu kelimenin konuşmada geçmesiyle birlikte iki kardeşi gülme tuttu. Çok geniş bir kelime dağarcığı olmayan Sunny bile onlara katıldı. Onları izle-

yen göz resimleriyle süslü mutfak dolabına temiz yulaf lapası kaselerini aceleyle koydular. Ardından koşarak kapı komşularının yolunu tuttular. Gösterinin yapılacağı cuma gününe yalnızca birkaç gün kalmıştı ve Kont Olaf'ın planını olabildiğince çabuk öğrenmek istiyorlardı.

BÖLÜM

Yedi

Dünyada çok, ama çok kitap çeşidi vardır. Böyle olması da anlaşılır bir şeydir. Çünkü çok, ama çok insan çeşidi vardır ve herkes farklı bir şey okumak ister. Örneğin, küçük çocukların başına korkunç şeylerin geldiği öyküleri okumaktan nefret edenler bu kitabı derhal ellerinden bırakmalıdır. Ama hukukla ilgili bir kitabı hemen hiç kimse okumaktan hoşlanmaz. Hukuk kitapları çok uzun, çok sıkıcı ve çok zor okunur olmakla nam salmıştır. Birçok avukatın tomarlarla para kazanmasının bir nedeni budur. Para uzun, sıkıcı

ve zor anlaşılır kitapları okumayı sağlayan bir teşviktir. İşte, yine açıklama gerektiren bir kelime. Teşvik 'pek istemediğiniz bir şeyi yapmanızı sağlamak için sunulan ödül' demektir.

Baudelaire kardeşleri bu kitapları okumaya yönelten biraz farklı bir teşvikti. Tomarlarla para kazanmak değildi onların derdi. Kont Olaf'ın tomarlarla paraya kavuşmak için feci şeyler yapmasını önlemeye çalışıyorlardı. Ama böyle bir teşvik olsa bile, Adalet Strauss'un özel kütüphanesindeki hukuk kitaplarını okuyup anlamak zor bir işti, hem de çok zor.

Kütüphaneye giren ve afacanların okuduğu kitapları gören Adalet Strauss, "Hoppala!" dedi şaşkınlıkla. Yaşlı kadın onları içeriye aldıktan kısa bir süre sonra bahçe işleri için arka avluya giderek, görkemli kütüphanesinde yalnız bırakmıştı. "Makine mühendisliğine, Kuzey Amerika hayvanlarına ve dişlere meraklı olduğunuzu sanıyordum. O koca hukuk kitaplarını okumak istediğinize emin misiniz? *Ben* bile onları okumaktan hoşlanmıyorum ve üstelik işim hukukla ilgili."

"Evet, bu kitaplar bana çok ilginç geliyor,

Adalet Hanım," diyerek yalan atma yoluna gitti Violet.

"Bana da," dedi Klaus. "Violet ve ben hukuk alanında bir mesleğe girmeyi düşünüyoruz, o nedenle bu kitaplara büyük merak duyuyoruz."

"Peki, öyle olsun," dedi Adalet Strauss. "Herhalde Sunny'nin böyle bir merakı olamaz. Belki benimle gelip bahçe işlerine yardım etmek hoşuna gider."

"Yaşşi!" diye çığlık attı Sunny. Bununla "Öyle oturup kardeşlerimin kitaplarla boğuşmasını seyretmektense, bahçe işleriyle uğraşmak daha güzel," demek istiyordu.

Sunny'yi kucağına alıp yargıca götürürken, "Ne olur, bir pislik yememesine dikkat edin," dedi Klaus.

"Elbette," dedi Adalet Strauss. "Büyük gösteri öncesinde hastalanması hiç iyi olmaz."

Violet ve Klaus bakıştılar. "Oyun sizi heyecanlandırıyor mu?" diye sordu Violet ikircikli, yani kararsız bir tavırla.

Adalet Strauss'un yüzü bir anda aydınlandı. "Ah, evet!" dedi. "Çocukluğumdan beri hep

sahnede oynamak istemişimdir. Ve şimdi Kont Olaf ömrüm boyunca beklediğim düşü yaşama fırsatını veriyor bana. Tiyatro dünyasına girmek sizde de heyecan uyandırıyor, öyle değil mi?"

"Sanırım öyle," dedi Violet.

"Hiç kuşkusuz," dedi Adalet Straus, gözlerinde parlayan yıldızlarla ve kucağında Sunny bebekle. Kütüphaneden çıkmasıyla birlikte, Klaus ve Violet birbirlerine bakarak of çektiler.

"Tiyatro aşkıyla yanıp tutuşuyor," dedi Klaus. "Kont Olaf'ın bir şeyler peşinde olduğuna inanmayacaktır."

"Zaten bize yardım edeceğini sanmıyorum," diye ekledi Violet somurtkan bir yüzle. "Bir yargıç olduğu için, tıpkı Bay Poe gibi *in loco parentis* üzerine saçma zaman sözler geveleyecektir herhalde."

"İşte bu yüzden gösteriyi durdurmak için yasal bir neden bulmak zorundayız," dedi Klaus üstüne basarak. "Elindeki kitapta şimdiye kadar bir şey buldun mu?"

"İşe yarayacak bir şey yok," dedi Violet, notlar almakta olduğu küçük bir karalama kağıdı

parçasına göz ucuyla bakarak. "Elli yıl önce bir kadın çok yüklü bir parayı evinde beslediği gelincik türü bir hayvana miras olarak bırakmış. Mirastan hiçbir şey alamayan üç oğlu da bu parayı elde etmek için kadının deli olduğunu kanıtlamaya çalışmış."

"Peki, daha sonra ne olmuş?" diye sordu Klaus.

"Sanırım gelincik ölmüş," diye karşılık verdi Violet, "ama pek emin değilim. Sözlükten bakmam gereken bazı kelimeler var."

"Her neyse, bu olayın bize yararı olmaz sanırım," dedi Klaus.

"Belki de Kont Olaf bizim deli olduğumuzu kanıtlamaya ve böylece paraları ele geçirmeye çalışıyordur," dedi Violet.

"Peki ama, *Göz Kamaştırıcı Evlilik* oyununda rol almamız deli olduğumuzu nasıl kanıtlar ki?" diye sordu Klaus.

"Bilemiyorum," diye itiraf etti Violet. "Sıkışıp kaldım. Sen bir şey bulabildin mi?"

"Senin gelincik düşkünü hanımının yaşadığı sıralarda," dedi Klaus, okumakta olduğu koca

kitabın sayfalarını çevirerek, "bir grup oyuncu Shakespeare'in *Macbeth* adlı oyununu sahneye koymuş ve hiçbirinin üstünde elbise yokmuş."

Violet utançtan kızardı. "Yani hepsi sahnede öyle çıplak mıymış?"

"Yalnız kısa bir süre için," diyerek gülümsedi Klaus. "Polis tiyatroyu basarak oyunu yasaklamış. Bunun da bize pek yararı olacağını sanmıyorum. Sadece çok ilginç geldiği için okudum.

Violet iç geçirdi. "Belki de Kont Olaf bir şeyin peşinde değil," dedi. "Bu oyunda rol almaya hevesli değilim, ama hepimiz yok yere telaşa kapılmış olabiliriz. Belki de Kont Olaf gerçekten bizi aileye ısındırmak istiyordur."

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?" diye bağırdı Klaus. "Yüzüme tokat attı."

"Ama sırf bizi bir oyunda oynatmakla servetimizi ele geçirebilmesini sağlayacak bir yol yok," dedi Violet. "Bu kitapları okumaktan gözlerim yoruldu, Klaus. Üstelik bir şeye de yaradığı yok. Dışarıya çıkıp bahçede Adalet Hanım'a yardım edeyim."

Klaus kardeşinin kütüphaneden çıkışını izledi

ve içini baştan başa bir umutsuzluk dalgasının sardığını hissetti. Gösteri günü çok uzak değildi ve Kont Olaf'ın planını bozmak şöyle dursun, peşinde olduğu şeyi bile daha çıkaramamıştı. Bütün yaşamı boyunca yeterince kitap okuyarak her sorunun çözülebileceğine inanmıştı. Oysa şimdi buna emin değildi.

"Hey, sen oradaki!" Kapı aralığından gelen bir ses Klaus'u irkilterek düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Kont Olaf sizi aramak için beni gönderdi. Derhal eve dönmeniz gerekiyor."

Klaus sesin geldiği yere dönünce, Kont Olaf'ın tiyatro topluluğundaki oyunculardan birinin, el yerine kancaları olan adamın kapı aralığında dikildiğini gördü. "Bu küf kokulu eski odada ne yapıyorsun sen, bakayım?" dedi adam kurbağa gibi bir vıraklamayla, Klaus'un oturduğu yere doğru yürürken. Boncuk gibi gözlerini kısarak, kitaplardan birinin başlığını okudu:

"*Miras Hukuku ve Doğurduğu Sonuçlar*, ha?" dedi sert bir şekilde. "Bunu niçin okuyorsun?"

"Peki, sen niçin okuduğumu düşünüyorsun?" dedi Klaus.

"Sana ne düşündüğümü anlatayım." Adam korkunç kancalarından birini Klaus'un omzuna koydu. "Bir daha bu kütüphaneye girmene asla izin verilmemesi gerektiğini düşünüyorum. En azından cumaya kadar. Küçük bir çocuğun büyük fikirler kapmasını istemeyiz. Pekala, kız kardeşin ve o iğrenç bebek nerede?"

"Bahçede," dedi Klaus, kancayı omzundan silkip atarak. "Ne diye kendin gidip onları getirmiyorsun?"

Adam arada birkaç santim kalacak kadar Klaus'un yüzüne doğru eğildi. Yüz hatları bulanık bir görüntü alacak kadar yakındı. "Beni çok dikkatle dinle, ufaklık," dedi, her kelimesinde çok pis nefesiyle soluyarak. "Kont Olaf şimdiye kadar kolunuzu bacağınızı kırıp sizi param-parça etmediyse, bunun tek sebebi paranızı daha ele geçirmemiş olmaması. Kendi planlarını uygulamaya çalışırken, yaşamanıza izin veriyor. Şunu bir sor kendine, seni gidi bücür kitap kurdu: Paranızı aldıktan sonra, sizi ne diye sağ bıraksın? O zaman başınıza ne geleceğini sanıyorsun, bakayım?"

Klaus bu korkunç adamın konuşması sırasında buz gibi bir ürpertinin içini kapladığını hissetti. Daha önce hayatında hiç bu kadar dehşete düşmemişti. Sanki bir bunalım nöbetine girmişçesine, kolları ve bacakları önüne geçilemez bir şekilde titriyordu. Bir şeyler söylemek için çaba gösterirken, ağzından tuhaf sesler çıkıyordu. Tıpkı Sunny'nin her zaman yaptığı gibi. "Aa..., aa..." deyip nefesi kesiliyordu.

Klaus'un çıkardığı seslere hiç aldırmayan kanca elli adam, "Zamanı geldiğinde," diye devam etti rahatça, "Kont Olaf sizi bana bırakabilir sanırım. Bu bakımdan senin yerinde olsam, şimdiden biraz daha nazik davranmaya başlarım." Adam tekrar başını yukarıya kaldırdı ve her iki kancasını Klaus'un yüzüne doğru tuttu. Okuma lambalarından gelen ışık bu şeytanca metal parçalarına çarpıp gözlerine yansıyordu. "Şimdi, beni bağışlarsan, gidip şu zavallı öksüz kardeşlerini getirmeliyim."

Klaus kanca elli adamın odadan çıkmasıyla birlikte öylece yığılıp kaldı ve bir süre oturup soluklanmak istedi. Ama aklından geçenler bu-

na izin vermedi. Kütüphanedeki son anı ve belki de Kont Olaf'ın planını boşa çıkarmak için son fırsatıydı bu. Peki, ne yapmalıydı? Bir yandan bahçede Adalet Strauss'la konuşan kanca elli adamın belli belirsiz seslerine kulak kabartırken, yararlı olabilecek bir şeyler bulmak için kütüphaneye baştan başa çılgınca göz gezdirdi. Derken bahçeden dönen adamın ayak seslerini duyarken, gözüne ilişen bir kitabı çarçabuk kapıp aldı. Gömleğini açtı ve kitabı içine attı. Adam yanında Violet ve kucağında da boş bir çabayla kancaları ısırmaya çalışan Sunny olmak üzere kütüphaneye girdiği sırada, aceleyle gömleğini yeniden ilikledi.

"Ben gitmeye hazırım," dedi Klaus çabucak ve adamın kendisine iyice bakmasına fırsat vermeksizin kapıya yöneldi. Gömleğinin içindeki kitap biçimli şişkinliği kimsenin fark etmeyeceğini umarak, hızlı adımlarla kardeşlerinin önünde yürüdü. Klaus'un gizlice yürüttüğü kitap her üçünün hayatını kurtaracaktı belki, ama sadece belki.

BÖLÜM
Sekiz

Klaus bütün gece uyanık kalarak kitabı okudu. Normal zamanlarda da yapmaktan hoşlandığı bir şeydi bu. Anne babasının sağ olduğu dönemde, yatak odasına giderken bir el fenerini yanında götürür ve çarşafın altına saklar, böylece gözleri uykudan kapanana kadar kitap okurdu. Bazı sabahlar onu uyandırmak için odasına giren babası, hala bir elinde fenerini ve diğer elinde kitabını sıkıca tutmuş halde uyurken bulurdu onu. Ancak sözünü ettiğim gece, koşullar çok farklıydı elbette.

Pencere kenarında ayakta duran Klaus, odaya süzülerek giren ay ışığı altında kaçak kitabı kısık gözlerle okuyordu. Ara sıra kız kardeşlerine göz atıyordu. Violet yamru yumru yatakta ikide bir dönüp durarak uyuyordu. Sunny perde yığınına alışık olduğu biçimde kıvrılıvermişti; öyle ki küçük bir giysi demetini andırıyordu. Klaus kardeşlerine kitaptan söz etmemişti, çünkü boş yere umuda kapılmalarını istemiyordu. Kitabın yaşadıkları ikilemden çıkmaya yardımcı olup olmayacağına emin değildi.

Kalın ve zor okunur bir kitaptı bu. Yavaş ilerleyen geceyle birlikte, Klaus gittikçe yoruldu. Ara sıra gözleri kapanıyordu. Bazen aynı cümleyi defalarca okuduğu oluyordu. Bazen aynı cümleyi defalarca okuduğu oluyordu. Bazen aynı cümleyi defalarca okuduğu oluyordu. Ama ardından Kont Olaf'ın ahbabının kanca ellerinin kütüphanede yüzüne vuran parıltısını hatırlıyor ve gözlerinde bu kancaların bedenine batışı canlanıyordu. Böylece derhal uyanıyor ve okumaya devam ediyordu. Bulduğu küçük bir karalama

kağıdını şeritlere ayırdı ve kitaptaki önemli bölümleri işaretlemek için bu şeritleri kullandı.

Şafağın sökmesine doğru dışarıdaki ışık gümüşümsü bir renk almaya başlarken, Klaus gerek duyduğu her şeyi öğrenmişti artık. Doğan güneşle birlikte onun içine de bir umut doğdu. Sonunda ilk kuşlar ötmeye başlayınca, ayak uçlarına basarak yatak odasının kapısına doğru yürüdü. Huzursuzca yatan Violet'i ve perde yığınına gömülüp kaybolmuş olan Sunny'yi uyandırmamaya dikkat ederek, kapıyı yavaşça açtı. Ardından mutfağa geçti ve Kont Olaf'ı bekledi.

Çok fazla beklemesine gerek kalmadan, Olaf'ın kule merdiveninden paldır küldür indiğini duydu. Kont Olaf yürüyüp mutfağa girdiğinde, masada oturan Klaus'u gördü ve dostça olmaktan uzak bir gülümsemeyle sırıttı.

"Merhaba, öksüz," dedi. "Bakıyorum, erken kalkmışsın."

Klaus'un kalbi küt küt atıyordu, ama üstünde sanki görünmez bir zırh varmış gibi sakin bir tavır takındı. "Bütün gece uyanık kalarak, şu kita-

bı okudum," dedi. Olaf'ın görebileceği şekilde kitabı masaya koydu. "*Nikah Yasası* diye bir kitap," dedi, "ve okurken birçok ilginç şey öğrendim."

Kont Olaf kahvaltı niyetine biraz şarap içmek üzere bir şişe çıkarmıştı, ama kitabı görünce durdu ve masaya oturdu.

"Hemen açıklayayım, nikahın anlamı evlilik," dedi Klaus.

"Kelimenin ne anlama geldiğini *biliyorum*," diye gürledi Kont Olaf. "O Kitabı nereden buldun?"

"Adalet Strauss'un kütüphanesinden," dedi Klaus. "Ama bunun önemi yok. Önemli olan senin planını anlamış olmam."

"Ya, öyle mi?" dedi Kont Olaf, tek kaşı yukarıya kalkmış halde. "Peki, söyle bakalım bastıbacak domuz yavrusu, neymiş benim planım?"

Klaus bu hakareti duymazlıktan geldi ve kitabın bir kağıt şeridiyle işaretlemiş olduğu sayfasını açtı. "Bu beldedeki evlilik kuralları çok basittir," diye yüksek sesle okudu. "Gerekli koşul-

lar şunlardır: Bir yargıcın hazır bulunması, hem gelinin hem damadın 'Kabul ediyorum' diye açıklamada bulunması ve gelinin evlilik gereklerini anlatan bir belgeyi kendi eliyle imzalaması." Klaus kitabı masaya bıraktı ve parmağını Kont Olaf'a doğru uzattı. "Eğer kız kardeşim odada Adalet Strauss varken, "Kabul ediyorum," derse ve bir kağıt parçasını imzalarsa, yasal olarak evlenmiş olur. Sahneye koyduğun oyunun adı *Göz Kamaştırıcı Evlilik* değil, *Göz Korkutucu Evlilik* olmalı. Violet'le mecazi anlamda değil, gerçek anlamda evleneceksin! Bu oyun sözde kalmayacak, sahici ve yasal açıdan bağlayıcı olacak."

Kont Olaf kaba ve boğuk bir kahkaha atarak güldü. "Kız kardeşin evlenecek kadar büyük değil."

"Anne babasının yerini tutan yasal vasisinin izni olursa evlenebilir," dedi Klaus. "Onu da okudum. Beni kandıramazsın."

"Yahu, senin kardeşinle niçin sahiden evleneyim ki?" diye sordu Kont Olaf. "Güzel olma-

sına güzel bir kız, ama benim gibi bir adam elini sallasa onun gibi ellisi gelir, be."

Klaus kitabın bir başka bölümünün yer aldığı sayfayı çevirdi. "Yasal bir koca," diye yüksek sesle okudu, "yasal karısına ait her türlü parayı denetim altına alma hakkına sahiptir." Kont Olaf'a zafer dolu bir bakış attı Klaus. "Baudelaire ailesinin serveti üzerinde denetim kurmak için kız kardeşimle evleneceksin. Veya en azından yapmayı *planladığın* şey bu. Ama bu bilgileri Bay Poe'ya aktardığımda, oyunun sahneye konmayacak ve sen cezaevine konacaksın!"

Kont Olaf'ın gözlerindeki parıltı daha da arttı, ama Klaus'a sırıtarak bakmaya devam etti. Şaşırtıcı bir durumdu bu. Klaus bildiği şeyleri açıkladığı zaman, karşısındaki iğrenç adamın kızacağını, hatta köpüreceğini tahmin etmişti. Daha önce sırf sofrada putaneska sosu yerine pirzola görmek istediği için azgın bir taşkınlık gösteren o değil miydi? Planının açığa çıkarılmış olmasını çok daha büyük bir öfkeyle karşılamalıydı. Oysa havadan sudan bir konuşma ya-

pılıyormuş gibi öylece sakin oturuyordu.

"Galiba beni köşeye kıstırdın," dedi Olaf. "Sanırım haklısın. Ben kodese gireceğim ve siz öksüzler serbest kalacaksınız. O halde, niye hemen odanıza koşmuyor ve kız kardeşlerini uyandırmıyorsun? Eminim ki kötü emellerimi açığa çıkararak kazandığın büyük zaferi öğrenmek onlara büyük keyif verecektir."

Klaus az önce zekice bir fıkra anlatmış gibi gülümsemesini sürdüren Kont Olaf'a dikkatle baktı. Hayret! Öfke içinde ona tehditler savurması veya düş kırıklığı içinde saçını başını yolması veya hemen koşup giysilerini toplayarak kaçması gerekmez miydi? Klaus'un hayalini kurmuş olduğu bu manzaraların hiçbiri yoktu ortada.

"Peki, kız kardeşlerime gidip anlatayım bari," dedi ve yatak odasına döndü. Violet hala yatakta uyukluyordu ve Sunny de perdelerin içine gömülmüş durumdaydı. Klaus önce Violet'i uyandırdı.

Gözlerini açan ablasına olayı hiç soluk alma-

dan anlatmaya koyuldu. "Bütün gece uyanık kalıp kitap okudum ve Kont Olaf'ın ne yapmak istediğini öğrendim. Sen, Adalet Hanım ve başka herkes ortada sadece bir tiyatro oyunu olduğunu düşünürken, seninle gerçekten evlenmeyi planlıyor. Senin kocan olduktan sonra anne babamızdan kalan paranın denetimi ona geçecek. O zaman da bizi hemen başından atabilir."

"Benimle nasıl gerçekten evlenebilir ki?" diye sordu Violet. "Yalnızca bir oyun bu."

Klaus bütün bu bilgileri edindiği *Nikah Yasası* kitabını ablasına göstermek için havaya kaldırarak, "Bu beldede evlilik için aranan yasal koşullar," diye başladı açıklamaya, "senin Adalet Strauss gibi bir yargıcın huzurunda 'Kabul ediyorum' demen ve bir belgeyi kendi elinle imzalaman!"

"Ama evlenecek kadar büyük olmadığım çok açık," dedi Violet. "Yaşım daha on dört."

"On sekiz yaşın altındaki kızlar," dedi Klaus, kitabın bir başka sayfasını çevirerek, "yasal vasilerinin izniyle evlenebilirler. O kişi de Kont

Olaf."

"Olamaz!" diye bağırdı Violet. "Ne yapabiliriz?"

Kitabı işaret ederek, "Bunu Bay Poe'ya gösterebiliriz," dedi Klaus. "Böylece Kont Olaf'ın iyi niyetli olmadığı yolundaki sözlerimize inanacak sonunda. Çabuk, ben Sunny'yi uyandırırken, sen de giyin. Açıldığı saatte bankaya ulaşabiliriz."

Sabahları genellikle yavaş hareket eden Violet başını salladı, derhal yataktan çıktı ve uygun bir giysi bulmak için karton kutuya doğru gitti. Klaus da küçük kız kardeşini uyandırmak için perde yığınına doğru yürüdü.

"Sunny," diye seslendi sevecenlikle, kız kardeşinin başının bulunduğunu sandığı yere elini koyarak. "Sunny."

Hiçbir cevap gelmedi. Klaus bir kez daha "Sunny!" diye seslendi ve Baudelaire ailesinin en küçük çocuğunu uyandırmak için perde yığınının en üst katını çekti. "Sunny," dedi, ama hemen durdu. Çünkü perdenin altında bir başka

perde vardı. Bütün katları kenara itip açtı, ama küçük kız kardeşi yoktu orada. *"Sunny!"* diye haykırdı, gözlerini bütün odada dolaştırarak. Violet elinde tuttuğu giysiyi yere attı ve onunla birlikte kardeşini aramaya başladı. Her köşeye, yatağın altına ve hatta karton kutunun içine baktılar. Ama Sunny yok olup gitmişti.

"Nerede olabilir ki?" diye sordu Violet endişeyle. "Öyle kaçıp gidecek bir bebek değil."

"Sahi, nerede olabilir acaba?" diye bir ses geldi arkalarından. Hemen dönüp baktılar. Kont Olaf kapı aralığında durmuş, odayı arayıp tarayan iki kardeşi seyrediyordu. Gözlerinde her zamankinden parlak bir ışıltı yanıyordu ve sanki az önce bir fıkra anlatmış gibi gülümsüyordu.

BÖLÜM

Dokuz

"Evet," diye devam etti Kont Olaf, "bir çocuğun kaybolduğunu görmek kesinlikle garip. Hele böylesine küçük ve çaresiz bir çocuğun."

"Sunny nerede?" diye bağırdı Violet. "Ona ne yaptın?"

Kont Olaf sanki onu duymamış gibi konuşmaya devam etti. "Ama şu işe bakın ki, insan her gün garip şeyler görür. Doğrusu, siz iki öksüz peşimden şöyle bir arka avluya çıkarsanız,

sanırım hep birlikte oldukça alışılmamış bir şey göreceğiz."

İki kardeş hiçbir şey söylemeksizin Kont Olaf'ın peşi sıra evin içinden geçerek arka kapıdan dışarıya çıktı. Violet daha önce Klaus'la birlikte odun kesmek zorunda kalışından beri hiç gitmediği ufak ve çarpık çurpuk avluya çepeçevre göz gezdirdi. Odun yığını hiç dokunulmamış halde öylece duruyordu; sanki Kont Olaf bir amaçla değil, daha çok eğlence olsun diye onlara odun kestirmişti. Hala geceliği içinde olan Violet ürperdi, ama sağa sola bakmasına karşın olağandışı bir şey göremedi.

"Doğru yere bakmıyorsunuz," dedi Kont Olaf. "Sizin gibi bu kadar çok okuyan çocuklardan pek beklenmeyecek ölçüde akılsızmışsınız meğer."

Violet ona doğru baktı, ama hemen göz göze gelemedi, yani yüzüne bakamadı. Bakışları adamın ayaklarını çakılmıştı. Öksüz kardeşleriyle birlikte dertlerinin başladığı günden beri onları izlemiş olan göz dövmesini görebiliyordu. Der-

ken gözlerini Kont Olaf'ın hırpani giyimli cılız bedeninde dolaştırarak kaldırınca, bir deri bir kemik eliyle yukarıyı işaret etmekte olduğunu gördü. Onun el hareketini izledi ve bir anda kendini yasak kuleye bakar durumda buldu. Taşları kirle kaplı kulenin tek bir penceresi vardı ve pencerenin içinde kuş kafesini andıran bir şey zar zor seçilebiliyordu.

"O da nesi!" dedi Klaus kesik ve titrek bir sesle. Violet yeniden baktı. Evet, kulenin penceresinden rüzgara tutulmuş bir bayrak gibi sallanan bir kuş kafesiydi bu; ama içinde ufacık ve ürkmüş Sunny vardı. Violet daha dikkatli bakınca, kız kardeşinin iplerle bağlandığını ve ağzına da geniş bir bant parçası yapıştırıldığını görebildi. Düpedüz tuzağa düşürülmüştü.

Kont Olaf'a dönen Violet "Onu bırak!" diye bağırdı. "O sana hiçbir şey yapmadı! Daha bir *bebek* o!"

"Hah, şöyle," dedi Kont Olaf, bir kütüğün üstüne oturarak. "Onu bırakmamı gerçekten istiyorsan, bunu yapacağım. Ama senin gibi budala

bir yumurcak bile şunun kesinlikle kavrıyor olmalı: Onu bırakırsam, daha doğrusu ahbaplarımdan onu bırakmalarını istersem, zavallı minik Sunny yere çakıldığında sağ kurtulmayabilir. Kulenin boyu on metreden fazla. Bu da böylesine ufak tefek birinin düşmesi açısından epeyce uzun bir mesafe, bir kafesin içinde bile olsa. Ama ısrar ediyorsan..."

"Hayır!" diye bağırdı Klaus. *"Sakın!"*

Violet önce Kont Olaf'ın gözlerinin içine, ardından küçük bir paket gibi kulenin tepesinde asılı olan ve meltemle birlikte hafifçe sallanıp duran kız kardeşine baktı. Sunny'nin kuleden tepetakla yere düşüşü geçti gözlerinin önünden. Son düşüncelerinin koyu bir dehşetle nasıl dolacağı geçti gözlerinin önünden. *"Lütfen,"* dedi Kont Olaf'a, gözlerinden boşalan yaşlarla. "O daha bir bebek. *Her şeyi, her şeyi* yaparız. Yeter ki ona zarar verme."

"Her şeyi mi?" diye sordu Kont Olaf, yukarıya kalkık tek kaşıyla. Violet'e doğru eğildi ve gözlerinin içine dimdik baktı. "*Her şeyi mi?*

Örneğin, yarın akşamki gösteride benimle evlenmeye ne dersin?"

Violet onu süzdü. Yüksek bir yerden atılacak olan sanki kendisiymiş gibi, tuhaf bir duygunun midesine oturduğunu hissetti. Şunun farkına vardı Violet: Olaf'ın asıl ürkütücü yanı çok uyanık biri olmasıydı. Sadece rezil, ayyaş ve zalim değildi. Rezil, ayyaş ve zalim olduğu kadar *kurnazdı* da.

"Sizler kitap okumakla ve benim hakkımda atıp tutturmakla meşgulken," dedi Kont Olaf, "en sessiz ve en sinsi adamlarımdan biri yatak odanıza görünmeden girdi ve ufak Sunny'yi alıp götürdü. Her bakımdan güvende, tabii şimdilik. Onu inatçı bir katırın arkasındaki bir sopa olarak görüyorum."

"Kız kardeşimiz bir sopa değil," dedi Klaus.

"İnatçı bir katır," diye açıkladı Kont Olaf, "sahibinin istediği yöne doğru gitmez. Bu bakımdan da planlarımı bozmak için direten siz çocuklara benzer. Önünde havuç ve arkasında sopa bulunan inatçı bir katırın doğru yönde gi-

deceğini her hayvan sahibi bilir. Canı önündeki yiyecek ödülünü çektiği için ileriye doğru gidecek ve cezaya uğrayıp acı çekmek istemediği için de arkasındaki sopadan kaçmaya çalışacaktır. Aynı şekilde siz de benim söylediğimi yapacaksınız. Kız kardeşinizi kaybetme gibi bir cezaya uğramamak ve bu olaydan sağ kurtulma gibi bir ödülü almak için. Şimdi, Violet, sana tekrar soruyorum: Benimle *ev-le-ne-cek* misin?"

Violet yutkundu ve bakışları Kont Olaf'ın ayak bileğindeki dövmeye çevrildi. İçinden bir türlü cevap vermek gelmiyordu.

"Haydi, canım," dedi Kont Olaf, sesine sahte, yani yapmacık bir sevecenlik katarak. Bir elini uzatıp saçlarını okşadı. "Benimle evlenmek, ömrünün geri kalan bölümünü evimde geçirmek o kadar korkunç bir şey mi? Bak, sen çok sevimli bir kızsın. Evlendikten sonra, seni kardeşlerin gibi başımdan savıp atmayacağım."

Violet bu korkunç adamın yanında uyumanın ve her sabah uyandığında onu görmenin nasıl bir şey olacağının canlandırdı kafasında. Geri

kalan ömrü boyunca bütün gün ondan uzak durmaya çalışarak evin içinde dolanışı ve akşam, belki de her akşam eve gelecek berbat dostları için yemek pişirişi geçti gözlerinin önünden. Ama ardından yukarıdaki çaresiz kardeşine baktı ve ne cevap vermesi gerektiğini anladı. "Eğer Sunny'yi oradan çıkarırsan," dedi sonunda, "seninle evleneceğim."

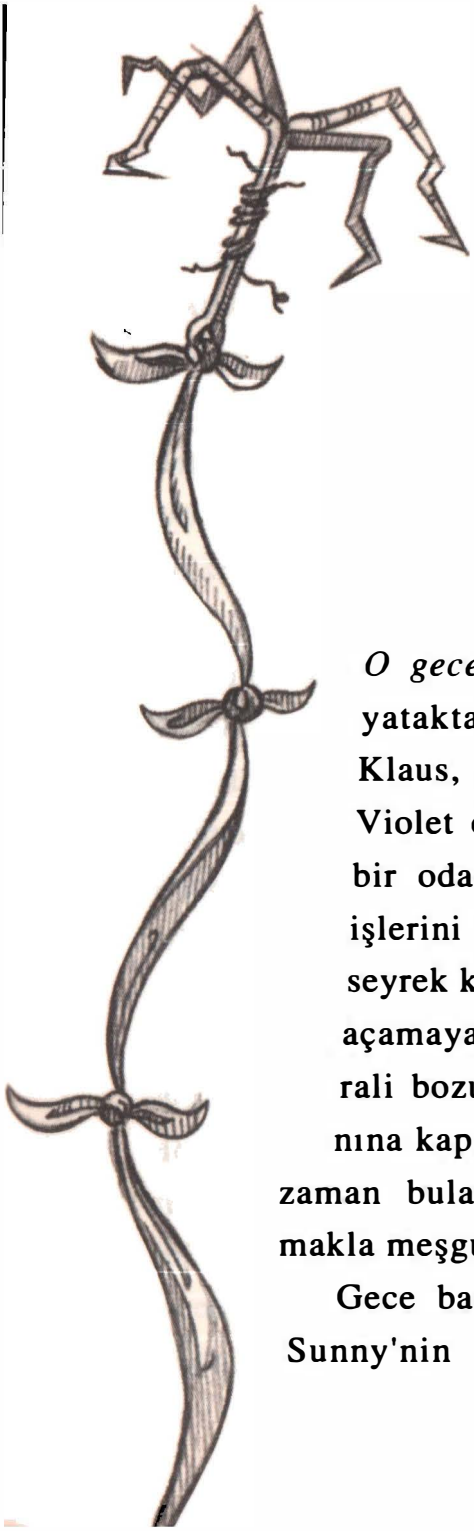
"Sunny'yi oradan çıkaracağım," diye cevap verdi Kont Olaf, "ama yarın akşamki gösteriden sonra. Bu arada güvence için, yani sözünde durmanı sağlamak için kulede kalacak. Bir de uyarı size. Hani, aklınıza bir fikir falan gelir diye, kule merdivenine açılan kapının önüne adamlarımı nöbetçi olarak koyacağım."

"Sen korkunç birisin," diyerek içinden geçeni açıkça söyledi Klaus. Ama Kont Olaf yeniden gülümsemekle yetindi.

"Korkunç bir kişi olabilirim," dedi, "ama servetinizi ele geçirmek için kesin sonuç verecek bir yol hazırlamayı becerdim, hem de sizin aklınızın ermeyeceği bir ustalıkla." Bu sözlerden

sonra eve doğru uzun adımlarla yürümeye başladı. "Şunu unutmayın, öksüzler," dedi. "Benden daha çok kitap okumuş olabilirsiniz, ama bu durumda üstün gelmenize hiç yararı olmadı bunun. Şimdi, aklınıza böylesine harika fikirler getiren o kitabı bana verin ve listede belirttiğim ev işlerini yapın."

Klaus sıkıntıyla iç geçirdi ve kitabı isteksizce verdi. Kont Olaf'ın peşinden eve doğru yöneldi, ama Violet hala bir heykel gibi duruyordu. Alışılmış saçmalıklarla ve aşağılık hakaretlerle dolu olacağını bildiği için, Kont Olaf'ın son konuşmasına kulak vermemişti Violet. Gözlerini kuleye dikmişti; ama kardeşinin asılı durduğu tepeyi değil, baştan başa bütün kuleyi süzüyordu. Klaus dönüp ona baktığında epey zamandır onda görmediği bir şeyi gördü. Violet'le uzun süreli bir yakınlığı olmayanlar için ortada olağandışı bir şey yoktu. Ama onu iyi tanıyanlar, gözlerine girmemesi için saçlarını toplayıp bir kurdeleyle bağlamasının ne anlama geldiğini bilirdi. Buluşçu beynindeki dişliler ve makaralar son hızla dönüyordu anlaşılan.

BÖLÜM
On

O gece Baudelaire öksüzlerinden yatakta dönüp durarak uyuyan Klaus, ay ışığı altında çalışan ise Violet oldu. İki kardeş bütün gün bir odadan diğerine dolaşarak ev işlerini yapmış ve birbirleriyle çok seyrek konuşmuşlardı. Klaus ağzını açamayacak kadar yorgundu ve morali bozuktu. Aklının mucitlik alanına kapanan Violet ise konuşmaya zaman bulamayacak kadar plan kurmakla meşguldü.

Gece bastırırken Violet daha önce Sunny'nin üstünde yattığı perdeleri

topladı ve kule merdivenine çıkan kapıya götürdü. Kapıda nöbetçi olarak Kont Olaf'ın ne erkeğe ne kadına benzeyen iriyarı kafadarı duruyordu. Violet gece rahat etmesi için kız kardeşine bu örtüleri götürmek istediğini söyledi ona. İriyarı yaratık donuk beyaz gözleriyle Violet'e öylece baktı, daha sonra başını salladı ve sessiz bir el hareketiyle yolu gösterdi.

Violet küçük kardeşinin ufak bir kumaş demetiyle rahat etmeyecek kadar dehşet içinde olduğunu elbette biliyordu. Ama kısa bir süre de olsa ona sarılmayı ve ona her şeyin düzeleceğini söylemeyi umuyordu. Ayrıca suçlular dünyasındaki, dille etrafı 'kolaçan etmek' istiyordu. 'Kolaçan etmek' deyimi bir plan hazırlamak amacıyla belirli bir yeri gözetleyip incelemek anlamına gelir. Örneğin, öyle olacağınızı ummam ama, diyelim ki bir banka soyguncusu olsanız, soymayı planladığınız bankaya önce birkaç kez gidersiniz. Büyük olasılıkla başka bir kılığa girerek, bankanın her tarafına bakar ve güvenlik görevlilerini, kameraları ve başka en-

gelleri gözlersiniz. Böylece soygun sırasında yakalanmamak ya da vurulmamak için yapmanız gereken şeyleri planlarsınız.

Yasalara saygılı bir yurttaş olan Violet bir banka soymayı değil, kız kardeşini kurtarmayı planlıyordu. Daha kolay plan yapmak için de onun tutsak olarak bulunduğu kule odasına bir göz atmak istiyordu. Ama o kısa sürede etrafı kolaçan etme olanağını bulamayacağını gördü. Bu yüzden odasına döndüğünde sinirleri bozulmuş olarak pencere kenarında yere oturdu ve kafasından geçen icat üzerinde sessizce çalışmaya koyuldu.

Violet'in elinde bir icada yarayabilecek çok az malzeme vardı. Kont Olaf ve çetesinde kuşku uyandıracağı korkusuyla, daha fazla malzeme için evin içinde dolaşmaya kalkışmadı. Yine de elindekiler bir kurtarma düzeneği kurmaya yeterdi. Pencerenin yukarısında perdeleri asmak için kullanılan sağlam bir metal çubuk vardı. Violet bu çubuğu çekip çıkardı ve Olaf'ın bir köşeye bırakmış olduğu yığından aldığı taşla kırıp

ikiye ayırdı. Daha sonra iki parçayı birkaç keskin açı oluşturacak şekilde kıvırıp büktü. Bunu yaparken ellerinde birkaç ufak kesik meydana geldi. Ardından duvardaki göz tablosunu aşağıya indirdi. Birçok tablo gibi bu tablonun da arkasında kancaya asmaya yarayan küçük bir tel parçası vardı. Violet tablodan söktüğü bu telle iki çubuk parçasını birbirine bağladı. Böylece büyük bir metal örümceğe benzer bir şey çıktı ortaya.

Violet daha sonra karton kutunun yanına gitti ve Bayan Poe'nun onlar için satın almış olduğu giysilerin en çirkinlerini çıkardı. Ne kadar perişan duruma düşseler de, Baudelaire kardeşlerin asla giymeyeceği şeylerdi bunlar. Sessiz ve çabuk bir çalışmaya koyulan Violet, giysileri parçalayarak oluşturduğu uzun ve dar kumaş şeritlerini birbirine bağladı. Sahip olduğu birçok yararlı beceri arasında farklı düğüm türlerine ilişkin geniş bir bilgi birikimi de vardı. Bu iş için kullandığı özel düğümün adı 'şeytan dili'ydi. Bir grup Finli kadın korsanın ta on beşinci yüzyılda bulduğu bu düğüme şeytan dili adını

vermesinin nedeni, iki yana atılan ilmiklerle çok karışık ve ürkütücü bir görünüm almasıydı. Şeytan dili çok kullanışlı bir düğümdü ve uç uca bağlanan kumaş şeritleri bir halat haline geldi. Bu işi yaparken Violet'in aklına, Klaus'un doğumu ve daha sonra Sunny'nin ilk kez hastaneden eve getirilişi sırasında anne babasının söylediği sözler geldi. "Sen ailenin en büyük çocuğusun," demişlerdi sevecen, ama kararlı bir sesle. "Ve en büyük çocuk olarak her zaman kardeşlerine göz kulak olma *sorumluluğunu* taşıyacaksın. Daima onları kollayacağına ve başlarının derde girmemesine dikkat edeceğine söz ver bize." Violet verdiği sözü hatırladı, morartılı yüzü hala acı çekiyormuş gibi görünen Klaus'u ve bir bayrak gibi kulenin tepesinde sallanan Sunny'yi düşündü, böylece daha da hızlı çalışmaya başladı. Gerçi yaşadıkları bütün bu sefaletin sebebi kesinlikle Kont Olaf'tı; ama Violet sanki anne babasına verdiği sözü yerine getirmemiş gibi bir duyguya kapıldı ve bu durumu düzeltmeye yemin etti.

Sonunda Violet çirkin giysi parçalarını yeterince kullanarak, on metreyi epeyce geçtiğini umduğu bir halat elde etti. Halatın bir ucuna metal örümceğe bağladı ve yarattığı esere baktı. Yaptığı şey genellikle kötü bir amaç için bina duvarlarına tırmanmada kullanılan bir çengelli kancaydı. Violet kancanın metal ucunu fırlatıp kulenin tepesindeki bir şeye tutturduktan sonra halatla tırmanarak, yukarıya ulaşmayı, Sunny'yi kafesten çıkarmayı ve tekrar aşağıya inmeyi umuyordu. Bu hiç kuşku yok ki çok riskli bir plandı. Hem tırmanmanın tehlikeli olması nedeniyle, hem de bu tür malzemelerin satıldığı bir mağazadan almak yerine, kendi başına yaptığı bir çengelli kancayı kullanması nedeniyle. Ama doğru dürüst bir icat laboratuarının olmadığı ve zamanın gittikçe daraldığı bir ortamda, Violet'in aklına gelebilen tek şey böyle bir çengelli kancaydı. Klaus'a planından söz etmemişti, çünkü onun boş yere umuda kapılmasını istemiyordu. Bu yüzden onu uyandırmadan çengelli kancasını topladı ve ayak uçlarına basarak odadan çıktı.

Dışarıya çıktığında planının düşündüğünden de daha zor olduğunu kavradı. Gece sakin olduğu için hemen hiç gürültü yapmaması gerekiyordu. Ayrıca hafif bir meltem esiyordu. Çirkin giysilerden yapılmış bir halata sarılmış olarak meltemde sallanışını gözlerinde canlandırınca, neredeyse bu işten tamamen cayacak gibi oldu. Üstelik kopkoyu bir karanlık olduğu için, çengelli kancayı fırlatabileceği yeri görmesi ve metal kollarını bir şeye tutturması zordu. Ama geceliği içinde öylece dikilmiş olarak ürperirken, bunu denemek zorunda olduğunu biliyordu. Sağ elini kullanarak çengelli kancayı olabildiğince yukarıya doğru savurdu ve bir şeye tutunup tutunmayacağını anlamak için bekledi.

Çlink! Kanca kuleye çarpınca büyük bir gürültü çıkardı, ama hiçbir şeye takılmadı ve gerisin geriye düşerek yere çakıldı. Violet hızla çarpan yüreğiyle hiç kıpırdamadan durdu. Acaba Kont Olaf ya da yardakçılarından biri dışarıya çıkıp etrafa bakacak mıydı? Ama aradan biraz geçmesine karşın kimse gelmedi. Violet kancayı

başının üzerinde bir kement gibi sallayarak şansını tekrar denedi.

Çlink! Çlink! Çengelli kanca sekip yere doğru inerken iki kez kuleye çarptı. Violet ayak seslerine kulak kabartarak yeniden bekledi, ama duyduğu tek şey korkulu kalp atışlarıydı. Şansını bir daha denemeye karar verdi.

Çlink! Çengelli kanca kuleye çarptı ve bir kez daha düşerek, sertçe Violet'in omzuna indi. Kollardan biri geceliğini yırtarak tenine battı. Acıdan haykırmamak için elini ısıran Violet, kancanın omzuna çarptığı yeri yokladı ve kanla ıslandığını anladı. Kolu ağrıyla zonkluyordu.

Violet'in yerinde ben olsam, bu noktada artık vazgeçerdim. Ancak tam dönüp eve doğru gitmek üzereyken, zavallı Sunny'nin ne kadar ürkmüş olabileceği gözünün önüne geldi. Omzundaki ağrıya aldırmaksınız, sağ eliyle kancayı bir kez daha fırlattı.

Çli... Artık alıştığı bu ses yarıda kesildi ve solgun ay ışığı altında kancanın düşmediğini gördü. Tedirgin bir şekilde sıkıca çektiği halat

öylece asılı kaldı. Evet, çengelli kanca işe yaramıştı!

Elleriyle halatı sıkıca kavrayan ve ayaklarını taş kulenin duvarına dayayan Violet, gözlerini kapattı ve tırmanmaya başladı. Etrafa bakmaya hiç cesaret edemeden, halatı bir elinden diğer eline aktararak kendini yukarıya doğru çekti. Aklında anne babasına verdiği söz ve alçakça planı sonuç verdiğinde Kont Olaf'ın yapacağı korkunç şeyler vardı hep. Yukarıya tırmandıkça daha da sert esen gece rüzgarını hissetti ve halatın rüzgarda sallanması nedeniyle birkaç sefer durdu. Kumaşların koptuğu ya da kancanın yerinden kaydığı anda, tepetakla ölüme doğru yuvarlanacağını kesin biliyordu. Ama maharetli, yani ustalıklı buluşçuluk becerileri sayesinde her şey öngördüğü şekilde yürüdü ve bir anda elinin kumaş halat yerine bir metal parçasına değdiğini hissetti. Gözlerini açtığında, kardeşi Sunny'yi gördü. Kızcağız çılgınca çırpınarak ona bakıyor ve ağzındaki bant parçasından kurtularak bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Violet

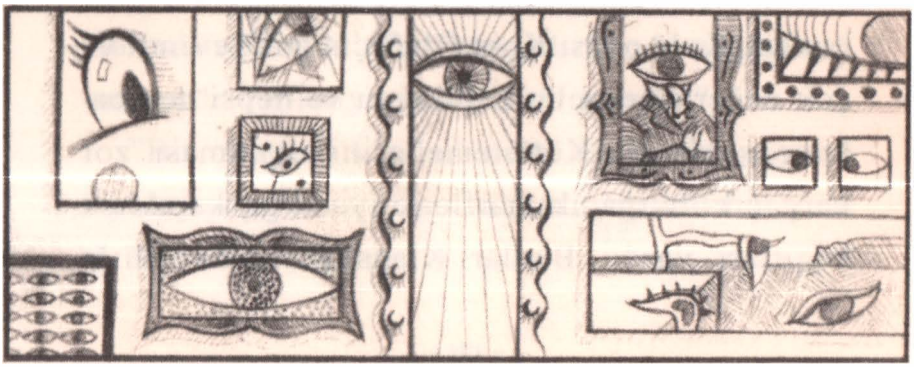
kulenin tepesine, tam da Sunny'nin bağlı olduğu pencereye varmıştı.

Baudelaire öksüzlerinin en büyüğü tam kardeşinin içinde bulunduğu kafesi çekip almak ve inişe geçmek üzereyken, bir şeyi görerek durdu. Birkaç girişimden sonra kuledeki bir şeye nihayet takılan çengelli kancanın örümceğe benzer ucuydu bu. Violet tırmanışı sırasında bu ucun taş duvardaki bir çentiğe, pencerenin bir kısmına ya da kule odasının içindeki bir mobilya parçasına takıldığını tahmin etmişti. Oysa bunların hiçbirine tutunmuş değildi. Violet'in çengelli kancası bir başka kancaya takılıydı. Bu da kanca elli adamın kancalarından biriydi. Ve Violet öbür kancanın kendisine doğru uzanırken ay ışığı altında parıldadığını gördü.

BÖLÜM

On bir

"*Bize* katılman ne kadar hoş," dedi kanca elli adam, sesine mide bulandırıcı bir şirinlik vererek. Violet derhal halattan aşağıya doğru aceleyle kaymaya çalıştı, ama Kont Olaf'ın adamı ona göre çok daha çevikti. Tek bir hamleyle onu kule odasının içine çekti ve kancasının bir darbesiyle kurtarma düzeneğini atıp yere çaldı. Şimdi Violet de kardeşi gibi tuzağa düşmüştü. "Buraya gelişine ne kadar sevindiğimi anlatamam," dedi

kanca elli adam. "Az önce aklımdan o güzel yüzünü görmeyi geçiriyordum. Bir yere otur."

"Bana ne yapacaksın?" diye sordu Violet.

"Sana *bir yere otur* dedim," diye homurdandı kanca elli adam ve onu bir iskemleye doğru itti.

Violet loş ve dağınık odaya göz gezdirdi. İnsanların kaldığı odaların kişiliklerini yansıttığı gözlemine sizin de kendi yaşamınız içinde vardığınıza eminim. Size kendimi örnek vereyim. Odamda benim için önem taşıyan nesnelerden oluşan bir koleksiyon toplamış durumdayım. Bu nesneler arasında birkaç hüzünlü şarkı çalabildiğim tozlu bir akordeon, Baudelaire öksüzlerinin başından geçen şeylere ilişkin notların yazılı olduğu bir kağıt yığını ve Beatrice adlı bir kadının uzun yıllar önce çekilmiş soluk bir fotoğrafı var. Benim için çok değerli ve çok sevimli şeyler bunlar. Kule odası Kont Olaf için çok sevimli ve çok değerli nesnelerle doluydu ve hepsi de korkunç şeylerdi. Kötü emellerini okunması zor kargacık burgacık harflerle yazdığı karalama kağıtları vardı. Bunlar Klaus'tan zorla aldığı

Nikah Yasası kitabının üstünde dağınık bir yığın halinde duruyordu. Birkaç iskemle ve etrafa titrek gölgeler yayan birkaç mum vardı. Döşeme dört bir tarafa saçılmış boş şarap şişeleriyle ve kirli bulaşıklarla kaplıydı. Ama odanın her yanındaki irili ufaklı göz çizimleri, resimleri ve oymaları hepsine ağır basıyordu. Tavana boyayla işlenmiş ve pis ahşap döşemeyi kazıyarak çizilmiş gözler vardı. Pencere kenarlığını baştan başa kaplayan gözler ve merdivene açılan kapının tokmağına boyanmış iri bir göz vardı. Korkunç bir yerdi burası.

Kanca elli adam yağlı paltosunun cebine uzandı ve bir el telsizi çıkardı. Biraz zorlanarak bir tuşa bastı ve bir süre bekledi. "Patron, benim," dedi. "Senin utangaç gelin adayın, şu ısırgan bızdığı kurtarmak için, az önce tırmanarak buraya çıktı." Karşıdan Kont Olaf'ın sesi gelirken konuşmasına ara verdi. "Bilmiyorum. Bir tür halatla."

"Bir çengelli kanca," dedi Violet ve omzuna bandaj yapmak için geceliğinin bir kolunu yırttı. "Kendim yaptım."

"Bir çengelli kanca olduğunu söylüyor," dedi kanca elli adam telsize doğru. "Bilmiyorum, patron. Evet, patron. Evet, patron, baş üstüne. Anladım, o *senin*. Evet, patron." Hattı kesmek için bir tuşa bastı ve ardından Violet'e döndü. "Kont Olaf gelecekteki eşinin yaptığı bu işten çok rahatsız."

"Ben onun eşi değilim," dedi Violet buruk bir sesle.

"Çok yakında olacaksın," dedi kanca elli adam, çoğu insanın parmağıyla yaptığı gibi kancasını sallayarak. "Bu arada gidip diğer kardeşini getirmem gerekiyor. Her üçünüz de yarın karanlık basana kadar bu odada hapis kalacaksınız. Bu şekilde Kont Olaf yaramazlığa kalkışmamanızı sağlamak istiyor." Kanca elli adam bunları söyledikten sonra ağır adımlarla odadan çıktı. Violet kapıyı arkasından kilitlediğini işitti ve merdivende gittikçe zayıflayıp kesilen ayak seslerine kulak verdi. Hemen Sunny'nin yanına gitti ve bir elini küçücük başına koydu. Kont Olaf'ın gazabını, yani öfkesini uyandırmak kor-

kusu yüzünden bağlarını çözmekten ya da ağzındaki bandı çıkarmaktan çekindiği için, saçlarını okşadı ve her şeyin yolunda olduğunu mırıltıyla söyledi.

Ancak besbelli ki her şey yolunda *değildi.* Her şey ters gidiyordu. Sabahın ilk ışıkları kule odasına süzülürken, Violet yakın zamanda kendisinin ve kardeşlerinin başından geçen berbat şeyleri düşünmeye daldı. Anne babaları birdenbire ve korkunç bir şekilde ölmüştü. Bayan Poe onlara iğrenç giysiler satın almıştı. Kont Olaf'ın evine taşınmış ve dehşet uyandırıcı davranışlarla karşılaşmışlardı. Bay Poe onlara yardım etmeye yanaşmamıştı. Violet'le evlenerek Baudelaire ailesinin servetine konmaya yönelik acımasız bir planı açığa çıkarmışlardı. Klaus komşuları Adalet Strauss'a ait bir kitaptan edindiği bilgilerle Olaf'a karşı çıkmış, ama başarısızlığa uğramıştı. Ve şimdi küçük kız kardeşini kurtarmaya çalışırken, Violet de tutsak durumuna düşmüştü. Sözün kısası, Baudelaire öksüzleri felaket üstüne felaket yaşamıştı. Violet'e göre, içinde bulundukları

durum yürekler acısıydı, yani hiç de iç açıcı değildi.

Merdivenlerden gelen ayak sesleri Violet'i daldığı düşüncelerden çekip çıkardı. Çok geçmeden kanca elli adam kapıyı açtı. Çok yorgun, şaşkın ve ürkmüş durumdaki Klaus'u içeriye itti.

"İşte, son öksüz de geldi," dedi kanca elli adam. "Şimdi bu akşamki gösterinin son hazırlıkları için Kont Olaf'a yardım etmeye gitmeliyim. Siz ikiniz, sakın dümen çevirmeye kalkmayın; yoksa sizi de bağlayıp aynı şekilde pencereden sarkıtırım." Dik bakışlarını çocukların üzerinden ayırmadan kapıyı yeniden kilitledi ve ayaklarını sertçe vurarak merdivenden indi.

Klaus gözlerini pislik içindeki odada dolaştırdı. Pijaması hala üstündeydi. "Ne oldu?" diye sordu Violet'e. "Niçin buraya getirildik?"

"Yaptığım bir icatla kuleye tırmanarak Sunny'yi kurtarmaya çalıştım," dedi Violet.

"Klaus pencereye doğru gitti ve aşağıya baktı. "Ne kadar da yüksek," dedi. "Herhalde müthiş korkmuş olmalısın."

"Evet, çok ürkütücüydü," diye itiraf etti Violet, "ama Kont Olaf'la evlenme düşüncesi kadar değil."

"İcadının işe yaramamasına üzüldüm," dedi Klaus kederli bir sesle.

"İcat gayet iyi işledi," diye karşılık verdi Violet, ağrıyan omzunu ovarak. "Ne yapayım ki yakalandım. Ve şimdi işimiz bitik. Kanca elli adam bizi akşama kadar burada tutacağını söyledi. Ardından da *Göz Kamaştırıcı Evlilik* oyunu başlayacak."

"Sence kaçmamıza yardımcı olabilecek bir şey icat edebilir misin?" diye sordu Klaus, odaya göz gezdirerek.

"Belki," dedi Violet. "Sen de şu kitapları ve kağıtları bir gözden geçirsen, ha? Bakarsın, bize yararı dokunacak bazı bilgiler çıkar."

Sonraki birkaç saat boyunca Violet ve Klaus kendilerine yardımcı olabilecek bir şey bulmak için odayı ve kafalarını yoklayıp durdular. Violet bir icat yapmasına yarayacak nesneler aradı. Klaus da Kont Olaf'ın kağıtlarını ve

kitaplarını karıştırıp okudu. Ara sıra Sunny'nin yanına gidiyor ve ona güven vermek için gülümseyip başını okşuyorlardı. İki kardeş kimi zaman konuşup görüş alışverişinde bulunuyor, ama çoğu zaman kendi düşünceleri arasında kaybolmuş olarak sessizliğe bürünüyorlardı.

"Eğer biraz gazyağı olsaydı," dedi Violet öğle saatlerinde, "şu şişelerle molotof kokteylleri yapabilirdim."

"Molotof kokteyli de neyin nesi?" diye sordu Klaus.

"Şişe içinde yapılan küçük bir bomba," diye açıkladı Violet. "Bunları pencereden dışarıya atabilir ve yoldan geçen insanların dikkatini çekebilirdik."

"Ama hiç gazyağı yok ki," dedi Klaus üzgünce.

Birkaç saat boyunca suskun kaldılar.

"Keşke bizde poligami olsaydı," dedi Klaus. "O zaman Kont Olaf'ın planı suya düşerdi."

"Poligami de neymiş?" diye sordu Violet.

"Poligami birden fazla kişiyle evli olmak, yani çokeşlilik demektir," diye açıkladı Klaus.

"Bu beldede poligami yasaya aykırı kabul ediliyor. Yargıç huzurunda 'Kabul ediyorum' dese ve kendi eliyle gerekli belgeyi imzalasa bile, çokeşli birisinin yaptığı evlilik geçersiz sayılıyor. Bunu *Nikah Yasası* kitabında okudum."

"Ama biz çokeşli değiliz ki," dedi Violet üzgünce.

Böylece birkaç saat daha suskun kaldılar.

"Şu şişeleri ortadan kırabilir ve birer bıçak gibi kullanabiliriz," dedi Violet. "Ama ne yazık ki gücümüz Kont Olaf'ın çetesine yetmez."

"Oyun sırasında 'Kabul ediyorum' yerine 'Kabul etmiyorum' diyebilirsin," dedi Klaus. "Ama ne yazık ki Kont Olaf bu durumda Sunny'nin kuleden aşağı atılması emrini verir."

"Bu emri vereceğime hiç kuşkunuz olmasın," dedi Kont Olaf ve çocuklar yerlerinden sıçradı. Konuşmaya öylesine dalmışlardı ki, onun merdivenden çıkışını ve kapıyı açışını hiç duymamışlardı. Olaf'ın üstünde şık bir takım elbise vardı ve balmumu sürülmüş olan tek kaşı gözleri kadar parlak görünüyordu. Arkasında, afacan-

lara doğru gülümseyerek bir kancasını sallayan kanca elli adam duruyordu. "Haydi bakalım, öksüzler," dedi Kont Olaf. "Önemli an gelip çattı. Gördüğünüz adamım bu odada kalacak ve telsizlerimizle sürekli temas halinde olacağız. Eğer bu akşamki gösteride *ters* bir şey olursa, kardeşiniz ölüme yuvarlanacak. Şimdi toplanın, gidiyoruz."

Violet ve Klaus birbirlerine ve ardından hala kafesinde sallanan Sunny'ye baktılar. Kont Olaf'ı takip ederek kapıdan çıktılar. Klaus kule merdiveninden inerken, bütün umudunu yitirmesiyle birlikte yüreğinin sıkıştığını hissetti. Bu zor durumdan bir çıkış yolu yoktu sahiden. Violet de aynı duygular içindeydi, ta ki dengesini korumak için sağ elini uzatarak merdiven korkuluğuna tutunmaya çalışana kadar. Bir anda sağ eline baktı ve düşünmeye başladı. Merdivenden inerken, kapıdan çıkarken ve evin bulunduğu sokaktan tiyatroya doğru kısa yürüyüşü yaparken bütün yol boyunca düşündü, düşündü ve düşündü Violet. Bütün ömründe hiç bu kadar yoğun düşünmemişti.

BÖLÜM
On iki

Kont Olaf'ın tiyatrosunun sahne arkasında hala gecelik ve pijama içinde dikilip duran Violet ve Klaus kardeşler iki ayrı dünyada dolaşıyor gibiydi. Ama farklı ruh halleri içinde olmalarına karşın, ikisinin de ödleri kopmuş gibiydi, yani ikisi de korkuyla doluydu. Sahneden gelen seslerin uğultusundan *Göz Kamaştırıcı Evlilik* oyunun başladığı anlaşılıyordu. Görünüşe bakılırsa, Kont Olaf'ın planını boşa çıkaracak bir şeyler yapmak

için artık çok geçti. Öte yandan, daha önce bir tiyatronun sahne arkasında hiç bulunmayan iki kardeş büyülenmiş gibiydi. Çevrede görülecek o kadar çok şey vardı ki. Kont Olaf'ın tiyatro topluluğunun üyeleri aceleyle sağa solu koşturuyordu ve çocuklara şöyle bir göz bile atamayacak kadar meşguldü. Üç kısa adam bir oturma odasını andıracak şekilde resimler yapılmış büyük ve düz bir tahta parçasını taşıyorlardı. Beyaz yüzlü iki kadın uzaktan bakıldığında mermer gibi görünen, ama yakından bakıldığında daha çok kartona benzeyen bir vazodaki çiçekleri düzeltiyordu. Önemli kişi havasında ve bütün suratı sivilcelerle kaplı bir adam devasa ışık donanımlarını ayarlıyordu. Gözlerini sahneye çeviren çocuklar üstünde şık takım elbisesiyle oyundan bazı dizeleri nutuk çeker gibi söyleyen Kont Olaf'ı gördüler. Bu sırada çok kısa saçlı bir kadının makaraya bağlı uzunca bir ipi çekmesiyle birlikte perde inmeye başladı. Anlayacağınız, içlerindeki korkuya karşın, iki kardeş etrafta olup bitenleri büyük bir ilgiyle izliyorlardı.

Tek dilekleri hiçbir şekilde bu oyuna katılmamalarıydı.

Perdenin inmesiyle birlikte, Kont Olaf uzun adımlarla sahne arkasına yöneldi ve çocuklara baktı. "İkinci Perde bitti. Şu öksüzlere kostümleri niye giydirilmedi hala?" diye tıslar gibi seslendi beyaz yüzlü iki kadına. Ardından dinleyicilerden bir alkış kopması üzerine, kızgın ifadesi keyifli bir ifadeye dönüştü ve yeniden sahneye yürüdü. Kısa saçlı kadına perdeyi kaldırması için işaret vererek sahnenin tam ortasına geçti ve perde kalkınca birkaç kez zarif şekilde eğilerek selam verdi. Perde tekrar inerken elini salladı ve seyircilere öpücükler gönderdi. Ardından yüzünü tekrar bir kızgınlık ifadesi kapladı. "Ara yalnızca on dakika," dedi, "ve şu çocukların sahnede oynaması gerekiyor. Onlara kostümlerini giydirin, çabuk!"

Beyaz yüzlü iki kadın tek bir söz etmeden, çocukları bellerinden kaptıkları gibi soyunma odasına götürdüler. Oda tozlu, ama ışıltılıydı. Oyuncuların makyaj yaparken ve peruk takarken

kendilerini daha iyi görebilmeleri için, bir duvar boydan boya aynalarla ve küçük ampullerle kaplanmıştı. Giysilerini değiştirirken birbirlerine bağırıp çağıran ve kahkahalar atan insanlar vardı odada. Beyaz yüzlü kadınlardan biri Violet'in kollarını sertçe yukarıya çekti ve geceliğini boynundan geçirerek çıkardı. Ardından giymesi için kirli ve dantelli bir elbiseyi eline sıkıştırdı. Bu arada beyaz yüzlü öteki kadın Klaus'un pijamasını çıkardı ve üstüne mavi bir denizci elbisesini geçirdi. Vücudunda hemen kaşıntıya yol açan bu elbiseyle, Klaus yeni yürümeye başlayan bir çocuğa benzedi.

"Ne kadar heyecanlı, öyle değil mi?" dedi bir ses. Başlarını çeviren çocuklar yargıç cüppesini giymiş ve başına pudralı bir peruk geçirmiş Adalet Strauss'u gördüler. Küçük bir kitabı elinde sıkı sıkıya tutuyordu. "Çocuklar, harika görünüyorsunuz!"

"Siz de öyle," dedi Klaus. "O kitap ne?"

"Şey, sahnede söyleyeceğim sözler," dedi Adalet Strauss. "Kont Olaf oyunun olabildiğin-

ce gerçekçi görünmesi için, bir hukuk kitabı getirmemi ve gerçek nikah töreni sözlerini okumamı istedi. Violet, *senin* söylemen gereken tek şey 'Kabul ediyorum' olacak. Ancak ben epey uzun bir konuşma yapmak zorundayım. Çok eğlenceli olacak."

"Biliyor musunuz, asıl eğlence," dedi Violet dikkatli bir dille, "sözlerinizi şöyle birazcık değiştirseniz ortaya çıkacak."

Klaus'un yüzünde bir ışık belirdi. "Evet, Adalet Hanım. Yaratıcı olun. Yasal törene aynen bağlı kalmak için bir neden yok. Zaten gerçek bir nikah yapılmayacak ki."

Adalet Strauss kaşlarını çattı. "Ben bunu bilemem, çocuklar," dedi. "Sanırım Kont Olaf'ın talimatlarına uymak en doğrusu olacak. Ne de olsa, işin başındaki kişi o."

"Adalet Strauss!" diye seslendi birisi. "Adalet Strauss! Lütfen, makyaj uzmanının yanına gidin!"

"Aman, aman! Makyajımı yaptırmam gerek." Adalet Strauss rüyalara dalmış bir ifade taşıyor-

du. Sanki yüzüne birazcık pudra ve krem sürülmeyecek de, başına kraliçe tacı giydirilecekmiş gibi bir havası vardı. "Çocuklar, gitmeliyim. Sahnede görüşürüz, tatlı kuzucuklarım!"

Adalet Strauss koşar adımlarla uzaklaşarak, çocukları kostümlerini giyme işiyle baş başa bıraktı. Beyaz yüzlü kadınlardan biri Violet'in başına çiçekli bir başlık geçirdi. Böylece Violet giymiş olduğu elbisenin bir gelinlik olduğunu fark ederek dehşete düştü. Diğer beyaz yüzlü kadının başına bir denizci kepi koyduğu Klaus, aynalardan birine göz atınca ne kadar çirkin hale geldiğini görerek şaşkınlığa uğradı. Gözleri aynı anda aynaya bakmakta olan Violet'in gözleriyle buluştu.

"Ne yapabiliriz?" dedi Klaus sakince. "Hasta numarası mı yapsak? Belki o zaman gösteriyi ertelerler."

"Kont Olaf amacımızın ne olduğunu hemen anlayacaktır," diye karşılık verdi Violet somurtkan bir yüzle.

Elinde yazı tahtası olan bir adam, "Al

Funcoot'un *Göz Kamaştırıcı Evlilik* oyununda Üçüncü Perde başlamak üzere!" diye bağırdı. "Üçüncü Perde için herkes lütfen yerini alsın!"

Oyuncular soyunma odasından koşturarak çıktı ve beyaz yüzlü kadınlar da çocukları çekiştirerek peşlerinden sürükledi. Sahne arkasındaki bölüm tam bir curcuna içindeydi, yani oyuncular ve sahne görevlileri son dakika ayrıntılarını yetiştirmek için ortalıkta koşturup duruyordu. Uzun burunlu dazlak adam çocukların yanından hızla geçerken birden durdu, gelinlik içindeki Violet'e baktı ve pis pis sırıttı.

"Bu işin şakası yok, ha!" dedi, kemikli işaret parmağını sallayarak. "Unutmayın, oraya çıktığınızda, sizden ne istenmişse tastamam onu yapın. Bütün oyun boyunca Kont Olaf'ın elinde telsizi olacak. *Tek bir* yanlışlık bile yapsanız, Sunny'nin işini bitirecek emri kuleye bildirecek."

"Tamam, tamam," dedi Klaus bitkin bir sesle. Aynı şekilde defalarca tehdit edilmekten artık yorulmuştu.

"Aynen planlandığı gibi hareket etmeniz si-

zin yararınıza," dedi adam bir daha.

"Öyle yapacaklarına eminim," dedi bir ses birdenbire. Başlarını çeviren çocuklar çok resmi bir kıyafet içinde olan ve yanında karısı da bulunan Bay Poe'yu gördüler. Aile dostu onlara gülümsedi ve ellerini sıkmak üzere yanlarına geldi. "Polly ve ben size şeytanın bacağını kırın demeye geldik."

"Ne?" dedi Klaus telaşla.

"Bu bir tiyatro deyişi," diye açıkladı Bay Poe. "Bu akşamki gösteri için bol şans dilemek anlamına geliyor. Sizlerin yeni babanızla uyum sağladığınızı ve aile uğraşlarına katıldığınızı gördüğüm için mutluyum."

"Bay Poe," dedi Klaus çarçabuk, "Violet'le birlikte size anlatacağımız bir şey var. Çok önemli."

"Neymiş o?" diye sordu Bay Poe.

"Evet," dedi Kont Olaf, "Bay Poe'ya anlatmak istediğiniz şey neymiş bakalım, çocuklar?"

Kont Olaf sanki yerden bitercesine bir anda ortaya çıkmıştı ve parlak gözleri anlamlı bir şe-

kilde çocukları süzüyordu. Violet ve Klaus elinde taşıdığı telsizi görebiliyorlardı.

"Sadece bizim için bütün yaptıklarınızdan dolayı şükran duyduğumuzu, Bay Poe," dedi Klaus zayıf bir sesle. "Bütün söylemek istediğimiz buydu."

"Kuşkusuz, kuşkusuz," dedi Bay Poe, onun sırtına hafifçe vurarak. "Eh, öyleyse, Polly ve ben bir an önce koltuklarımıza geçelim. Şeytanın bacağını kırın, Baudelaire kardeşler!"

"Ah, keşke o bacağı kırabilseydim," diye fısıldadı Klaus kız kardeşine ve Bay Poe yanlarından ayrıldı.

"Merak etmeyin, çok yakında olacak," dedi Kont Olaf, iki çocuğu sahneye doğru itekleyerek. Diğer oyuncular itişip kakışarak Üçüncü Perde için yerlerini alıyorlardı. Bir köşede duran Adalet Strauss hukuk kitabından okuyacağı sözlerin alıştırmasını yapıyordu. Klaus acaba yardım edebilecek biri çıkar mı diye, gözlerini sahnede dolaştırdı. Uzun burunlu dazlak adam hemen elinden tutarak onu bir kenara götürdü.

"Sen ve ben oyun *esnasında* burada duracağız. Yani bütün perde boyunca."

"Anlatmana gerek yok, 'esnasında' kelimesini biliyorum," dedi Klaus.

"Sakın, bir saçmalık yapma," dedi dazlak adam. Klaus perde kalkarken gelinlik içindeki kız kardeşinin Kont Olaf'ın yanındaki yerini alışını seyretti. *Göz Kamaştırıcı Evlilik* oyununda Üçüncü Perde başlarken seyircilerden gelen alkış kulaklarını doldurdu.

Al Funcoot'un yazdığı bu yavan, yani sıkıcı ve aptalca oyundaki olayları anlatmam size hiç ilginç gelmeyecektir. Çünkü berbat bir oyundu ve öykümüz açısından gerçek bir önemi yoktu. Çeşitli kadın ve erkek oyuncular çok sıkıcı diyaloglarla konuşuyor ve dekorlar arasında dolanıp duruyorlardı. Bu arada Klaus onlarla göz göze gelmeye ve yardımcı olup olmayacaklarını anlamaya çalışıyordu. Çok geçmeden oyunun sırf Olaf'ın şeytanca planı için bir bahane olarak seçildiğinin ve eğlendirici bir yön taşımadığının farkına vardı. Gittikçe ilgilerini kaybeden seyir-

cilerin koltuklarında kıpırdanmaya başladığını sezdi. Bu yüzden dikkatini seyircilere yöneltti. Belki içlerinden biri ortada bir plan döndüğünü anlayabilirdi. Ancak yüzü sivilceli adamın kurduğu ışık düzeni seyirci bölümündeki yüzlerin görülmesini önlüyordu. Klaus seyircilerin ancak silik karaltılarını seçebiliyordu. Kont Olaf sahnede el-kol hareketleriyle ve yüz ifadeleriyle canlandırdığı uzun konuşmalar yapıyordu. Hep elinde tuttuğu telsizi kimse fark etmiyor gibiydi.

Sonunda, Adalet Strauss konuşmaya başladı. Klaus onun dosdoğru hukuk kitabındaki sözleri okuduğunu gördü. Sahneye ilk kez çıktığı için, yüzü kıpkırmızı kesilmişti ve gözleri sevinçle parlıyordu. Olaf'ın planının bir parçası olduğunun farkına varmayacak kadar tiyatro sevdasına kapılmıştı. Bir nedenle evlenmeye karar veren insanlara genellikle söylenen bildik sözleri art arda sıralıyordu. Hani, şu, "Hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde ve kötü günde birbirinize destek olun," gibisinden sözler.

Adalet Strauss konuşmasını bitirince Kont

Olaf'a döndü ve "Bu kadını yasal karın olarak kabul ediyor musun?" diye sordu.

"Kabul ediyorum," dedi Kont Olaf gülümseyerek. Klaus kız kardeşinin titrediğini gördü.

Adalet Strauss bu kez Violet'e dönerek, "Bu adamı yasal kocan olarak kabul ediyor musun?" diye sordu.

"Kabul ediyorum," dedi Violet. Klaus yumruklarını sıktı. Kız kardeşi bir yargıç önünde "Kabul ediyorum," demişti. Resmi belgeyi imzaladığı anda, evlilik yasal olarak geçerli olacaktı. Derken Adalet Strauss'un bir oyuncudan aldığı belgeyi imzalaması için Violet'e uzattığını gördü Klaus.

Dazlak adam Klaus'a doğru eğilerek, "Bir milim bile yerinden oynama," diye mırıldandı. Klaus kulenin tepesinde sallanan zavallı Sunny'yi düşündü ve Kont Olaf'ın elinden uzun bir tüy kalemi alan Violet'i seyrederken öylece kalakaldı. Violet kocaman açılmış gözlerle ve solgun bir yüzle belgeye baktı ve titreyen sol eliyle imzasını attı.

BÖLÜM
On üç

"*Ve* şimdi, sayın bayanlar ve baylar," dedi Kont Olaf, seyircilere seslenmek üzere öne doğru bir adım atarak. "Size yapacağım bir açıklama var. Artık amacına ulaştığına göre, bu akşamki gösteriyi sürdürmemize gerek kalmadı. Seyrettiğiniz şeyler bir oyun sahnesi değil. Violet Baudelaire'le yaptığım evlilik her bakımdan yasaldır ve artık onun bütün servetinin denetimi benim elimde."

Seyirciler arasında hayretle bağırarak ağzı açık kalanlar oldu. Oyunculardan bazıları da şaşkınlık içinde bakıştılar. Kont Olaf'ın planından herkesin haberi yoktu anlaşılan. "Böyle bir şey olamaz!" diye bağırdı Adalet Strauss.

"Bu beldedeki evlilik kuralları oldukça basittir," dedi Kont Olaf. "Gelinin sözgelimi sizin gibi bir yargıç önünde 'Kabul ediyorum' demesi ve resmi bir belgeyi imzalaması yeterlidir." Ardından seyircileri işaret ederek, "Ve hepiniz buna tanıksınız," diye ekledi.

"Ama Violet daha bir çocuk!" dedi oyunculardan biri. "Evlenecek kadar büyük değil."

"Yasal vasisi kabul ederse evlenebilir," dedi Kont Olaf, "ve ben kocası olmanın yanı sıra yasal vasisiyim de onun."

"Ama o kağıt parçası bir resmi belge değil ki!" dedi Adalet Strauss. "Sadece bir aksesuar, bir sahne eşyası!"

Kont Olaf hemen Violet'in elinden kağıdı alarak Adalet Strauss'a verdi. "Sanırım yakından bakarsanız, belediyeden alınmış bir resmi

belge olduğunu göreceksiniz."

Adalet Strauss eline aldığı belgeyi çarçabuk okudu. Ardından gözlerini kapatarak derin bir ah çekti ve yüzünü buruşturarak yoğun düşüncelere daldı. Klaus onu seyretti ve Yüksek Mahkeme'de görev yaparken de aynı yüz ifadesini takınıp takınmadığını merak etti. Sonunda Kont Olaf'a dönen Adalet Strauss, "Evet, haklısınız," dedi. "Bu evlilik ne yazık ki tamamen yasal. Violet 'Kabul ediyorum' dedi ve bu belgeye imzasını attı. Kont Olaf, siz artık Violet'in kocasısınız ve dolayısıyla onun malvarlığı tamamen sizin denetiminizde."

"Böyle bir şey olamaz!" dedi seyirciler arasından bir ses. Klaus konuşan kişinin Bay Poe olduğunu fark etti. Bay Poe koşar adımlarla merdivenden sahneye çıktı ve belgeyi Adalet Strauss'un elinden aldı. "Korkunç bir saçmalık bu."

"Ne yapalım ki bu korkunç saçmalık yasaların gereği," dedi Adalet Strauss. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Nasıl bu kadar kolay oyuna geldim, bir türlü inanamıyorum," dedi. "Siz çocuklara

zarar verecek bir şeyi asla yapmazdım. *Asla!*"

"Kolay oyuna geldiniz *işte*," dedi Kont Olaf, sırıtarak ve ağlamaya başlayan yargıca aldırmayarak. "Bu serveti ele geçirmek benim için çocuk oyuncağı sayılır. Şimdi, lütfen hepiniz beni bağışlayın, eşimle birlikte ilk evlilik gecemiz için eve gitmemiz gerekiyor."

"Önce Sunny'yi serbest bırak!" diye sertçe çıkıştı Klaus. "Onu serbest bırakacağına söz vermiştin!"

"Sunny nerede?" diye sordu Bay Poe.

"Şu anda kıskıvrak bağlı," dedi Kont Olaf, "ufak bir şakayı hoş görürsünüz umarım." Telsizdeki tuşlara basarken gözleri parladı ve kanca elli adamın cevap vermesi için bir süre bekledi. "Alo? Evet, benim tabii, kaz kafa. Her şey plana uygun olarak gitti. Sunny'yi kafesinden çıkar ve dosdoğru tiyatroya getir. Klaus ve Sunny'nin yatmadan önce yapacakları bazı ev işleri var." Ardından Klaus'a sert bir bakış attı. "Şimdi memnun oldun mu?" diye sordu.

"Evet," dedi Klaus sakince. Hiç memnun de-

ğildi elbette, ama en azından küçük kardeşi bir kulede asılı durmaktan kurtulmuştu.

"Güvende olduğunuzu falan sanma," diye fısıldadı Klaus'un kulağına dazlak adam. "Kont Olaf daha sonra senin ve kız kardeşlerinin icabına bakacak. Böyle bir şeyi bütün bu insanların önünde yapacak değil." Klaus'a 'icabına bakmak' deyiminin ne anlama geldiğini açıklamasına gerek yoktu.

"Doğrusu, ben *hiç de* memnun değilim," dedi Bay Poe. "Kesinlikle tüyler ürpertici bir şey bu. Tamamen canavarca. Parasal açıdan can sıkıcı."

"Ama ne yapalım," dedi Kont Olaf, "yasal açıdan bağlayıcı. Yarın, Bay Poe, sizin bankaya geleceğim ve Baudelaire ailesinin bütün servetini çekeceğim."

Bay Poe bir şeyler söylemek için ağzını açtı, ama konuşmak yerine öksürmeye başladı. Herkes onun konuşmasını beklerken, ağzına tuttuğu mendile birkaç saniye öksürdü. Sonunda ağzını silerek, "Buna izin vermeyeceğim," dedi. "Buna kesinlikle izin vermeyeceğim."

"Ne yazık ki vermek zorundasınız," diye karşılık verdi Kont Olaf.

"Ne... ne... ne yazık ki, Olaf haklı," dedi Adalet Strauss göz yaşları arasında. "Bu evlilik yasal açıdan bağlayıcı."

"Özür dilerim," dedi Violet bir anda, "ama sanırım yanılıyor olabilirsiniz."

Herkesin bakışları Baudelaire öksüzlerinin en büyüğüne çevrildi.

"Neler diyorsun, Kontes," dedi Olaf.

"Ben senin kontesin falan *değilim,*" dedi Violet hırçın, yani son derece kızgın bir ses tonuyla. "En azından bana göre öyle değil."

"Peki, hangi nedenle?" dedi Kont Olaf.

"Belgeyi yasada belirtildiği gibi kendi elimle imzalamadım," dedi Violet.

"Ne demek istiyorsun? Hepimiz imzaladığını gördük!" Kont Olaf'ın tek kaşı öfkeyle yukarıya kalkmaya başlıyordu.

"Ne yazık ki kocan haklı, tatlım," dedi Adalet Strauss üzgünce. "İnkar etmenin faydası yok. O kadar çok tanık var ki."

"Çoğu insan gibi," dedi Violet, "ben de sağ elini kullanan biriyim. Ancak belgeyi sol elimle imzaladım."

"Ne?" diye bağırdı Kont Olaf. Adalet Strauss'un elinden koparırcasına çekip aldığı kağıda baktı. Gözleri çakmak gibi parlıyordu. "Sen bir *yalancısın,*" diye tısladı Violet'e doğru.

"Hayır, değil," dedi Klaus heyecanla. "İyi hatırlıyorum, çünkü imzasını atarken sol elinin nasıl titrediğini gördüm."

"Bunu kanıtlamak olanaksız," dedi Kont Olaf.

"Eğer istersen," dedi Violet, "ayrı bir kağıt tabakasına önce sağ elimle ve daha sonra sol elimle imzamı yeniden atarım, hem de seve seve. O zaman hangisinin belgedeki imzaya daha çok benzediğini hepimiz görürüz."

"İmzada hangi elin kullanıldığı gibi küçük bir ayrıntının," dedi Kont Olaf, "ufacık bir önemi bile yoktur."

"Sizin için bir sakıncası yoksa, beyefendi," dedi Bay Poe, "bu kararı Adalet Strauss'a bırakalım bence."

Herkes gözünden damlayan son yaşı silmekte olan Adalet Strauss'a baktı. "Bir bakayım," dedi sakince ve yeniden gözlerini kapattı. Derin bir iç çekişten sonra yüzünü buruşturarak, yoğun düşüncelere daldı. Nefeslerini tutan Baudelaire öksüzleri, çok sevdikleri bu yaşlı kadının ne söyleyeceğini beklediler. Sonunda Adalet Strauss yüzünde bir gülümsemeyle ve özenle seçtiği kelimelerle şunları söyledi: "Eğer Violet gerçekten sağ elini kullanan biriyse ve belgeyi sol eliyle imzalamışsa, bundan imzanın nikah yasasındaki gereklere uymadığı sonucu çıkar. Yasa gelinin belgeyi *kendi eliyle* imzalaması gerektiğini açık seçik belirtiyor. Dolayısıyla bu evliliğin geçersiz olduğu sonucuna varabiliriz. Violet, sen bir kontes *değilsin*. Kont Olaf, siz de Baudelaire ailesinin servetini denetleme hakkına sahip *değilsiniz*."

"Hurra!" diye bağırdı dinleyicilerden biri ve bazı kişiler alkışlamaya başladı. Eğer bir avukat değilseniz, Violet'in sağ el yerine sol elle imza atarak Kont Olaf'ın planını boşa çıkarması size

de herhalde tuhaf gelecektir. Ama hukuk tuhaf bir şeydir işte. Örneğin, Avrupa ülkelerinin birinde bütün fırıncıların ekmeği tam tamına aynı fiyattan satmasını zorunlu kılan bir yasa var. Belli bir adada meyvelerin koparılmasını herkese yasaklayan bir yasa var. Ve de bazı okurlarıma pek uzak olmayan bir kasabada benim buranın sekiz kilometrelik sınırları içine girmemi önleyen bir yasa var. Violet evlilik sözleşmesini sağ elle imzalamış olsaydı, hukuk onu mutsuz bir kontesçik durumuna düşürecekti. Ama sol elle imza attığı için, onun için sevindirici gelişmeyle mutsuz bir öksüz olarak kaldı.

Violet ve kardeşleri için iyi haber, Kont Olaf için hiç kuşkusuz kötü haberdi. Bununla birlikte herkesi haşin, yani acımasız bir gülümsemeyle süzmekten geri kalmadı. "O halde," dedi Violet'e, telsizdeki bir tuşa basarak, "ya benimle yeniden ve de bu sefer doğru dürüst evlenirsin, ya da..."

"N'abe!" Sunny'den geldiği besbelli olan bu ses ortalığı çınlatarak Kont Olaf'ın konuşmasını bastırdı. Küçük kız sahnede badi adımlarla kar-

deşlerine doğru yürüyordu. Kanca elli adam cızırtılar çıkaran telsiziyle onun arkasından geliyordu. Kont Olaf çok geç kalmıştı.

"Sunny! Demek kurtuldun!" diye bağırdı Klaus ve onu kucakladı. Violet de atıldı ve iki öksüz kardeş en küçük kardeşlerine sarılarak bir yumak haline geldi.

"Birileri ona yiyecek bir şey getirsin," dedi Violet. "Kule penceresinde bu kadar uzun süre asılı kaldıktan sonra çok acıkmış olmalı."

"Kek!" diye çığlık attı Sunny.

"Rauvv!" diye kükredi Kont Olaf. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi bir ileri bir geri dolaşmaya başladı. Birden durarak parmağını Violet'e doğru uzattı. "Belki karım olmayabilirsin," dedi, "ama hala kızımsın ve..."

"Pes yani, bu akşam burada gördüğüm dalavereden sonra," dedi Bay Poe sabrı tükenmiş bir sesle, "şu üç çocuğun bakımını yine üstlenmene izin vereceğimi sanıyor musun gerçekten?"

"Öksüzler bana ait," diye diretti Kont Olaf, "ve bende kalacaklar. Birisiyle evlenmeye çalış-

manın yasadışı bir tarafı yok."

"Ama bir bebeği kule penceresinde sallandırmanın yasadışı bir tarafı *var,*" dedi Adalet Strauss öfkeyle. "Sen, Kont Olaf, hapse gireceksin ve çocuklar benim yanımda kalacak."

"Onu tutuklayın!" diye bir ses geldi dinleyicilerden ve onu başka kişilerin çığlıkları izledi.

"Onu kodese tıkın!"

"Alçak bir herif o!"

"Paramızı geri isteriz! Böyle berbat oyun mu olur?"

Bay Poe hemen Kont Olaf'ı kolundan tuttu ve kısa bir öksürük nöbetinden sonra, "Seni söylenen suçtan dolayı kanun adına tutukluyorum," diye sertçe duyurdu.

"Ah, Adalet Hanım!" dedi Violet. "Söylediğiniz ciddi mi? Sahiden yanınızda kalabilir miyiz?"

"Elbette ciddi," dedi Adalet Strauss. "Sizleri çok, ama çok sevdim ve rahat yaşamanızı kendim için bir sorumluluk sayıyorum."

"Kütüphanenizi her gün kullanabilir miyiz?" diye sordu Klaus.

"Bahçede çalışabilir miyiz?" diye sordu Violet.

"Kek!" diye bir daha çığlık attı Sunny ve herkes kahkahayı bastı.

Öykünün bu noktasında, ister istemez araya girmem ve son bir uyarıda bulunmam gerekiyor. En başta belirttiğim gibi, elinizde tuttuğunuz kitap mutlu sonla bitmiyor. Şimdi sanabilirsiniz ki, Kont Olaf cezaevinin yolunu tutacak ve üç Baudelaire afacanı bundan sonra Adalet Strauss'la birlikte mutlu bir yaşam sürecek. Oysa hiç de öyle değil. Eğer istiyorsanız, kitabı hemen şu anda kapatabilir ve birazdan gelecek olan mutsuz sonu okumayabilirsiniz. Ömrünüzün geri kalan bölümünü Baudelaire kardeşlerin Kont Olaf'a karşı zafer kazandığına ve Adalet Strauss'un evinde, kütüphanesinde yaşamaya başladığına inanmakla geçirebilirsiniz. Ama öykünün gelişimi öyle olmadı. Sunny'nin kek için kopardığı çığlığa herkes kahkahalarla gülerken, önemli kişi havasında ve bütün suratı sivilcelerle kaplı adam, tiyatronun ışık düzenini kontrol

eden düğmelere doğru sinsice sokuluyordu.

Adam göz açıp kapayıncaya kadar ana elektrik düğmesine bir fiske vurdu, bütün ışıklar söndü ve herkes karanlıkta kaldı. Herkesin birbirine bağırarak sağa sola koşmasıyla birlikte bir curcuna koptu. Oyuncular seyircilere takılıp düştü. Seyirciler tiyatro dekorlarına takılıp düştü. Bay Poe karanlıkta Kont Olaf olduğunu sanarak karısını yakaladı. Klaus incinmemesi için Sunny'yi kaptığı gibi gücünün yettiği kadar havaya kaldırdı. Ama Violet neler olup bittiğini anında anladı ve hatırladığı kadarıyla elektrik düğmelerinin bulunduğu yere doğru dikkatlice ilerledi. Daha önce sahnede oyun sürerken, Violet bu düğmeleri dikkatle izlemiş ve bir icada yarayabilecekleri düşüncesiyle aklına notlar yazmıştı. Ana düğmeyi bulduğunda ışığı yeniden açabileceğine emindi. Körlerin yaptığı gibi ellerini ileriye doğru uzatarak yürüdü. Mobilya parçaları ve şaşkın oyuncular arasında her adımını özenle atarak, sahneyi baştan başa geçti. Karanlıkta beyaz gelinliğiyle sahnede ağır ağır

ilerlerken bir hayaleti andırıyordu. Derken, tam düğmeye ulaşmışken, omzunda bir elin varlığını hissetti. Bir karaltı kulağına eğilerek fısıltıyla konuştu.

"Ne yapıp edip sonunda servetinize konacağım," diye tısladı bu ses. "Ve bunu başardığımda, seni ve kardeşlerini kendi ellerimle öldüreceğim."

Violet korkudan hafif bir çığlık atmakla birlikte düğmeyi çevirdi. Bütün tiyatro bir ışık seline boğuldu. Herkes gözlerini kırpıştırıp etrafa baktı. Bay Poe karısının kolunu bıraktı. Klaus küçük kardeşini aşağı indirdi. Ama Violet'in omzuna dokunan biri yoktu. Kont Olaf ortadan kaybolmuştu.

"Nereye gitti o adam?" diye bağırdı Bay Poe. "*Hiçbiri yok*, nerede bunlar?"

Sağa sola bakınan Baudelaire kardeşler yalnız Kont Olaf'ın değil, onunla birlikte yardakçılarının da kayıplara karıştığını gördüler. Yüzü sivilceli adam, kanca elli adam, uzun burunlu dazlak adam, ne kadına ne erkeğe benzeyen iri-

yarı kişi ve beyaz yüzlü iki kadın, hepsi kaçmıştı.

"Ortalık karanlıkken dışarıya koşmuş olmalılar," dedi Klaus.

Bay Poe dışarıya fırlayan ilk kişi oldu, arkasından da Adalet Strauss ve çocuklar. Sokağın epey, ama epey ötesinde upuzun bir siyah arabanın geceye doğru hızla yol aldığını gördüler. Kont Olaf ve kafadarları belki arabanın içindeydi, belki de değildi. Ama her ne olursa olsun, çocuklar tek kelime etmeden seyrederken araba köşeyi döndü ve karanlık şehrin içinde gözden kayboldu.

"Allah kahretsin!" dedi Bay Poe. "Kaçtılar. Ama merak etmeyin, çocuklar, onları yakalayacağız. Hemen şimdi polise telefon açacağım."

Violet, Klaus ve Sunny birbirlerine baktılar. Bu işin Bay Poe'nun söylediği kadar basit olmadığını biliyorlardı. Kont Olaf sonraki hamlesini planlarken, gözlerden uzak kalmaya dikkat edecekti. Bay Poe gibilerinin yakalayamayacağı kadar kurnazdı o.

"Pekala, eve gidelim, çocuklar," dedi Adalet Strauss. "Yarın sabah size güzel bir kahvaltı sofrası kurarken, hep birlikte buna kafa yoraRız."

Bay Poe öksürdü. "Bir dakika," dedi, yere doğru bakarak. "Çocuklar, size bunu söylediğim için çok üzgünüm, ama akrabanız olmayan biri tarafından yetiştirilmenize izin veremem."

"Ne?" diye bağırdı Violet. "Üstelik Adalet Hanım'ın bizim için yaptığı onca şeyden sonra, ha?"

"O ve kütüphanesi olmasaydı, Kont Olaf'ın planını asla öğrenemezdik," dedi Klaus. "Adalet Hanım olmasaydı, canımızdan olacaktık her üçümüz de."

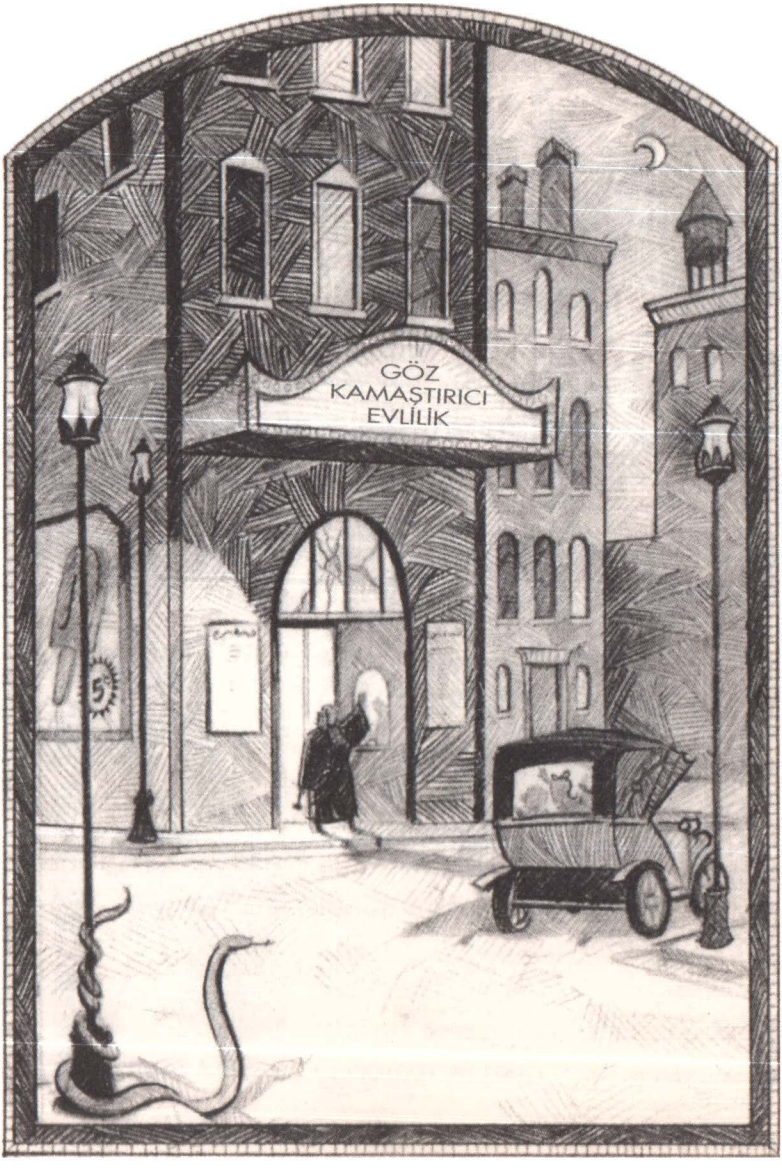
"Doğru olabilir bu," dedi Bay Poe, "ve yardımseverliği için ona teşekkür ederim. Ama anne babanızın vasiyeti çok kesin. Sizi bir akrabanın evlat edinmesi gerekiyor. Bu akşam benim evimde kalacaksınız. Yarın bankaya gittiğimde, sizin için bir çözüm yolu bulmaya çalışacağım. Ne yapalım, izlenecek yol böyle."

Çocuklar Adalet Strauss'a baktılar. Derin bir iç geçiren yaşlı kadın her üç afacanı da sırayla kucaklayıp bağrına bastı. "Bay Poe haklı," dedi üzgün bir tavırla. "Anne babanızın dileklerine uymak zorunda. Sizler de anne babanızın istediği şeyi yapmaz mısınız, çocuklar?"

Violet, Klaus ve Sunny'nin gözlerinin önünden sevgi dolu anne babalarının hayali geçti. O feci yangının yaşanmamış olması dileği her zamankinden daha güçlü bir şekilde uyandı içlerinde. Kendilerini hiç, ama hiç bu kadar yalnız hissetmemişlerdi. Bu iyi kalpli ve yardımsever kadınla birlikte yaşamayı çok istiyorlardı, ama bu konuda yapılacak hiçbir şey olmadığını da biliyorlardı. "Sanırım haklısınız, Adalet Hanım," dedi Violet sonunda. "Sizi çok özleyeceğiz."

"Ben de sizi özleyeceğim," dedi yaşlı kadın ve gözleri bir kez daha yaşlarla doldu. Ardından Adalet Straus'u son kez kucaklayan çocuklar, arabalarına doğru giden Bay ve Bayan Poe'nun peşine takıldılar. Arka koltuğa topluca geçen üç kardeş arka cama döndü ve ağlayarak elini sal-

lamakta olan Adalet Strauss'a bakakaldılar. Önlerinde Kont Olaf'ın yeni dalavereler planlamak için kaçtığı karanlık sokaklar uzanıyordu. Arkalarında ise onlara büyük bir yakınlık göstermiş olan iyi kalpli yargıç duruyordu. Violet, Klaus ve Sunny'nin gözünde, Bay Poe ve hukuk denen şey onları Adalet Strauss'la mutlu bir hayat olanağından yoksun bırakmakla ve tanımadıkları bir akrabanın yanında meçhul, yani bilinmeyen bir geleceğe sürüklemekle doğru almayan bir karar almıştı. Niçin böyle olduğunu bir türlü anlayamıyorlardı. Ama hayattaki birçok talihsiz olayda olduğu gibi, sizin anlamamanız bir gerçeği ortadan kaldırmaz. Baudelaire kardeşler gecenin ayazında iyice birbirlerine sokuldular ve arka camdan el sallamaya devam ettiler. Arabanın gittikçe uzaklaşmasıyla birlikte, Adalet Strauss karanlıkta küçük bir nokta gibi görünür hale geldi. Sapa bir yöne, yani çok, ama çok yanlış ve büyük acılara yol açacak bir yola doğru gidiyorlarmış gibi geldi çocuklara.

GÖZ
KAMAŞTIRICI
EVLİLİK

Meredith Heuer © 1999

LEMONY SNICKET

kuşkucu ve isyan etmeye yatkın insanların oturduğu bir kasabada doğdu. Şimdi şehirde oturuyor. Boş zamanlarında kanıtlar topluyor ve önde gelen yetkililerce bu işin bir tür uzmanı kabul ediliyor. Dizideki eserler HarperCollins için yazdığı ilk kitaplardır.

Internet üzerinden onunla ilişkiye geçmek için http://www.harperchildrens.com/snicket/ *sitesine girebilir ya da* lsnicket@harpercollins.com *e-posta adresine mesaj gönderebilirsiniz.*

BRETT HELQUIST

Arizona'ya bağlı Gonado'da doğdu, çocukluğunu Utah'a bağlı Orem'de geçirdi ve şimdi New York'ta oturuyor. Brigham Young Üniversitesi'nden güzel sanatlar diploması almasından bu yana kitaplar için çizim işiyle uğraşıyor. Eserleri başta Cricket dergisi ve The New York Times olmak üzere birçok yayın organında çıkmıştır.

Anlayışlı Editörüm,

Bu mektubu Herpetoloji Derneği'nin Londra şubesinden yazıyorum. Burada Baudelaire öksüzlerinin bakımını üstlendiği sırada yaşanan trajik olayların ardından Dr. Montgomery'nin sürüngenler koleksiyonunun başına neler geldiğini öğrenmeye çalışıyorum.

Çalışma arkadaşlarımdan biri önümüzdeki Salı gecesi saat on birde Elektra Oteli'nin telefon kulübesine su geçirmez küçük bir kutu bırakacak. Yanlış ellere geçmemesi için, lütfen bu kutuyu gece yarısından önce aldırın. Kutuda SÜRÜNGEN ODASI başlığı altında söz konusu korkunç olayları anlattığım kitap metninin yanı sıra Çirkef Patika'nın bir haritasını, Karlar İçindeki Zombiler filminin bir kopyasını ve Dr. Montgomery'nin hindistancevizi kremalı kek tarifini bulacaksınız. Ayrıca çizeceği resimlerde Bay Helquist'e yardımcı olmak amacıyla, zorlu bir iz sürmeden sonra Dr. Lucafont'un birkaç fotoğrafını ele geçirmeyi başardım.

Unutmayın, Baudelaire öksüzleriyle ilgili öykülerin en sonunda kamuoyuna anlatılabilmesi için son umudum sizsiniz.

En derin saygılarımla,

Lemony Snicket

Lemony Snicket

Sevgili Okur,

Elinde tuttuğun kitabın son derece sevimsiz olduğunu üzülerek söylemek zorundayım. Çünkü çok şanssız üç çocukla ilgili mutsuz bir öyküyü anlatıyor. Cana yakın ve akıllı çocuklar olmalarına karşın, Baudelaire kardeşler mutsuzluk ve üzüntü dolu bir yaşam sürüyorlar. Bu kitabın daha ilk sayfasında kumsalda oynadıkları ve korkunç haberi aldıkları andan başlayarak, bütün öykü boyunca felaketler onları kovalıyor. Neredeyse talihsizliği çeken birer mıknatıs oldukları söylenebilir.

Üç afacan sadece bu kısacık kitapta açgözlü ve iğrenç bir haydutla, bitli elbiselerle, feci bir yangınla, servetlerini çalmaya yönelik bir entrikayla ve kahvaltı niyetine verilen yulaf lapasıyla karşılaşıyorlar.

Bu sevimsiz öyküleri yazıya dökmek benim için üzücü bir görev. Ama bu kitabı hemen elinden bırakmaktan ve daha mutlu bir kitap okumaktan seni alıkoyan hiçbir şey yok.

En derin saygılarımla,

Lemony Snicket

Lemony Snicket

ISBN 975-323-582-8
9 789753 235822

Kapak resmi © 1999 by Brett Helquist
Kapak tasarımı: Alison Donalty
Kapak © 1999 by HarperCollins Publishers Inc.
Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş. tarafından yayımlanmıştır.